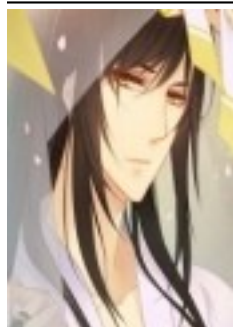

Khả Liên Trùng Đích Hạnh Vận

Contents

Khả Liên Trùng Đích Hạnh Vận	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	13
5. Chương 5	20
6. Chương 6	28
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	50
10. Chương 10	55
11. Chương 11	60

Khả Liên Trùng Đích Hạnh Vận

Giới thiệu

Edit: Na Xiaholic Thể loại: Đam mỹ cổ trang, 1×1, băng lãnh công x nhược thụ, công sủng thụ, ngược

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kha-lien-trung-dich-hanh-van>

1. Chương 1

Có những người luôn giữ trong lòng mình một xiềng xích, khóa lại tất cả yêu thương và xúc cảm, từ đó bọn họ trở nên lạnh lùng vô tình, những người như vậy luôn luôn đứng ở trên đỉnh cao của thế giới, lãnh đạm mà nhìn ngắm chúng sinh, xem họ như bụi đường, như kiến cỏ, mãi luôn kinh thường. Còn kẻ bất hạnh may mắn ở chỗ, vào đúng thời điểm nhặt được chìa khóa, khê khàng mà mở xiềng xích kia ra, vì thế tình yêu được thoát khỏi giam cầm, kẻ bất hạnh trong chớp mắt bỗng hóa thành con chim hoàng yến ở trong lòng của người kia.

Kẻ bất hạnh là người mù.

Kẻ bất hạnh vốn không phải bị gọi là kẻ bất hạnh, cũng không phải từ lúc sinh ra đã bị mù.

Lúc kẻ bất hạnh lên tám tuổi đã bị bán vào thành phủ, bởi vì gia cảnh nghèo khó, bộ dạng của kẻ bất hạnh trông vừa gầy lại vừa nhỏ, nhìn qua giống như chỉ mới năm, sáu tuổi, chỉ cần một cơn gió thổi ngang qua thôi cũng có thể bị đẩy cho ngã gục. Đại tổng quản trong phủ mua hắn vì lý do hắn sở hữu một đôi mắt sáng ngời trong suốt, nhìn tựa như hai viên đá quý màu đen. Đại tổng quản từ lâu luôn có sự yêu thích đặc biệt đối với những loại đá quý trong suốt, vì thế mà dùng một lượng bạc để mua kẻ bất hạnh từ trong tay cha mẹ hắn, bảo là sẽ mang về làm thư đồng cho thiếu thành chủ.

Cha mẹ của kẻ bất hạnh là những người nông dân lương thiện. Trong nhà thiếu ăn thiếu mặc đến cùng cực, khối bạc vụn chỉ to bằng ngón tay cái kia không ngoài dự đoán lại làm cho hai người tựa như đui mù. Cầm bạc, giao con, lại còn nói với kẻ bất hạnh rằng: “Con ngoan, cha mẹ đều rất thương con, nhưng con sẽ được làm thư đồng cho thiếu thành chủ, được ăn được mặc, sẽ không còn bị ăn đói mặc rách, con nhớ rõ về sau phải nghe lời của đại tổng quản, ngoan...”

“A, cha... mẹ...” Kẻ bất hạnh nhỏ bé hai mắt nhắm lệ nhìn theo cha mẹ, khóc đến lạc giọng, nhưng ánh mắt cha mẹ hắn chỉ chăm chăm nhìn vào khối bạc vụn kia, hoàn toàn không liếc mắt nhìn con mình dù chỉ một lần, người nghèo sinh con rất nhiều, tám năm sinh bảy đứa, nuôi không nổi, bớt đứa nào thì cứ bớt đi, dù sao cũng chẳng sợ đoạn hương khói.

Đại tổng quản túm lấy kẻ bất hạnh mang lên xe, trở về thành phủ. Trong đêm cùng ngày hôm đó, kẻ bất hạnh bị đặt lên trên giường, gây sức ép suốt một đêm. Lúc trước đã có nói, đại tổng quản là người thích những thứ ánh sáng trong suốt, nhất là khi kẻ bất hạnh nước mắt lưng tròng, cặp mắt tựa như viên đá quý màu đen kia lại càng tỏa sáng.

Một đêm kia, kẻ bất hạnh kêu đến rách cả yết hầu, thân dưới chảy ra máu tươi ướt đầm cả đệm chăn.

Đại tổng quản vô cùng tận hứng, chờ đến khi kẻ bất hạnh đã nằm trên giường suốt một tháng có thể tự bước đi được, hắn nói cho kẻ bất hạnh hay, từ hôm nay trở đi, kẻ bất hạnh phải ở bên cạnh hầu hạ cho hắn.

Kẻ bất hạnh lùi bước về phía giường, hay tay siết chặt góc áo, sợ hãi ngậy thơ hỏi: “Không phải là làm thư đồng của thiếu thành chủ hay sao...”

Đại tổng quản khinh thường xoa bóp khuôn mặt của kẻ bất hạnh nói: “Người như ngươi có thể vừa mắt được thiếu thành chủ hay sao, ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Kẻ bất hạnh nhìn đại tổng quản đang tiến tới gần, mặt sợ đến trắng bệch, chân chậm lùi bước, cũng không dám phản kháng, bị đại tổng quản lấy tay sờ, nước mắt lại bắt đầu đảo quanh hốc mắt. Mấy ngày này, một gã sai vặt hay chăm sóc cho hắn nói, đại tổng quản không thích hạ nhân phản kháng hắn, nửa năm trước cũng có một đứa bé giống như kẻ bất hạnh được đưa tới đây, bởi vì lỡ cán đại tổng quản một cái, hắn ngay lập tức bị đại tổng quản ném tới Tây viện cho sói ăn, thành chủ có nuôi một con chó sói rất hung dữ ở Tây viện, mỗi bữa đều phải ăn thịt một người.

Nhìn thấy đôi mắt kẻ bất hạnh được nước mắt tẩy rửa mỗi lúc một sáng hơn, đại tổng quản ha ha nở nụ cười dâm dăng, đem kẻ bất hạnh ném lên giường. Mới tới thành phủ vốn vẹn nửa năm, số lần mà kẻ bất hạnh bị làm tới bước cuối cùng dùng năm ngón tay đếm cũng chẳng đủ. Qua hai, ba năm, đại tổng quản vui thú đã đủ, phát tay cho người đem kẻ bất hạnh đến hoa viên làm người trợ giúp cho lão Trương làm vườn. Ngay sau hôm kẻ bất hạnh bị mang đi, đại tổng quản lại mua từ bên ngoài về một đứa bé, cũng sở hữu một đôi mắt trong suốt sáng ngời tựa như những viên đá quý màu đen.

Lão Trương làm vườn là người rất hiền lành. Một ngày nọ, thời tiết rất lạnh, kẻ bất hạnh tuy rằng đã mặc một chiếc áo bông nhưng vẫn cứ lạnh đến run cầm cập, lão Trương nhìn thấy đáng người đứa nhỏ vừa gầy vừa yếu, thì thảo hai tiếng “Làm bậy” rồi đi đến ngăn tủ lấy ra một cái áo trấn thủ (1), khoác lên trên người kẻ bất hạnh.

Kẻ bất hạnh trừng lớn hai mắt, trong phút chốc lại ngập tràn hơi nước, ánh mắt vừa to vừa trong sáng khiến người khác nhìn vào chỉ thấy đau lòng.

Chớp mắt một cái, đông đi xuân đến, những ngày này là khoảng thời gian vui sướng nhất trong đời kẻ bất hạnh, mỗi ngày hắn đi theo lão Trương làm vườn, lão Trương đào hố hắn thả hạt, lão Trương nhổ cỏ hắn san đất, lão Trương tưới nước hắn xách thùng, lão Trương xén cây hắn đi theo thu nhặt. Sau hoa viên ngập tràn hoa cỏ, hắn có thể nêu tên toàn bộ, mỗi khi hắn chỉ vào một gốc hoa hay một gốc cây rồi đọc tên, lão Trương sẽ vui cười hơn hờ hờ sờ sờ đầu hắn, khen hắn một câu “Thằng bé này thật thông minh.”

Nhưng những tháng ngày tươi đẹp của kẻ bất hạnh cũng chẳng kéo dài được bao lâu.

Một ngày, lão Trương ra phố mua rượu, còn đồng ý sẽ mua cho kẻ bất hạnh một bộ quần áo mới. Kẻ bất hạnh rất hưng phấn, cứ mãi đứng ở cửa hoa viên nhìn ra bên ngoài, ngóng trông lão Trương chóng về mang theo quần áo mới cho hắn. Hai gã sai vặt đi ngang qua chợt phát hiện kẻ bất hạnh đang đứng lấp ló ở cửa sau hoa viên.

Trải qua một quý được tinh dưỡng, tuy chỉ đều ăn cơm thừa canh cặn nhưng kẻ bất hạnh lại mỗi ngày một cao lên, tóc cũng dài ra, trên mặt có chút thịt, trông thật mượt mà, đã vậy còn sở hữu một đôi mắt trong suốt vô cùng xinh đẹp, nhìn qua có vài phần đáng yêu. Hai gã sai vặt nhìn thấy tâm liền rục rịch.

“Này, đây không phải là người tâm phúc ở bên cạnh đại tổng quản hay sao? Tại sao bây giờ lại ở chỗ này, đại tổng quản không cần người nữa hắn là rất cô đơn nhỉ, có muốn ca ca yêu thương một chút hay không?”

Kẻ bất hạnh vừa nhìn thấy bọn họ, nhất thời sợ đến mức bước giật lùi, hắn nhận ra hai gã sai vặt này, đây chính là trợ thủ đắc lực bên người đại tổng quản, một người tên A Hổ, một người tên A Long, thường tự xưng là Long Hổ song đôi, mỗi khi đại tổng quản muốn xử phạt một hạ nhân nào đó, bình thường đều là do hai người kia ra tay đánh người. Kẻ bất hạnh rất sợ bọn họ, lúc còn ở bên cạnh đại tổng quản, hắn từng tận mắt chứng kiến hai người kia chỉ đánh một côn liền làm gãy chân của một tỳ nữ.

“Định trốn đi đâu?” A Long ngăn cản thân thể đang bước về sau của kẻ bất hạnh, vuốt cằm nở nụ cười đậm đàng, “Các ca ca đang cảm thấy thật nhàm chán, lại đây hầu hạ các ca ca vui vẻ một chút nào.”

“Ta... Ta không... Không...” Kẻ bất hạnh mãnh liệt lắc đầu, nhưng hai người A Long A Hổ thân thể trắng kiện làm cho hắn sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, xoay người muốn chạy lại đâm đầu vào lồng ngực của A Hổ.

“Học được thói quỵên rũ rồi sao, thật là tình thú.” A Hổ ôm đồm nắm lấy cánh tay gầy gò của kẻ bất hạnh, cười ha hả.

“Huynh đệ, bên kia không có ai, chúng ta đến đó vui vẻ một lát.” A Long chỉ vào một góc trong hoa viên, nơi đó có một tòa núi giả, đúng là nơi hoan nhạc tốt nhất.

“Không... Không cần... A Long ca A Hổ ca hai người... Thả... Buông tha ta...”

Kẻ bất hạnh liều mạng giãy dụa, nhưng hắn làm sao đủ sức, A Hổ chỉ dùng một bàn tay cũng có thể lôi hắn về, đặt lên trên hòn núi đá giả.

“Ha ha ha, tiểu tử, tài nghệ của ngươi khiến cho đại tổng quản giữ ngươi lại bên người tận hai, ba năm cũng thật không đơn giản, hôm nay để cho các ca ca nhìn cái nơi làm việc của ngươi, làm cho các ca ca cao hứng, về sau hai anh em ta sẽ nuôi ngươi, người ở trong phủ này không ai dám động vào ngươi nữa, còn nếu không nghe lời, chúng ta sẽ quăng ngươi vào phòng chứa củi, để cho hạ nhân trong phủ lấy làm công cụ tiết dục. Hôm nay ca ca cũng không miễn cưỡng ngươi, ngươi tự lựa chọn đi.”

Kẻ bất hạnh vừa nghe những lời này xong, trên mặt lập tức không còn một giọt máu, nước mắt ở hốc mắt lăn tròn, cổ nèn không cho chảy xuống dưới. Tựa như bị bộ dạng này của kẻ bất hạnh khơi gợi lên dục vọng, A Hổ liếm liếm môi, nói: “Long ca, đệ nhện không nổi nữa rồi.”

Lời còn chưa dứt, hai tay đã chia ra, quần áo trên người kẻ bất hạnh bị xé thành hai nửa, kẻ bất hạnh “A” một tiếng, theo bản năng nắm lấy quần áo rách nát, nước mắt mỗi lúc một nhiều, cố gắng níu giữ từng mảnh quần áo.

“Khóc cái gì, làm cho ca ca thoải mái, đừng nói là một bộ quần áo, mười tám bộ cũng sẽ mua cho ngươi.” A Hổ tinh trùng ngập não, khẩn cấp đề lên người kẻ bất hạnh, vừa nói vừa khẩn cấp đâm thẳng bộ phận kia vào trong thân thể của kẻ bất hạnh.

Kẻ bất hạnh bị đặt ở trên mặt đất, lưng đau rất từng mảng, thỉnh thoảng bị một cơn đau xâm chiếm, nhất thời đau đến la to một tiếng, A Hổ tuổi trẻ sức mạnh, làm sao có thể so sánh với đại tổng quản chỉ là một lão già, chưa kể hắn đã lâu ngày chưa bị người khác đè qua, làm sao chịu nổi, hét đến mức rách cả yết hầu.

A Hổ hoảng sợ, lập tức bịt miệng kẻ bất hạnh, quát khê: “Ông nội mày, im lặng cho tao, nhỡ gọi người tới xem tao có xé miệng mày ra không.”

Hắn vừa nói chuyện, dưới thân cũng không ngừng đưa đẩy, càng không ngừng đâm sâu vào trong thân thể kẻ bất hạnh, hắn sáng khoái, kẻ bất hạnh lại chịu không nổi, miệng kêu khóc không biết làm sao để có thể ngăn cản cơn đau đớn. A Long ở bên cạnh nhìn chăm chú A Hổ ra ra vào vào chỗ kia, thỉnh thoảng lại kéo ra một dòng tơ máu đỏ sẫm, sờ bắp đùi trắng nõn của kẻ bất hạnh, huyết mạch hắn sôi sục, cười nói: “Hổ đệ, giữ tay hắn, để cho Long ca ta dùng miệng của hắn.”

A Hổ quay đầu lại nhìn lên, hiểu được mà cười ha hả, mạnh tay đem kẻ bất hạnh nằm úp sấp, A Long túm lấy tóc hắn, ép buộc kẻ bất hạnh ngẩng đầu lên, đem thứ kia nhồi vào trong miệng hắn.

Kẻ bất hạnh đột nhiên bị một thứ tanh hôi nhét vào miệng khiến cho suýt ngất, phía sau lại từng đợt đâm chọc làm cho hắn tỉnh táo lại, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống, hai mắt đầm lệ mù mịt, mơ hồ nhìn thấy phía sau hòn núi giả có hai người đang tiến lại gần.

“Thiếu, thiếu thành chủ!”

2. Chương 2

Thân thể kẻ bất hạnh đột nhiên được thả ra, nặng nề mà ngã trên mặt đất, vô cùng đau đớn, bên tai nghe được giọng nói hoảng sợ đến tột cùng của A Long A Hổ, không biết lấy sức lực ở đâu ra, kẻ bất hạnh hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía hai người kia.

Thật uy nghiêm, cũng thật xinh đẹp.

Kẻ bất hạnh nhìn thẳng hai người kia, rõ ràng còn đang trong độ tuổi thiếu niên, đi phía trước là thiếu niên mặc một thân áo trắng, ngay cả dây buộc tóc cũng là màu trắng, vô cùng xinh đẹp, thật giống như đoá sen trắng trong hồ nước ở sau hoa viên. Đứng ở đằng sau thiếu niên là một người mặc đồ đen, trông thật nghiêm túc, bộ dạng cũng rất đẹp, tựa như ánh trăng ở trên bầu trời, xa xôi không thể với tới, ánh mắt toát lên một vẻ uy nghiêm cao quý, nhưng biểu tình lại vô cùng lạnh lùng khiến cho trái tim người ta cũng lạnh buốt theo.

Người mặc áo đen kia nhất định là thiếu thành chủ, còn người mặc đồ trắng hẳn là thư đồng của y. Kẻ bất hạnh nhắm hai mắt lại, hắn nhìn ra được trong mắt của thiếu thành chủ lẫn thư đồng của y là sự hèn mọn, trong đầu không khỏi nhớ tới câu nói của đại tổng quản.

“Người như ngươi, có thể vừa mất được thiếu thành chủ hay sao...”

Đây là lần đầu tiên kẻ bất hạnh nhìn thấy thiếu thành chủ, kết quả, A Long A Hổ chịu hình phạt bị đánh ba mươi trượng, mà kẻ bất hạnh, lại bị treo lên cây thị chúng ba ngày.

Lúc kẻ bất hạnh bị treo ở trên cây, có rất nhiều hạ nhân chạy đến xem náo nhiệt, bọn họ chỉ trỏ, cười nhạo kẻ bất hạnh không thôi, tựa như việc làm nhục kẻ bất hạnh có thể làm cho cuộc sống vốn luôn khúm núm của họ trở nên sôi động hơn, ít nhất là khi đối mặt với kẻ bất hạnh, bọn họ cũng cảm thấy bản thân có chút cao quý. Còn những người có chức vụ cao hơn, biểu hiện lại càng không kiêng nể gì, bọn họ lớn tiếng cười dưới tàng cây, chạy tới chạy lui, chê bai dè bỉu kẻ bất hạnh nửa thân trần trụi, còn lấy những hòn đá nhỏ ném hắn.

Kẻ bất hạnh bắt đầu khóc, nước mắt tẩy sạch ánh mắt hắn tựa như bầu trời ở trên đỉnh đầu, sạch sẽ và trong suốt, hắn dùng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ.

Làm ơn cứu giúp hần, đây không phải là lỗi của hần, ai đó đến giúp hần với. Nước mắt của kẻ bất hạnh lấp lánh trong suốt dưới ánh mặt trời, xuyên qua đôi mắt đầm lệ này hần nhìn thấy cả những người quen lẫn không quen, vì sao bọn họ lại cười nhạo hần, không phải lỗi của hần, không phải hần quyến rũ A Long A Hổ, hần không muốn thế, hần chỉ là đang đợi lão Trương trở về, hần chỉ vội vã muốn được mặc quần áo mới.

Trên người đau quá, nhưng trong lòng càng đau hơn, vì sao không có ai đến giúp hần, hần không cần ai thả hần xuống cả, hần chỉ cần bọn họ đừng vây quanh nơi này nữa, đừng cười nhạo hần, đừng dùng đá ném hần.

Một viên đá ném thẳng đến trước mắt, trúng vào trên trán, có thứ gì đó theo trán chảy xuống dưới, là máu, rất ấm áp, lại làm cho tâm của kẻ bất hạnh hóa lạnh. Không ai giúp hần, bọn họ đều đang cười nhạo, thậm chí còn cổ vũ cho mấy đứa nhỏ đang ném đá vào người hần, được cổ vũ, tội nhỏ ném đá lại càng nhiều.

Kẻ bất hạnh ngừng khóc, hần mở thật to mắt, trống rỗng nhìn vào những con người đang đứng dưới tàng cây, như là đang quan sát biểu tình của họ, cũng tựa như đang nhớ kỹ những khuôn mặt không hề hé ra dù chỉ là nửa phần thương hại này, hần nhìn thật lâu thật lâu, những người đó rốt cục cũng rời đi, có lẽ bởi vì kẻ bất hạnh không khóc nữa làm cho bọn họ cảm thấy hết hứng thú, cũng có lẽ vì trong lòng bọn họ rốt cục nảy sinh chút bất an, giờ chỉ còn lại những đứa nhỏ không hiểu chuyện, chơi đến cao hứng, vẫn cứ xem kẻ bất hạnh như bia ngắm, hết lần này đến lần khác tập luyện kỹ thuật ném đá.

“Các người đang làm gì vậy? Dừng tay!”

Rốt cục cũng có người đến đây, chất vấn những đứa nhỏ không hiểu chuyện rồi giải tán chúng nó. Kẻ bất hạnh bị những tiếng chất vấn này gọi dậy từ trong cơn hôn mê, đập vào mắt là một tà áo trắng, sạch sẽ như hoa sen trắng.

Là thư đồng của thiếu thành chủ, trước mắt kẻ bất hạnh tựa như lại hiện ra khuôn mặt xinh đẹp kia, thật uy nghiêm, cũng thật cao quý, con người đen nhánh lạnh lẽo toát ra lửa giận.

“Đem tên hạ nhân không biết liêm sỉ này treo lên, ba ngày!”

Giọng nói kia giống như còn đang quanh quẩn ở bên tai, kẻ bất hạnh không tự chủ được mà lại run rẩy.

“Rất đau đớn có phải không?” Tà áo trắng tiến lại gần, trong mắt có một chút cảm thương, “Những đứa nhỏ đó rất nghịch ngợm, người cố gắng nhẫn nhịn, thiếu thành chủ vẫn còn đang giận, y có tính sạch sẽ, ghét nhất là bị nhìn phải những chuyện dơ bẩn, người cũng thật là, rõ ràng là ban ngày ban mặt lại... Thôi quên đi, nhìn người cũng thật bất hạnh, chờ đến khi thành chủ hết giận, ta sẽ giúp người nói một chút, để y cho người thả người xuống.”

Người kia nói xong liền bỏ đi, kẻ bất hạnh nhìn theo bóng hình màu trắng đang dần đi xa, ánh mắt trống rỗng lại dấy lên một tia hy vọng. Vẫn còn có người muốn giúp đỡ hần, không phải ai cũng đều ác độc như vậy.

Cũng không biết người thư đồng trông thanh nhã như đóa sen trắng kia có tài cán gì, thế nhưng lại nói giúp được cho hần, vốn tưởng rằng lời nói lúc ấy chỉ là thuận miệng nói ra, về sau sẽ quên mất, nói tóm lại kẻ bất hạnh bị treo lên khoảng chừng ba ngày mới được thả xuống. Thật ra, từ đêm của ngày hôm trước kẻ bất hạnh đã hôn mê rồi. Trong lúc này, chỉ có mỗi mình lão Trương ban đêm lên lút, liều mạng thử thách xương cốt già yếu, leo lên cây đút cho hần vài ngụm nước, nhờ vậy mà cái mạng nhỏ của kẻ bất hạnh mới được cứu về.

Ngày thứ ba, lúc kẻ bất hạnh được thả từ trên cây xuống, thân thể hần đã gần như cứng còng, hai tay bị giơ lên cao vẫn cứ duy trì tư thế không thể thả xuống, trên mặt còn có những vết máu khô khiến cho lão Trương vô cùng sợ hãi, nghĩ rằng người này hần đã chết rồi, lão Trương vội vàng sờ lên ngực kẻ bất hạnh, thấy còn có chút phập phồng ngay lập tức không dám trì hoãn, nhanh chóng ôm lấy kẻ bất hạnh mang về phòng mình.

Phòng ở nằm trong một góc của hoa viên, thường ngày bị cây đại thụ che lấp nên chỉ thấy thấp thoáng, ngay khi lão Trương ôm kẻ bất hạnh đi vào, cửa bên trong liền mở ra, một bà lão bước đến.

“Bà Lí, bà Lí, nước ấm đã chuẩn bị sẵn chưa?”

Bà lão tiến đến hai bước, vừa nhìn thấy bộ dạng thê thảm của kẻ bất hạnh, nhất thời hai mắt đỏ hoe, nói: “Đứa nhỏ này, sao lại đáng thương đến vậy, phạm phải lỗi lầm gì mà lại bị trừng phạt như thế chứ, lão Trương, nhanh, nhanh vào trong, nước ấm đã được chuẩn bị tốt rồi, còn có một lọ rượu thuốc nữa, để ở trên cái bàn cạnh thùng nước.”

“Bà Lí, đa tạ bà. Thật là, ở trong phủ này cũng chỉ còn bà là còn có chút lương tâm, vất vả cho bà rồi.” Lão Trương thở dài một hơi, ôm kẻ bất hạnh vào trong phòng.

“Bà lão ta đây cũng chỉ là một người giúp việc trong nhà bếp mà thôi, có thể giúp được thì nên giúp chứ, khoan hãy vội nói chuyện, đứa nhỏ bất hạnh này đã bị treo ba ngày, trong bụng không có lấy một hạt cơm, để ta đi xem nhà bếp còn thừa đồ ăn gì không.”

Bà lão vốn hay mềm lòng, nói xong khoe mắt đều đã ươn ướt, xoa xoa mí mắt rồi chạy nhanh đi tìm. Lão Trương lại thở dài một hơi, đem kẻ bất hạnh đặt vào trong thùng nước ấm. Nước ấm ít nhiều giúp lưu thông khí huyết, thân thể cứng còng của kẻ bất hạnh lúc này mềm ra được vài phần, nhưng mà hai cánh tay vẫn không bỏ xuống được, lão Trương đổ rượu thuốc ra xoa bóp hai vai và các đốt ngón tay cho hần, xoa bóp nóng lên được một hồi, hai tay của kẻ bất hạnh rốt cuộc cũng thả được xuống dưới, buông thõng ở hai bên sườn, còn lại chút rượu thuốc, lão Trương đổ hết vào trong thùng nước ấm, khí huyết bị đình trệ của kẻ bất hạnh rốt cuộc cũng nhờ được tính và nước ấm kích thích, dần dần khôi phục lại như thường mà vận hành, khuôn mặt vốn tái nhợt cũng hiện ra chút đỏ ửng.

Có lẽ từ trong cơn hôn mê cảm giác được gì đó, mí mắt kẻ bất hạnh khẽ giật giật, cúi đầu rên rỉ một tiếng, lão Trương tưởng hần sắp tỉnh lại, mừng rỡ đem hần ra khỏi thùng nước, lau khô thân thể rồi đặt lên trên giường, liên tục kêu: “Con ơi... Con ơi...”

Gọi vài tiếng, mí mắt của kẻ bất hạnh vẫn chỉ giật giật chứ không có tỉnh lại. Lão Trương lắc đầu, tìm một mảnh vải sạch sẽ rồi băng bó cái trán bị thương của kẻ bất hạnh. Lúc vừa băng bó xong, tiếng gọi của bà Lí cũng truyền từ bên ngoài vào.

“Lão Trương.”

“Ừ, bà Lí, mau vào đi.”

Bà Lí đẩy cửa ra, mùi cháo thơm thơm lan tỏa theo bước chân của bà.

“Số thật hên, ở nhà bếp còn một ít thức ăn, ta lấy được một chén cháo mang đến, vốn là nấu cho phu nhân nhưng phu nhân không ăn, bên trong có cả tổ yến đấy, đúng lúc có thể giúp đứa nhỏ này bồi bổ thân thể.”

Kẻ bất hạnh vừa hôn mê vừa hít hít cái mũi, không ngờ lại nhờ mùi cháo này mà tỉnh lại, mí mắt lay động vài lần rồi rốt cục mở mắt ra, chỉ là trong mắt vẫn còn rất mê man, môi mấp máy không phát ra được câu nào.

“A, cậu nhỏ, tỉnh rồi sao.” Bà Lí ngồi lên trên giường, đẩy lão Trương ra, vừa lấy thìa múc cháo ra thổi thổi rồi đút vào miệng kẻ bất hạnh, vừa nói: “Đói bụng lắm đúng không, ăn no để còn lấy sức, cháo này rất thơm, số người thật tốt mới có thể ăn được đấy.”

Thần trí của kẻ bất hạnh lúc này vẫn chỉ là một khoảng mơ hồ, làm sao nghe được bà Lí đang nói cái gì, chỉ là mấy ngày rồi không được ăn cơm, nhờ nghe được mùi cháo mới tỉnh lại, muốn cử động một chút cũng không có sức, chỉ cảm thấy trong miệng được đút thứ gì đó vào, theo bản năng nuốt vào trong bụng. Ăn được nửa bát cháo, cuối cùng cũng có chút tinh thần, người cũng tỉnh táo lên nhiều, nhìn thấy bà Lí và lão Trương đang ngồi bên giường, đột nhiên hai hàng nước mắt của hần chảy dài.

Tai họa này qua đi, lá gan của kẻ bất hạnh lại càng trở nên bé nhỏ, bình thường chỉ dám đi theo lão Trương phụ giúp chăm sóc cây cối, lúc không có lão Trương ở bên, hần luôn trốn ở trong phòng không dám đi ra ngoài. Chỉ là số mệnh làm sao có thể để cho hần được như ý, lão Trương dù thế nào cũng chỉ là một hạ nhân, phải làm rất nhiều việc, làm sao có thể lúc nào cũng bên cạnh chăm sóc cho kẻ bất hạnh được.

Hôm nay, lúc hai ông cháu đang tưới hoa ở trong vườn thì một tiểu nha hoàn xinh đẹp đi đến.

“Này, ông lão, ở Tây viện đang cần gấp hoa hồng nhiều màu, mỗi màu hai mươi cành, chốc nữa bảo tên gầy yếu kia mang đến.”

Tên gây yếu đó chính là kẻ bất hạnh. Tây viện, vừa nghe đến từ này, sắc mặt kẻ bất hạnh liền trắng bệch, ánh mắt cầu xin nhìn về phía lão Trương. Hẳn sợ Tây viện cũng là vì đại tổng quản, con sói ăn thịt người kia đã trở thành cơn ác mộng của hắn trong suốt hai năm qua.

Lão Trương vỗ vỗ đầu kẻ bất hạnh, tươi cười nói với tiểu nha đầu: “Tuyệt cô nương, người xem đứa nhỏ này tay chân vụng về, người yên tâm nhờ hắn chứ giao việc cho hắn lão chẳng yên tâm chút nào, chỉ có chừng đó hoa hồng, chốc nữa lão sẽ mang đến cho người.”

Tiểu nha đầu tròn mắt trợn ngược, nói: “Người thì biết cái gì, hoa này là do đích danh nhị công tử yêu cầu, nhị công tử rất ghét mấy ông bà già các người, chê các người nói nhiều lại bốc mùi hôi thối, cứ để cho tên gây yếu kia đi đi.”

Nói đến người này, kẻ bất hạnh không đi cũng không được. Lão Trương nhìn hắn đang vô cùng sợ hãi, hai mắt che kín hai màn hơi nước sắp khóc đến nơi, chỉ có thể an ủi nói: “Con ơi, đừng sợ, nhị công tử chỉ thích đùa bỡn với mỹ nhân, đối với hạ nhân không có nghiêm khắc như thành chủ, khuôn mặt của con chưa chắc đã vừa mắt nhị công tử, con chỉ cần cúi đầu mà đi, đừng liếc ngang liếc dọc xem này xem nọ, mang hoa đến xong rồi chạy nhanh về đây.”

Kẻ bất hạnh chỉ có thể nuốt lệ mà gật đầu, đi theo lão Trương hái hoa, mỗi loại hai mươi cành màu đỏ, trắng, hồng, vàng trắng. Vì cành hồng có gai nên để cho kẻ bất hạnh tiện ôm, lão Trương tìm một mảnh vải bố cũ, bọc lại tám mươi cành hoa. Thân thể của kẻ bất hạnh nhỏ bé, lại phải ôm một bó hoa lớn như vậy làm sao có thể thấy rõ đường đi ở dưới chân, trong ánh mắt lo lắng của lão Trương hắn chậm chậm mà đi đến Tây viện.

– Hết chương thứ hai –

3. Chương 3

Lúc này kẻ bất hạnh làm sao biết lời nói lúc trước của lão Trương vốn chỉ là an ủi, trong thành phủ, vị nhị công tử này mới thật sự là ác ma. Dem ra so sánh, bình thường thiếu thành chủ rất ít khi có phản ứng với hạ nhân, ngược lại không hề làm cho người ta sợ hãi. Con sói ở Tây viện kia là thú cưng của nhị công tử nuôi, chuyện mà nhị công tử thích nhất chính là ném người sống vào cho con sói kia ăn, nhìn sói cắn chết tươi một người đang còn sống, người bị cắn kêu la thảm thiết, hắn luôn cười vô cùng vui vẻ. Lão Trương hiện tại chỉ hi vọng nhị công tử ngàn lần vạn lần đừng chú ý đến kẻ bất hạnh.

Tuy rằng trong lòng rất sợ hãi, kẻ bất hạnh vẫn giầy giày vò vò mà đi tới Tây viện. Hắn chưa từng đến đây, nhìn thoáng qua trông thật rộng lớn, đi vào trong sân, cũng chẳng biết đi được bao lâu, ở đây chỗ nào cũng có thủ vệ nghiêm ngặt ngăn hắn lại hỏi đến đây để làm gì. Nhìn xuống nơi dưới thắt lưng thô thiển của người thủ vệ, kẻ bất hạnh không tự chủ được mà run rẩy, mở miệng nửa ngày mới có thể thốt lên một câu: “Tuyệt cô nương bảo ta đem hoa đến cho nhị công tử.” Nghe xong thủ vệ mới cho hắn đi vào, kẻ bất hạnh chạy thật nhanh, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, thế nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt của người thủ vệ đang dán chặt lên người hắn, làm cho lòng hắn lạnh lên từng hồi.

Không biết đã chạy qua bao nhiêu tiền viện, kẻ bất hạnh rốt cục cũng thấy được Tuyệt cô nương đang hét nhìn Đông lại nhìn Tây đứng ở cửa chính, vội vàng lung lay chạy tới, hoa hồng ôm trong lồng ngực cũng lung lay như sắp rơi ra.

“Tên gây yếu này, người cẩn thận một chút có được không, nếu hoa này mà bị hỏng, chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm không góc nổi đầu dây đầu.” Tuyệt cô nương rốt cục tìm ra kẻ bất hạnh, lại bị biểu tình vội vã của hắn ép cho ra mồ hôi lạnh.

Kẻ bất hạnh vô cùng hoảng sợ, từ từ thả chậm bước chân, đồng thời ôm lại hoa trong lồng ngực thật chặt, cẩn thận không để cho hoa bị hỏng.

“Tuyệt, Tuyệt cô nương ta... Hoa... Hoa đã mang đến...”

Lấp bắp nói xong, hai mắt kẻ bất hạnh chớp chớp nhìn về phía người nha hoàn, trông chờ nàng nhận lấy bó hoa để cho hắn nhanh chóng được trở về.

“Tốt, để ta xem xem, hoa này đích thực là vừa mới nở, từng đóa từng nụ nở ra vừa phải, nhị công tử nhất định sẽ rất thích, người chọn tốt lắm, theo ta tiến vào.” Bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Tuyết cô nương sờ sờ vài đóa hoa, sau đó vung tay, xoay người dẫn đường.

“Đến đây, tiến vào đi!” Kẻ bất hạnh nhìn cửa lớn ở trước mắt, trong lòng đột nhiên lạnh cứng.

Tuyết cô nương đi được vài bước, phát hiện kẻ bất hạnh vẫn chưa đi vào cùng mình, liền quay đầu lại giận dữ nói: “Tên gầy yếu kia, làm gì mà chậm chạp vậy, nhị công tử yêu cầu mang hoa đến ngay, hiện đang chờ những bông hoa này đó, đừng làm trễ giờ.”

“Được... Được...” Kẻ bất hạnh cắn chặt môi dưới, run lấy bảy bước đi, trong lòng đang cực kỳ sợ hãi, nhưng mà lời của Tuyết cô nương hắn nào dám cãi, lại càng không dám làm trễ nải công việc.

Lối đi được lát bằng đá tảng, dẫm lên cảm giác vừa lạnh vừa cứng rắn.

Tuyết cô nương dẫn đường ở phía trước, đi qua cánh cửa của một mái đình, lại đi lên một đoạn hành lang dài gấp khúc, lúc này thỉnh thoảng lại có một nha hoàn hay gã sai vặt lướt qua hai người bọn họ, nhìn theo cử chỉ của họ có thể đoán ra được địa vị của họ là cao hay thấp. Hành lễ với Tuyết cô nương thì là địa vị thấp, còn Tuyết cô nương hành lễ với bọn họ thì là địa vị cao. Kẻ bất hạnh lúc này phải ôm một bó hoa lớn, còn đi theo sau Tuyết cô nương cho nên được miễn hành lễ. Tuy kẻ bất hạnh không quen biết những người này nhưng dù sao họ cũng làm cho hắn can đảm hơn một chút, rốt cuộc sợ hãi trong lòng hắn cũng giảm đi chút ít, trộm nhìn đánh giá, phát hiện nha hoàn và sai vặt ở trong viện này toàn là những người trẻ tuổi và ưa nhìn, một đoàn người nhìn trong veo như nước khiến cho hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Hồi tưởng lại lúc trước, hắn thế nhưng còn vọng tưởng mình sẽ được trở thành thư đồng của thiếu thành chủ, quả thật là quá si tâm vọng tưởng, không biết tự lượng sức mình. Nghĩ đến thiếu thành chủ, kẻ bất hạnh không khỏi dấy lên sợ hãi, còn hi vọng sẽ vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy thiếu thành chủ uy nghiêm đẹp đẽ cao quý kia nữa thì sẽ tốt hơn.

“A huuu...”

Đột nhiên một tiếng sói tru vang lên, cắt ngang dòng hồi tưởng của kẻ bất hạnh.

“A, sói.... Sói đến đây...”

Kẻ bất hạnh lúc này mới nhớ tới con sói ăn thịt người trong truyền thuyết ở Tây viện, sợ tới mức hồn bay phách lạc, trong lúc nhất thời không chú ý dưới chân, vấp vào bậc cấp ở trên hành lang, hắn bối rối ngã xuống, tức thì hoa rơi hết thảy, người cuộn vào với hoa thi nhau lăn xuống.

“A a a...” Tuyết cô nương nhìn thấy kẻ bất hạnh lăn xuống, thân thể dè lên nghiêng nát toàn bộ các cánh hoa, những đóa hoa lăn theo hắn vung vãi khắp nơi, hồng hồng vàng vàng đan vào với nhau, không khỏi thất thanh la hoảng, “Phải làm sao đây, hỏng hết cả rồi, người tại sao lại bất cẩn như vậy, xong rồi... Xong thật rồi...”

Kẻ bất hạnh sợ tới mức cả người rối loạn, lúc rơi xuống bậc thềm cả đầu lẫn đầu gối phải đều bị đập vào đá, nhìn qua hình như bị rách da rồi, từng cơn đau kéo đến nhưng chỉ biết dùng tay che chỗ đau đứng dậy, vội vàng ôm những đóa hoa bị đè dưới thân lên, thế nhưng ngay cả một đóa vẹn toàn cũng không còn.

“Tuyết, Tuyết cô nương... Ta... Ta sẽ đi hái lại hoa khác...”

Mây liễu của Tuyết cô nương dựng thẳng, vừa tức vừa vội tát cho kẻ bất hạnh một bạt tai, mắng: “Người tại sao tay chân lại vụng về như thế, yếm tiệc của nhị công tử sắp bắt đầu rồi, làm sao còn đủ thời gian cho người đi hái lại hoa hả, lần này để cho nhị công tử trách phạt, chuyện ném người cho sói ăn là điều không thể không xảy ra.”

“Không muốn không muốn... Tuyết cô nương ta sai rồi, ta biết sai rồi, đừng ném ta cho sói ăn được không...”

Kẻ bất hạnh vừa nghe đến chuyện ném hắn cho sói ăn, sợ tới mức hồn cũng không còn, ngay lập tức quỳ xuống, liên tục dập đầu với Tuyết cô nương, mãi đến khi trán bị chảy máu.

“Khóc cái gì thế, ở cách hai tòa nhà còn nghe thấy được.” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói, thiếu niên này so với kẻ bất hạnh cùng lắm chỉ lớn hơn hai, ba tuổi, giữa trán có một nốt ruồi mỹ nhân, hai mắt ngập nước, rõ ràng so với Tuyết cô nương đang đứng trước mặt kẻ bất hạnh đây còn quyến rũ hơn ba phần.

Tuyết cô nương nhìn thấy thiếu niên kia, dậm chân nói: “Thủy Ca Nhi, ngươi xem, cái tên tay chân vụng về này, hấn phá hỏng hết hoa đèn trong đại yến của nhị công tử rồi, giờ phải làm sao mới tốt đây?”

Thủy Ca Nhi liếc mắt nhìn tàn hoa rơi đầy đất, nhú nhú mây, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người của kẻ bất hạnh, nhẹ ồ một tiếng, nói: “Tuyết tỷ tỷ người đừng gấp, để ta nói với nhị công tử cho, cố gắng giảm nhẹ tình hình.”

“Vậy làm phiền Thủy Ca Nhi rồi, xong việc tỷ tỷ sẽ hậu tạ ngươi sau.” Tuyết cô nương nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, Thủy Ca Nhi này cùng lắm chỉ mới đến đây được nửa năm nhưng lại được nhị công tử sủng ái vô cùng, nghĩ đến phải làm sao để giải thích chuyện lúc này, vừa rồi trong lòng nàng cũng rất sợ hãi, phải biết rằng, trước khi Thủy Ca Nhi đến đây, thiếu niên đến trước chỉ vì làm sai một việc mà bị nhị công tử đánh năm mươi roi, đánh cho chết tươi.

Thủy Ca Nhi lại đi đến nhìn sang kẻ bất hạnh, vừa lúc kẻ bất hạnh nước mắt lưng tròng ngược lên nhìn, Thủy Ca Nhi nhe răng cười với hắn, cười đến mức vô cùng dịu dàng quyến rũ, vậy nhưng kẻ bất hạnh lại bị nụ cười kia làm cho cả người lạnh ngắt, không tự chủ được mà cúi đầu, không dám... nhìn nữa.

Nhị công tử lúc này đang nửa nằm nửa ngồi ở trong phòng khách, gối đầu lên đùi của một nha hoàn xinh đẹp, nha hoàn cầm từng miếng đào được gọt nhỏ đưa vào trong miệng hắn, dưới chân hắn có một gã sai vặt đang quỳ xuống cẩn thận bóp chân, độ tuổi không cách biệt mấy so với Thủy Ca Nhi. Cách đó không xa, còn có một cô gái thanh tú ngồi đàn ở trên sân khấu, khói hương lượn lờ, mười ngón như ngọc, chuyển động trên dây đàn tạo ra âm thanh thật dễ nghe.

Thủy Ca Nhi nhẹ chân nhẹ tay đi vào phòng khách, vỗ vỗ kẻ sai vặt đang quỳ trên mặt đất, gã sai vặt kia quay đầu lại nhìn thấy hắn, lập tức lui ra, Thủy Ca Nhi quỳ xuống nơi mà gã sai vặt vừa quỳ, nhẹ nhàng xoa bóp chân cho nhị công tử.

Nhị công tử kia vốn đang nhắm hai mắt thưởng thức tiếng đàn, ước chừng là do cảm giác khác thường nên từ từ hé mắt, con ngươi hẹp dài lộ ra chút nguy hiểm đảo qua người Thủy Ca Nhi.

Thủy Ca Nhi vội vàng nở nụ cười, nói: “Nhị công tử, hãy để cho ta hầu hạ người.”

“Được.”

Nhị công tử lại nhắm mắt, bộ dạng lười nhác khiến cho hắn trông giống như một con báo đen đang ngủ, miệng hơi mở ra, một miếng đào lại đúng lúc đưa vào trong miệng hắn. Ước chừng qua thời gian nửa nén hương, nhị công tử lại mở mắt.

“Thủy Nhi, hoa cho yến tiệc đã được chuẩn bị đến đâu rồi?”

Thủy Ca Nhi nâng lên một đôi mắt ngập nước, nói: “Trái cây, điểm tâm và rượu đều đã được chuẩn bị tốt, kịch ca múa cũng đều đã ở nhà thủy tạ (1) chờ lệnh, chỉ là hoa kia nảy sinh chút vấn đề, gã sai vặt mang hoa đến bị vấp ngã, dè lên hoa hư hết cả rồi.”

Đôi mắt nhị công tử đột nhiên phát lạnh, ngồi dậy từ trên đùi của nha hoàn xinh đẹp, tối tăm nói: “Là ai gây chuyện như vậy, đem xuống đánh chết cho ta.”

Thủy Ca Nhi hơi run lên, hiển nhiên là bị khí thế lạnh lẽo của nhị công tử dọa cho sợ hãi, thật cẩn thận mà tiến lại gần, hai tay áp xuống bả vai của nhị công tử, nhẹ nhàng mà vuốt ve, sau đó mới nói tiếp: “Nhị công tử, đánh chết sẽ mất vui, người có biết gã sai vặt dè hỏng hoa kia là ai không?”

“Ta quản hắn là ai, hôm nay ta mời đại ca đến hoa yến là muốn thể hiện trước mặt hắn, không có hoa, chẳng phải là ta đang phản kháng đại ca hay sao? Hừ, chết tiệt... Không thể tha cho hắn.”

Trong thanh âm của nhị công tử lộ ra sự độc ác, Thủy Ca Nhi trộm hít một hơi mới to gan nói: “Nhị công tử, gã sai vặt kia chính là người lần trước đã làm cho thiếu thành chủ nóng giận, người đã quên rồi sao,

thiếu thành chủ không bao giờ trừng phạt hạ nhân thế nhưng lại bắt treo gã sai vặt kia lên cây đến tận ba ngày.”

“Là hần?” Nhị công tử ngẩn ra một lúc lâu, đột nhiên âm hiểm cười: “Ta thật muốn nhìn xem, người nào có thể làm cho đại ca luôn vô tâm vô tình của ta nổi giận đến thế.”

Thủy Ca Nhi thấy nhị công tử không hề nổi giận, trên mặt vừa cười vừa quynh rũ đứng lên, che miệng nói: “Thật ra ta cũng rất tò mò, không biết nếu để cho thiếu thành chủ gặp lại hần, người có thể hay không lại tức giận, hiếm khi được nhìn thấy thiếu thành chủ biểu hiện cảm xúc như người bình thường.”

Nhị công tử trước mắt sáng ngời, nói: “Thủy Nhi quả nhiên thông minh, ta cũng muốn biết, hừ, đi đem cái gã sai vặt kia đến Ngọc Thanh Trì tắm rửa, hần đã phá hủy hoa trong yến tiệc của ta thì giờ chính hần phải thay thế cho những đóa hoa đó. Thủy Nhi, việc này ta giao cho người, ăn mặc cho hần tốt một chút.”

“Vâng, nhị công tử.”

Lúc này kẻ bất hạnh vẫn đang quỳ gối ở nơi đó, bị Tuyết cô nương chỉ vào mũi giáo huấn, mắng đến nỗi khiến hần nước mắt nước mũi đều chảy ròng ròng, ngoại trừ nức nở hần không dám nói một câu nào, thỉnh thoảng lại có một, hai tiếng sói tru truyền đến, hần sợ tới mức ba hồn mất đi hai, bảy phách bay đi sáu, trong nhất thời không còn nghe thấy Tuyết cô nương đang mắng cái gì nữa.

“Tuyết cô nương, đừng mắng nữa, nhị công tử không phạt người đâu, mau dọn dẹp tàn hoa ở trên mặt đất đi, đợi lát nữa còn cần dùng tới.”

Thủy Ca Nhi lúc đi đến đây, trong lòng đã tính toán tốt làm sao để bù lại hoa yến không có hoa này.

“Thủy Ca Nhi, tỷ tỷ thật lòng biết ơn người, sau này nếu có chuyện gì, người cứ việc nói với tỷ tỷ, tỷ tỷ nếu giúp được nhất định sẽ giúp hết lòng.” Tuyết cô nương tươi cười với Thủy Ca Nhi, lại chuyển mặt trừng mắt với kẻ bất hạnh, “Người còn thất thần làm gì, không nghe thấy Thủy Ca Nhi bảo dọn dẹp tàn hoa đi sao?”

“Dạ vâng...” Kẻ bất hạnh thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng kéo vạt áo, thu dọn từng mảnh hoa trên mặt đất rồi vội vã rời đi.

“A, chậm đã.” Thủy Ca Nhi nói, “Tuyết tỷ tỷ, người tìm người khác đến dọn hoa đi, nhị công tử đã phân phó ta đem tiểu tử này đến Ngọc Thanh Trì tắm rửa, ta cũng không dám trì hoãn, thu dọn hoa xong nhớ rửa sạch, xong rồi phiền Tuyết tỷ tỷ mang đến Ngọc Thanh Trì giúp ta.”

“Ồ, Thủy Ca Nhi, nhị công tử là muốn làm gì vậy?”

Thủy Ca Nhi ôn nhu cười, nói: “Đợi hoa yến bắt đầu, Tuyết tỷ tỷ người sẽ biết.”

Nói xong, hần lại đi đến trước mặt kẻ bất hạnh, vươn một bàn tay ra, nói: “Đứng dậy, đi theo ta.”

Kẻ bất hạnh sợ hãi nhìn hần, nhìn gần lại càng cảm thấy Thủy Ca Nhi này vô cùng quynh rũ ôn nhu, ánh mắt ngập nước hoàn toàn vô hại không khiến người ta mất tự chủ mà muốn thân cận, hần không khỏi bạo dạn mà nắm lấy bàn tay đang vươn ra của Thủy Ca Nhi, Thủy Ca Nhi hơi hơi dùng chút lực, kéo hần lên khỏi mặt đất.

“Thủy, Thủy Ca Nhi, chúng ta đi... đi đâu vậy?”

Kẻ bất hạnh bị Thủy Ca Nhi kéo đi, trong lòng cảm thấy mờ mịt, còn dấy lên chút sợ hãi mơ hồ.

Thủy Ca Nhi ôn nhu nói: “Người hôm nay gây ra đại họa, nếu không có ta, nhị công tử đã đem người đi đánh côn chết rồi.”

Nói tới đây, hần rõ ràng cảm giác được đứa nhỏ đang bị hần giữ chặt phát run, không khỏi khẽ cười một tiếng, lại nói: “Người đừng sợ, nhị công tử giờ đã đổi ý rồi, chỉ là tội chết có thể tha, nhưng cũng cần biết sửa sai, đợi lát nữa bắt luận ta bảo người làm gì, người đều phải nghe theo, không được làm cho nhị công tử tức giận biết không?”

“Biết...” Kẻ bất hạnh cúi đầu lên tiếng, cảm giác Thủy Ca Nhi là người đáng tin, không khỏi nhích lại gần bên hần.

Ngọc Thanh Trì là một hồ nước nóng, thường ngày chỉ có nha hoàn và sai vặt thị tắm cho nhị công tử mới được đến đây tắm rửa, kẻ bất hạnh tiến vào Ngọc Thanh Trì liền bị sàn nhà lát đá cẩm thạch làm cho sáng mắt.

Một căn phòng thật lớn, hắc khê phát ra âm thanh tán thưởng, trong nhất thời đã quên đi sợ hãi, quỳ rạp trên mặt đất cẩn thận lấy tay sờ, cảm giác ẩm ẩm trơn trơn vô cùng thoải mái, nếu không phải tại hắc nhất gan, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ đã sớm không nhìn được mà lăn trên mặt đất mấy vòng.

Thủy Ca Nhi cầm quần áo sạch sẽ đi ra, nhìn thấy kẻ bất hạnh đang si mê mà vuốt ve mặt đất, hai con mắt tròn tròn đột nhiên lóe sáng, lúc này mới phát hiện ra thiếu niên nhỏ hơn mình một chút này bộ dạng cực kì đáng yêu.

“Rất ấm áp, có phải không?” Thủy Ca Nhi ngồi xổm xuống bên cạnh kẻ bất hạnh, sờ sờ mặt đất, “Phía dưới này trống rỗng, nước nóng từ nơi này mà chảy qua, khiến cho da tảng được nung ấm, người nghe thử đi, có thể nghe được âm thanh róc rách của nước suối.”

Kẻ bất hạnh thật sự đem tai áp lên nền đá, vậy nhưng chẳng nghe thấy tiếng gì, không khỏi hướng ánh mắt trong suốt nhấp nháy nghi hoặc nhìn Thủy Ca Nhi.

Thủy Ca Nhi tức thì ôm bụng cười ha hả.

“Người thật đúng là dễ bị gạt, ta nói cái gì người cũng tin sao, đá phiến dày như thế, phía dưới nếu trống rỗng thì làm sao mà đỡ được.”

Kẻ bất hạnh hạ mắt, ngượng ngùng lôi kéo góc áo, hiển nhiên hắc không rõ mặt đất tại sao lại ẩm như vậy, cũng không hiểu được vì sao mà Thủy Ca Nhi lại cười vui vẻ đến thế.

Thủy Ca Nhi kéo kẻ bất hạnh từ dưới đất lên, tiếp tục bước đi, xốc lên một bức màn mỏng, một làn hơi ẩm áp phả vào trong mặt, hơi ở trên mặt nước ngưng tụ thành một lớp lụa mỏng màu trắng bạc.

“Cởi quần áo ra, bước vào đó.”

Kẻ bất hạnh giật mình chỉ vào hồ nước lớn tựa như cái ao này: “Này... Cho ta tắm ở trong này sao?”

Thủy Ca Nhi nở nụ cười, nhẹ nhàng xoa đầu kẻ bất hạnh, nói: “Nước nóng ở Ngọc Thanh Trì có thể dưỡng da bóng tóc, bình thường nha hoàn và sai vặt nghĩ còn không dám nghĩ đến chuyện vào đây.”

Kẻ bất hạnh nghe Thủy Ca Nhi nói như vậy, nhất thời sinh ra cảm giác được sủng đến sợ hãi, ngoan ngoãn cởi quần áo, lộ ra thân thể còn nhiều chỗ chưa phát dục, tay chân nhỏ bé, da thịt lại trắng nõn non nớt, chỉ là ở nơi bả vai, đốt ngón tay và chân có vài chỗ sưng đỏ, những vết tích như vậy lộ ra trên da, hiển nhiên là do lúc trước bị ngã ở hành lang mà thành.

Thủy Ca Nhi nhẹ nhàng sờ lên những nơi sưng đỏ trên người kẻ bất hạnh, thở dài một tiếng: “Người đi đường thật không cẩn thận.”

Lời an ủi rất bình thường nhưng giờ đây kẻ bất hạnh nghe được lại bất giác đỏ hoe cả mắt, hai ánh mắt lập tức bịt kín một làn hơi nước, nhìn qua lại càng thêm hiền lành đáng yêu.

“Ta cũng không phải cố ý, là sói tru... Ta nghĩ là sói đến...” Hắc cúi đầu biện giải, lại sợ hãi hỏi han: “Thủy Ca Nhi, sói kia... Thật sự có ăn thịt người sao?”

“Có.”

Thủy Ca Nhi không chút do dự mà trả lời khiến cho trên mặt kẻ bất hạnh tức thì trắng bệch, Thủy Ca Nhi nhìn về mặt sợ hãi của hắc nhìn không được mà bật cười, nói: “Người lại tin ta sao, tiểu ngu ngốc, người rất dễ bị lừa, về sau đừng tùy tiện tin lời người khác nói.”

Kẻ bất hạnh lại mơ hồ, hắc đã không còn biết câu nào của Thủy Ca Nhi là thật, câu nào là giả nữa rồi, về mặt mở mắt bị Thủy Ca Nhi đẩy vào trong hồ nước. Nước ấm rất tốt, không nóng không lạnh, ngâm mình trong chốc lát liền cảm thấy thoải mái vô cùng, cảm giác buồn ngủ tức thì kéo đến. Tuy vậy kẻ bất hạnh cũng không dám ngủ, nghe theo lời chỉ bảo của Thủy Ca Nhi, tỉ mỉ tẩy rửa sạch sẽ từng chỗ trên thân thể.

Thủy Ca Nhi đi ra ngoài trong chốc lát, không bao lâu sau mượn tới một cái bình nhỏ, cũng không biết bên trong bình chứa thứ gì, chỉ là đứng từ xa cũng có thể ngửi được mùi hương phát ra từ miệng bình, giống như mùi hoa, cũng có mùi mật, hai loại mùi hợp lại một chỗ làm cho người ta há miệng thèm thuồng.

Lúc Tuyết cô nương đem cánh hoa đã được rửa sạch tới, vừa lúc kẻ bắt hạnh tắm xong bước ra từ hồ nước ấm, xốc lên đồng quần áo mà Thủy Ca Nhi đem tới, nhìn thấy một cái áo choàng, cũng không biết là làm bằng chất liệu gì, khoác lên trên người bên trong trống rỗng nhìn cực kì khó chịu.

Thủy Ca Nhi tiễn Tuyết cô nương trở về nhìn thấy, nhất thời nở nụ cười, nói: “Thứ này không phải để mặc, lại đây.”

Kẻ bắt hạnh nghi hoặc đi qua, trong đầu suy nghĩ quần áo không dùng để mặc thì còn dùng để làm gì. Thủy Ca Nhi đem áo choàng đó phủ lên trên người kẻ bắt hạnh, từ đầu đến chân, một tác da cũng không lộ ra, sau đó lại kéo xuống, hơi nước trên người kẻ bắt hạnh ngay lập tức bị áo choàng hút đi, lại lấy áo đó lau lau trên đầu hấn trong chốc lát, tóc hấn ngay lập tức khô đi một nửa, tùy tiện phủ đàng sau lưng.

“A!” Kẻ bắt hạnh sờ sờ trên người, lại sờ sờ tóc, đã gần khô rồi, loại áo này quả thật thần kì.

“Được rồi, người đứng yên đừng cử động.”

Thủy Ca Nhi mang tới một chiếc lược, chải tóc cho kẻ bắt hạnh từ gốc đến ngọn, sau đó lấy chiếc bình tỏa ra mùi thơm kia đến, đổ một ít vào lòng bàn tay rồi bôi loạn từ đỉnh đầu đến tận lòng bàn chân của kẻ bắt hạnh.

“Thủy Ca Nhi, đây là cái gì? Người muốn... Muốn làm cái gì?”

Kẻ bắt hạnh nhìn thấy thân mình bị đổ đầy chất lỏng trong suốt này, trong lòng không khỏi luống cuống.

“Đừng nóng vội, còn chưa có xong.”

Thủy Ca Nhi bôi xong trên người kẻ bắt hạnh, lui về sau vài bước xem xét có còn quên chỗ nào nữa không, chỉ thấy kẻ bắt hạnh lúc này toàn thân đều dính đầy chất lỏng trong suốt này, da thịt vốn đã trắng nõn nay lại càng thêm mềm mại động lòng người, hơn nữa chất lỏng trong suốt kia tỏa ra mùi thơm, mơ hồ làm cho người ta xúc động muốn cắn một miếng.

“Bước tiếp theo là dính hoa, người tuyệt đối đừng nhúc nhích, nếu dính không tốt thì thật sự phải đi gặp con sói kia đó.” Thủy Ca Nhi cười nói với kẻ bắt hạnh, rõ ràng là trong lời nói mang theo sự uy hiếp, vậy mà dưới khuôn mặt tươi cười quyến rũ hiền lành kia lại dễ nghe cực kì, một chút cũng không nghe ra chút uy hiếp nào.

Ngay cả là như vậy, kẻ bắt hạnh vẫn nghe lời không dám nhúc nhích, nhìn thấy Thủy Ca Nhi đem một cái rổ chứa đầy cánh hoa đem tới, từ bên trong chọn lựa lựa, trước lấy ra một đóa hoa đỏ trắng dính vào trên tóc của hấn, chất lỏng trong suốt kia có tính chất kết dính, cứ dính hoa vào là dính lại. Thủy Ca Nhi rất khéo tay, dùng hoa trong rổ kia tạo nên trên đầu kẻ bắt hạnh một đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ, đỏ trắng đan xen, tươi đẹp đến lóa mắt.

“Thủy Ca Nhi....”

Kẻ bắt hạnh bất an vặn vẹo một chút, hấn không thể nhìn thấy đóa hoa ở trên đầu mình nhưng lại có thể trông thấy Thủy Ca Nhi đang bắt đầu dính hoa lên hai đóa thù du nơi ngực mình, dùng những đóa hoa màu hồng nhạt dính lên ngực hấn tạo thành hai đóa hoa lớn bằng cái bát.

“Đừng nhúc nhích, hoa này đều là hoa mà nhị công tử sử dụng trong yến tiệc, người đã phá hủy hoa thì giờ nhị công tử sẽ dùng người để thay thế, nghe lời, không được cử động, nhìn một chút là xong rồi, bằng không người hôm nay đừng nghĩ tới chuyện còn sống sót mà rời khỏi Tây viện.”

Kẻ bắt hạnh sợ tới mức run lên, lại không dám cử động, tùy ý để cho Thủy Ca Nhi dính hoa lên rốn, lòng bàn tay, đầu gối hấn. Sau đó Thủy Ca Nhi lại lấy ra năm đóa hoa lớn nhỏ khác nhau, đóa lớn nhất dính lên bụng dưới của hấn, màu trắng của đóa hoa gần như bao trùm cả cái bụng, mà rốn lại được một đóa hoa màu vàng làm tấm che kín.

Thủy Ca Nhi lui về phía sau vài bước, nhìn thấy kẻ bất hạnh vẫn đang khóa thân ngồi đó, nhú nhú mây, đi ra ngoài Ngọc Thanh Trì kéo lấy một gã sai vặt phân phó vài câu. Không bao lâu sau lại thấy đưa đến một rổ đầy lá cây, Thủy Ca Nhi đem lá cây dính vào những chỗ không có hoa, nhất thời làm cho kẻ bất hạnh trông giống như một gốc cây đầy hoa đang nở rộ.

“Không tồi, thật sự không tồi!”

Thủy Ca Nhi đánh giá từ trên xuống dưới, xác nhận không còn vấn đề gì nữa, vỗ vỗ hai tay, từ bên ngoài lập tức có hai thiếu niên tiến vào, nâng theo tấm ván gỗ, Thủy Ca Nhi cẩn thận mà ôm kẻ bất hạnh đặt lên trên ván để cho hai thiếu niên nâng hẳn ra khỏi Ngọc Thanh Trì.

“Người hãy nghe cho kĩ, từ giờ trở đi, người một câu cũng không được phép nói, cũng không được thở mạnh, bất luận ai làm cái gì với người người cũng không được cử động, cử động sẽ chết, biết chưa?” Thủy Ca Nhi vừa đi một bên vừa ghé bên tai kẻ bất hạnh thấp giọng nhắc nhở.

Kẻ bất hạnh muốn gật đầu xác nhận nhưng lại nghĩ đến không được nói chuyện, không được cử động, hẳn đành phải trừng mắt nhìn Thủy Ca Nhi, tỏ ý rằng mình đã hiểu. Thủy Ca Nhi nhìn vào đôi mắt sáng ngời trong suốt của hắn thật lâu, đột nhiên than nhẹ một tiếng, dọc trên đường đi không nói thêm câu nào nữa.

* Chú thích:

(1) Nhà thủy tạ

4. Chương 4

Kẻ bất hạnh bị bọn họ nâng vào trong một nhà thủy tạ, bốn phía che màn trúc, ánh nắng chiếu vào trên mặt nước, ấm áp đến say lòng người. Xung quanh còn có những con bướm đang vờn quanh kẻ bất hạnh, đó là do bị hương vị của chất lỏng trong suốt trên người kẻ bất hạnh hấp dẫn mà bay tới. Kẻ bất hạnh bị chuyển từ tấm ván gỗ sang nằm trên một cái bàn dài, trên hai đóa hoa hồng nhạt ở trước ngực được bỏ vào hai đĩa điểm tâm gì đó, ở đóa hoa màu trắng trên bụng lại được đặt lên hoa quả đủ màu đã được cắt thành miếng, bày biện thật chỉnh tề. Trong lòng bàn tay cũng được đặt vào hai món điểm tâm nguội, còn trên hai đóa hoa màu đỏ ở đầu gối thì lại chẳng để thứ gì cả, chỉ bắt hắn cong đầu gối lên khép hai đóa hoa vào lại một chỗ, tạo thành ý nghĩa gần bó không rời, hoa nở cùng lúc.

Khi hết thấy những thứ này đã được chuẩn bị tốt thì một cô gái đi đến hỏi, “Thủy Ca Nhi, nhị công tử sai ta đến hỏi xem hoa yến đã chuẩn bị tốt chưa, thiếu thành chủ vừa uống xong một ly trà rồi.”

Thủy Ca Nhi xoay người, tươi cười nói: “Phong tỷ tỷ, đều đã chuẩn bị xong rồi, người đến nhìn một chút xem sao?”

Ánh mắt của cô gái kia đảo qua trên người kẻ bất hạnh, vẻ mặt như nhìn thấy một thứ gì đó rất mới lạ, nhíu miệng cười nói, “Rất sáng tạo, thật nhọc cho người đã nghĩ ra, ta sẽ về bẩm báo cho nhị công tử.”

Kẻ bất hạnh nằm dài ở trên bàn, nhìn thấy bốn, năm nha hoàn đang vây quanh hắn, bỏ lên trên người hắn đủ loại điểm tâm hoa quả, tuy rằng trên thân dính đầy hoa lá nhưng hắn vẫn cứ có cảm giác ngượng ngùng vì trần truồng, không tự chủ được mà nhắm hai mắt lại, trong lòng thầm nhủ hắn cũng không phải là cái bàn ăn, vì sao lại đặt đủ thứ lên người hắn như vậy?

Thủy Ca Nhi tiến bước vị Phong cô nương kia, quay người lại trông thấy kẻ bất hạnh đang nhắm chặt mắt, hẳn do dự trong chốc lát mới bước qua, thấp giọng nói bên tai kẻ bất hạnh: “Đợi lát nữa nhị công tử đến đây mở tiệc chiều đãi thiếu thành chủ, người một ngón tay út cũng không được động đây, nếu như trong lòng sợ hãi thì cứ nhắm chặt hai mắt, cổ chống cự cho đến khi hoa yến chấm dứt thì sẽ bình an vô sự.”

Cũng không biết có phải do bị bộ dạng đáng thương của kẻ bất hạnh đả động hay không, Thủy Ca Nhi hiếm khi lại cảm thấy mềm lòng, thật tâm an ủi hắn vài câu. Nhưng mà một câu này vẫn làm cho kẻ bất

hạnh sợ hãi, hấn lập tức mở to mắt, thân thể run rẩy mãnh liệt khiến cho Thủy Ca Nhi nhanh tay lẹ mắt đè hấn lại.

“Đừng nhúc nhích, làm hỏng hoa quả điểm tâm sẽ không hay.”

Kẻ bất hạnh lập tức bất động, thân thể căng cứng, ánh mắt nhanh chóng bị một lớp hơi nước che kín, run giọng nói: “Thủy Ca Nhi, ta sợ..... Ta sợ hãi.....”

Thủy Ca Nhi lộ ra một nụ cười hiền lành, trấn an nói: “Nhị công tử tuy rằng khó hầu hạ, nhưng chỉ cần thuận theo ý hấn thì sẽ không sao cả. Còn thiếu thành chủ tuy bề ngoài đáng sợ nhưng hấn lại chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện hạ nhân chúng ta, người nhắm mắt nghĩ đến những chuyện vui đi, sẽ không sợ nữa đâu.”

Kẻ bất hạnh gật gật đầu, chất lỏng trong suốt lúc trước được bôi lên người lúc này đã hơi khô lại, tựa như một lớp áo giáp trời buộc mọi động tác của hấn, đến nỗi động tác gật đầu nho nhỏ này Thủy Ca Nhi cũng không thể nhìn thấy. Nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, lại cảm thấy tim đập mãnh liệt, sợ rằng mình sẽ làm cho hai đĩa điểm tâm trên ngực rơi xuống, kẻ bất hạnh chỉ có thể hít thở sâu, cố gắng hồi tưởng chuyện vui trong quá khứ để bình ổn cơn sợ hãi trong lòng. Đối với lời nói của Thủy Ca Nhi, hấn không hề tin tưởng chút nào.

Cảm giác mọi người bên cạnh đều đang lui ra, bên tai nghe thấy tiếng đàn hát, tựa như ca múa vừa mới được bắt đầu. Kẻ bất hạnh đã nhắm chặt hai mắt đương nhiên không thể nhìn thấy, từ nhà thủy tạ kéo dài ra phía tây là một hành lang đá trên mặt nước, tiếp đó là một tòa nhà mái bằng, bên trong có ba vũ cơ mặt quần dài màu đỏ đang nhảy múa, tựa như thần tiên đang lướt đi trên mây.

Cách đó không xa, trên con đường mòn ẩn sau hòn non bộ bằng đá, nhị công tử đang cùng thiếu thành chủ chậm rãi bước tới.

“Đại ca, người hãy ngắm nhìn cảnh xuân tươi đẹp này, bướm bướm vờn hoa, phía trước có ca múa góp vui, bên người có mỹ nhân vờn quanh, sao cứ giữ khư khư khuôn mặt lạnh lùng làm gì.”

Nhị công tử vừa đi vừa nói, nhắc đến chuyện mỹ nhân, ánh mắt không có ý tốt hướng đến thiếu niên áo trắng đang đi bên cạnh huynh trưởng của mình đảo qua đảo lại, nhìn thấy thiếu niên áo trắng hơi hơi cúi đầu, đối với hấn hồ hững. Tiểu lăng lờ, sớm muộn gì ta cũng sẽ đem người thu vào trong tay. Nhị công tử trong lòng cười lạnh, trên mặt lại cười vô cùng hiền lành.

Thiếu niên áo trắng đó đương nhiên chính là thư đồng của thiếu thành chủ, tên là Liên Hoa, lớn lên cực kỳ thoát tục, khí chất cũng vô cùng thanh nhã, hơn xa lũ nha hoàn, sai vặt bên người nhị công tử. Kiên cường bất khuất khiến cho nhị công tử thèm ăn ngứa ngáy, chỉ là vì hấn được thiếu thành chủ che chở nên vẫn không thể ra tay.

Thiếu thành chủ vẫn một thân hắc y, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt nghiêm trang ánh lên màu đen cao quý, có lẽ bất luận có mặc quần áo loại gì, khí chất đẹp đẽ cao quý trên người của y cũng không thể bị che giấu nổi.

“Nhị đệ, đây là cái mà người gọi là hoa yến?”

Đứng ở cửa vào nhà thủy tạ, liếc mắt một cái cũng có thể trông thấy trên bàn dài là một đồ đựng thức ăn hình người. Thiếu thành chủ khuôn mặt vẫn lạnh như băng, không có phản ứng gì, nhưng thật ra khi nhìn thấy có đến bảy, tám con bướm đang không ngừng bay vòng quanh người kia, trong mắt bỗng lóe lên một thần sắc khác thường. Lúc này, bướm bướm vẫn không ngừng từ bên ngoài bay vào trong nhà thủy tạ.

Kẻ bất hạnh lập tức nghe ra thanh âm của thiếu thành chủ, hơi trầm thấp, ngữ khí lại lộ ra sự uy nghiêm lạnh lẽo mà người thường không thể có được. Đáy lòng kẻ bất hạnh đột nhiên sợ hãi vô cùng, cắn chặt khớp hàm mới có thể khiến cho mình không phát run.

“Không sợ..... Ta không sợ..... Nghĩ đến những chuyện vui về.....”

Âm thầm tự an ủi mình trong lòng, kẻ bất hạnh cố gắng quán triệt phương pháp mà Thủy Ca Nhi đã dạy hấn. Trong mười hai năm sinh mệnh ngắn ngủi của hấn, làm gì có chuyện khiến cho hấn vui vẻ cơ chứ? Kẻ bất hạnh cố gắng suy nghĩ, rốt cuộc hấn nghĩ tới một thứ.

“Bé con ngoan ngoãn

Cho bé ăn cơm trộn với mè thơm nức

Bé con ngoan ngoãn

Kể cho bé nghe một câu chuyện xưa rồi hử ngủ

Mẹ đang lặng yên nằm bên cạnh con đây

Cùng với chăn bông ấm áp vô cùng này

Bé con ngủ ngoan nhé..... Hãy ngủ ngoan nhé.....”

Đây là lúc mà kẻ bất hạnh chưa bị bán đến thành phủ, còn được ở nhà, mỗi ngày trước lúc đi ngủ, mẹ sẽ xoa xoa ngực cho hắn, hát ru cho hắn nghe một khúc, nghe xong khúc nhạc này, trong lòng hắn sẽ dần bình tĩnh lại, chậm rãi tiến vào giấc ngủ. Kẻ bất hạnh yên lặng xướng ca trong đầu, dần dần, hắn đã quên đi hiện tại trên người mình đang dính đầy hoa lá, hắn cũng đã quên mình đang nằm dài ở trên bàn mặc kệ người ta đặt đồ ăn thức uống lên trên người, lại càng quên đi người vừa ngồi xuống trước bàn dài chính là thiếu thành chủ luôn làm cho hắn vô cùng sợ hãi. Tựa như đã được về tới nhà, tựa như được rúc vào trong lòng ngực của mẹ, trong mắt kẻ bất hạnh dần dần chảy ra nước mắt.

Nhị công tử vẻ mặt tươi cười ngồi xuống bên cạnh thiếu thành chủ, nói: “Đại ca, người ném thử chút đi, đây là bánh hoa sen ta đã sai người đến Túy Nguyệt Lâu mua đấy.”

Nhị công tử vừa nói xong, người hầu đứng ở bên cạnh Thủy Ca Nhi lập tức mang đến một đôi đĩa sạch sẽ, gấp từ trên ngực kẻ bất hạnh một khối điểm tâm màu hồng nhạt, đặt vào trong chiếc đĩa nhỏ trước mặt thiếu thành chủ. Vì màu sắc của điểm tâm này cực kỳ tương xứng với màu hồng nhạt của hoa cho nên nhìn tựa như vừa hái một đóa hoa từ trên cành hoa xuống, chưa nói đến chuyện, cảnh tượng nhìn rất nghệ thuật, vô cùng độc đáo, khiến cho nhị công tử cực kỳ đặc ý, tán thưởng liếc mắt nhìn Thủy Ca Nhi một cái, Thủy Ca Nhi không để vượt mất thời cơ đáp lại bằng một nụ cười quyến rũ.

Thiếu thành chủ trước sau như một bày ra khuôn mặt lạnh lùng, tựa như không hề nghĩ đến chuyện sẽ động đũa, cũng không muốn nói gì, chỉ đến khi Liên Hoa len lén kéo góc áo, y mới nói: “Nhị đệ tâm tư thật tinh tế, không ngờ còn dùng cả chuyện dâm dục vào việc này.”

Nghe ngữ khí tựa như ca ca đang dạy bảo đệ đệ. Thật ra thiếu thành chủ hôm nay không hề muốn đến tham dự hoa yến này, chỉ vì hai ngày trước thành chủ có đến tìm y để bàn chuyện, hy vọng y có thể quản thúc tên đệ đệ đáng giận này, đừng để hắn ra ngoài gây thêm rắc rối cho ông, nghe nói trước đó vài ngày ở bên ngoài hắn đã hại chết một cô nương hát rong.

Khuôn mặt nhị công tử cứng đờ, sau đó rất nhanh khôi phục tươi cười, nói: “Đại ca, đệ đệ hiếm khi được mở tiệc chiêu đãi người, cũng sẽ không phải như cha suốt ngày nghiêm mặt giáo huấn người, dù sao ngày sau người kế thừa ngôi vị thành chủ cũng là người chứ không phải là ta, đương nhiên bây giờ có thể hưởng thụ thì cứ hưởng thụ đi đã.”

“Hôm nay ta đến đây là để thay cha nói cho người biết, mấy tháng này người tốt nhất đừng ra ngoài, nếu không sẽ bị xử lý theo gia quy. Liên Hoa, chúng ta đi.”

Thiếu thành chủ vốn chẳng ăn uống thứ gì, lúc này lại cố tình nhìn đến nước mắt của kẻ bất hạnh đang chảy dài xuyên qua kẽ lá, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy cực kỳ chán ghét đồ đựng thức ăn hình người này, một giây cũng không muốn nán lại.

“Đại ca, người thật là một chút cũng không chừa lại mặt mũi cho đệ đệ.....”

Nhị công tử ngăn thiếu thành chủ lại, đừng đùa, hắn còn chưa bày diện mạo của kẻ bất hạnh ra, chưa xem được phản ứng bất thường của thiếu thành chủ, làm sao lại có thể để cho người ta đi được. Đang lúc muốn nêu ra một lý do để giữ chân, đột nhiên một loạt âm thanh vù vù truyền đến, hơn nữa lại càng lúc càng gần.

“A, thật nhiều ong mật!”

Liên Hoa từ lúc thiếu thành chủ nói xong đã muốn đứng dậy, lúc này bỗng nhìn thấy khung cảnh bên ngoài nhà thủy tạ, không khỏi kinh hãi hét lên. Hắn vừa la xong, mọi người ở trong nhà thủy tạ cũng đều nhìn thấy được, rất nhiều ong mật, còn có cả bướm bướm, không thể nào đếm xuể, tất cả đều hướng vào trong nhà thủy tạ mà bay tới.

Nếu không có ong mật bay vù vù thế này, chỉ nhìn bướm bướm đủ màu sắc thôi thì quả thật đây là cảnh đẹp ý vui thanh nhã, chưa có ai ở đây từng nhìn thấy nhiều bướm bướm bay múa đến như vậy. Nhưng mà thêm vào đó còn có cả ong mật nên lập tức trở nên đáng sợ, ai cũng đều biết, ong mật là loài vật biết chích người. Nha hoàn, sai vặt sợ tới mức không biết nên làm thế nào mới tốt, muốn chạy lại không dám, bởi vì thiếu thành chủ và nhị công tử đều không động dậy, bọn họ làm sao có thể bỏ chạy cho được.

“Chết tiệt, sao lại nhiều ong mật như vậy....”

Lúc này đã có khá nhiều ong mật bay vào trong nhà thủy tạ, nhị công tử không biết nặng nhẹ, lấy tay vung lên, ngay lập tức bị một con ong mật chích một phát vào trên cánh tay, hắn đau đớn giậm dứ nói, “Các người đều đứng đó làm cái gì, còn không mau đem ong mật đuổi đi.”

Nha hoàn rút ra khăn mặt, sai vặt cởi áo khoác xuống, ào ào đập vào đám ong mật đang bay vào nhà thủy tạ.

“Mau buông tất cả màn trúc xuống.” Liên Hoa đứng bên cạnh thiếu thành chủ, vừa giúp thiếu thành chủ ngăn cản ong mật vừa la lớn.

“A, nhanh, nhanh thả màn trúc.” Thủy Ca Nhi mắt thấy càng lúc càng có nhiều ong mật và bướm bướm bay vào, lập tức hợp tác cùng Liên Hoa.

Màn trúc rất nhanh được thả xuống dưới, bướm bướm và ong mật đều bị che ở bên ngoài nhà thủy tạ, nhưng dù cho là vậy, rất nhiều ong và bướm đã kịp bay vào bên trong, bướm bướm thì mặc kệ, tất cả đều vô hại, chỉ là thanh âm vù vù của ong mật thật sự rất đáng ghét, hơn nữa khi nha hoàn và sai vặt đập loạn lên lại càng khiến cho chúng bay tứ tung ngày một nhiều, tất cả cùng nhắm thẳng vào kẻ bất hạnh đang nằm ở trên bàn dài.

Kẻ bất hạnh đang đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, căn bản không phát hiện ra bên ngoài đang náo loạn, mãi cho đến khi trên người bị ong mật chích hơn mười phát, cảm nhận thấy từng cơn đau đớn mới đột nhiên tỉnh táo lại, trong tai chỉ có thể nghe thấy âm thanh ong ong, còn có cả tiếng bước chân hỗn loạn, nha hoàn và sai vặt bị chích đau đến mức kêu la, hắn không hiểu là đã xảy ra chuyện gì, thật sự bị dọa không hề nhẹ, lập tức mở mắt ra, lại may mắn mà đối diện với cặp mắt tối tăm lạnh như băng của thiếu thành chủ.

Thiếu thành chủ đã sớm phát hiện ong mật và bướm bướm đều hướng về phía đồ đựng thức ăn hình người trên bàn dài kia mà bay đến, y nhú mi nhìn chằm chằm người kia, đang lo lắng đồ đựng hình người này liệu có vấn đề gì không, còn chưa kịp lấy lá cây đánh trên mặt hắn xuống thì đột nhiên một đôi mắt tròn tròn trong sáng tựa như được nước rửa sạch lộ ra, trông giống như hai hạt thủy tinh đen sạch sẽ không nhiễm bất kì hạt bụi nhỏ nào, chỉ là trong ánh mắt đó lại lộ ra biểu hiện kinh hoàng, bất lực và sợ hãi.

Là hắn!

Chỉ cần nhìn vào đôi mắt này, thiếu thành chủ liền nhận ra ngay, đồ đựng hình người này chính là nam hài mà mấy tháng trước y nhìn thấy đang làm trò dâm loạn cùng với hai tên hạ nhân. Lúc ấy, thiếu thành chủ là lần đầu tiên trông thấy một đôi mắt đang khóc, trong ánh mắt đó tràn đầy bất lực và hoảng sợ, thật ra tình hình lúc đó vừa nhìn qua đã biết nam hài đang khóc kia rõ ràng là bị ép buộc, chỉ là thiếu thành chủ không hiểu tại sao trong lòng đột nhiên sinh ra một cơn tức giận, tình cảnh dâm loạn đó làm cho y vô cùng đau mắt.

Về sau, thiếu thành chủ biết rõ nam hài kia bị treo lên suốt ba ngày, trong lòng y cũng phiền muộn ba ngày liền, ba ngày trôi qua, biết được nam hài kia không chết, trong lòng y tự nhiên mà thả lỏng. Sau nữa, y có lui tới hoa viên vài lần, bảo muốn giải sầu, nhưng lại không hề nhìn thấy nam hài đó nữa. Dần dần y cũng quên đi chuyện kia, vậy mà không ngờ được giờ đây lại gặp mặt nam hài một lần nữa trong bữa hoa yến của nhị công tử.

Nhìn ánh mắt giống hệt chẳng có chút nào thay đổi so với mấy tháng trước, thân thể đĩnh đầy hoa hoa lá lá

lại một lần nữa hướng đôi mắt đau đớn nhìn về phía thiếu thành chủ, ánh mắt của y lại càng trở nên lạnh như băng.

Kẻ bất hạnh mãi cảm nhận ra trong mắt thiếu thành chủ mỗi lúc một lạnh lẽo, hắn rốt cục không nhịn được mà run lên, đúng lúc này, một con ong mật hung hăng chích một phát lên đầu gối của hắn, nơi đó chính là nơi mà hắn đã bị thương lúc ngã ở trên hành lang, hắn đau đớn “A” lên một tiếng, thân thể không tự chủ mà nhảy dựng ở trên bàn dài, lập tức, ong bướm đang đậu ở trên người hắn cũng bay lên, tất cả điểm tâm hoa quả rốt hết xuống nền đất liền bị nha hoàn và sai vặt đang chạy tới chạy lui giẫm nát.

Tình cảnh trước mắt làm cho kẻ bất hạnh hồn phi phách tán, hồn vía lên mây, miệng kinh hoảng lắp bắp nói không rõ lời, thân thể cũng không kiềm được mà lui về phía sau. Lúc lui đến cạnh bàn dài, thân trên vừa cử động liền bị rơi xuống.

“A ——”

Kẻ bất hạnh vừa buột miệng kêu lên thảng thốt thì đã phát hiện thân thể mình có người đỡ lấy, hắn bối rối nhận ra người vừa tiếp được mình chính là thiếu thành chủ vô cùng đáng sợ, lại một lần nữa hết âm lên, cả người cũng run như cây sậy.

“Thiếu thành chủ!” Liên Hoa chạy tới bên người thiếu thành chủ, nhìn thấy thiếu thành chủ lại có thể đưa tay ra tiếp được đồ đựng hình người vừa ngã xuống từ trên bàn dài, vốn đã cảm thấy rất kinh ngạc, không ngờ lại còn trông thấy trên mặt thiếu thành chủ là biểu cảm tức giận không thể che giấu, hắn lại càng giật mình hơn nữa.

“Kéo màn trúc lên.” Thiếu thành chủ lạnh lùng nói.

“Vâng.”

Tuy rằng trong lòng rất kinh ngạc, Liên Hoa vẫn chạy đi kéo tấm màn trúc gần hắn nhất lên, nhất thời lại có vô số ong bướm bay vào. Hai tay thiếu thành chủ rung lên, kẻ bất hạnh vốn đang nằm trong lồng ngực hắn liền bị ném về phía màn trúc vừa được kéo lên, chỉ nghe bùm một tiếng, hắn đã nằm gọn trong hồ nước bên ngoài nhà thủy tạ.

“Tất cả dừng lại cho ta, mở hết màn trúc lên.” Thiếu thành chủ đột nhiên nói với mọi người đang đứng trong nhà thủy tạ.

Không ai dám không nghe lời, màn trúc rất nhanh đã được xốc lên toàn bộ, ong bướm đang bay vòng quanh bàn dài đột nhiên lại bay đi rất nhanh.

“Hả?” Thủy Ca Nhi nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi hô lên một tiếng rồi lập tức ngậm miệng lại, hắn làm sao biết được mọi chuyện lại thành ra thế này.

Thì ra, chất lỏng trong suốt mà hắn bôi lên trên người kẻ bất hạnh lại chính là hỗn hợp hoa trộn với mật và dầu vừng, thông qua phương pháp đặc thù mà chế thành hương liệu, loại hương liệu này pha loãng rồi phun vào hoa tươi có thể dẫn đến rất nhiều bướm bướm. Chỉ là Thủy Ca Nhi không ngờ hương liệu chưa pha loãng lại có thể không chỉ hấp dẫn bướm bướm mà lại còn dẫn dụ cả ong mật. Tuy rằng đã suy nghĩ cẩn thận, Thủy Ca Nhi vẫn không dám nói ra, nhà thủy tạ lúc này đã trở thành một đồng hồ hỗn loạn, hắn bây giờ thậm chí cả sắc mặt của nhị công tử cũng còn không dám liếc nhìn.

Ong bướm rốt cục đều đã bay đi, thiếu thành chủ lạnh lùng trừng mắt nhìn nhị công tử một cái, không nói một câu, phất áo rồi đi ngay, Liên Hoa theo sát phía sau y, vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía hồ nước, nhìn thấy nam hài gầy yếu đang ho khan mãnh liệt cố gắng bám vào thành hồ cố gắng bước lên. Nhìn thật sự có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở nơi nào rồi, Liên Hoa quay đầu lại nghĩ, theo bước thiếu thành chủ dần dần đi xa.

Đợi đến lúc không còn nhìn thấy bóng dáng của thiếu thành chủ nữa, trong nhà thủy tạ đột nhiên phát ra tiếng cười to của nhị công tử, cười đến thất lễ cũng không thẳng được khiến cho nha hoàn đang đứng bên cạnh sợ tới mức bước lùi về sau mấy bước.

“Thủy nhi..... Ha ha ha..... Thấy không..... Ha ha ha..... Mặt đại ca thật sự tối đen.....”

Thì ra hấn là đang cười chuyện này, Thủy Ca Nhi trộm lau mồ hôi, nói: “Có thấy, mặt thiếu thành chủ thật đen, giống như than củi vậy...” Thật ra hấn không hề chú ý đến sắc mặt của thiếu thành chủ, chẳng qua là theo bản năng mà đáp lời nhị công tử.

Nhị công tử cười to vỗ bắp đùi, nói: “Kỳ tích, kỳ tích đó, không thể tưởng tượng được một ngày đại ca lại có thể lộ ra cái loại sắc mặt này....”

Ánh mắt hấn dừng lại trên người kẻ bất hạnh vừa bước ra khỏi hồ nước, lúc này chất lỏng trong suốt trên người kẻ bất hạnh đều đã bị hòa tan trong nước, hoa hoa lá lá cũng đều bị nước cuốn trôi, toàn thân trên dưới không một mảnh vải, da thịt trắng nõn tròn trịa lộ ra, nơi bị ong mật chích trở nên hồng hồng, ghé vào bên nhà thủy tạ mà ói ra nước, vừa mới thở ra một hơi, cảm đã bị nhị công tử dùng mũi chân nâng lên.

“Nhóc con đáng dấp cũng không tệ lắm, về sau cứ ở lại Tây viện đi, Thủy Nhi, an bài cho hấn.”

“Vâng, nhị công tử.” Thủy Ca Nhi nhanh nhạy đáp lời.

“Người tên là gì?”

Người này chính là nhị công tử? Nhìn vào ánh mắt hẹp dài không có chút ý tốt của nhị công tử, kẻ bất hạnh đột nhiên rung mình, trong đầu lại nghĩ tới con sói chỉ biết ăn thịt người kia, trong miệng nhất thời lắp bắp đáp: “Ta ta ta... tên tên tên....”

“Được rồi, lắp bắp giống như một kẻ hèn mọn, về sau cứ gọi người là kẻ bất hạnh được rồi.”

Nhị công tử rút cuộc cũng được nhìn thấy thiếu thành chủ vạn năm không thay đổi sắc mặt lạnh lùng giờ bỗng nhiên biến sắc, tâm tình tốt vô cùng, chẳng thềm so đo với kẻ bất hạnh đang nói lắp, cứ như vậy, tên của kẻ bất hạnh bị một câu thuận miệng này của hấn định đoạt.

Chuyện mà nhị công tử đã quyết định thì chắc như đinh đóng cột, ai cũng không thể thay đổi, vì thế kẻ bất hạnh hiểu được rằng từ nay về sau, hấn sẽ phải ở lại Tây viện lúc nào cũng có sẵn một con sói ăn thịt người đang chờ. Nghĩ xong hấn không tự chủ được mà ngã nhào, hôn mê bất tỉnh. Những tên sai vặt làm việc rất nhanh nhẹn, chưa đến một canh giờ sau, lão Trương đã nghe được tin tức, sửa soạn quần áo của kẻ bất hạnh vào trong một cái bọc nhỏ, giao cho kẻ sai vặt từ Tây viện vừa đến báo tin, đồng thời nhét mấy khối bạc vụn vào trong tay của gã.

“Đứa bé kia tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, phiền huynh đệ dạy bảo thêm cho hấn.”

Gã sai vặt nhìn thấy bạc trắng bóng, mặt mày hớn hỏ nói: “Chuyện nhỏ, người cứ yên tâm đi.”

Lão Trương nhìn về hướng Tây viện, thở ra một hơi thật dài, nhớ tới bộ dạng tội nghiệp của kẻ bất hạnh, trong lòng hấn cứ dấy lên từng cơn đau đớn, về sau cũng chỉ có thể tự mình cầu may, đứa nhỏ bất hạnh à.

Sau khi kẻ bất hạnh té xỉu, Thủy Ca Nhi chỉ huy vài người đưa hấn nâng đến một gian phòng dành cho hạ nhân, phòng rất nhỏ, một cái giường và một cái bàn cũng đã chiếm phân nửa không gian rồi, dưới sàn còn có một cái rương gỗ, dùng để chứa quần áo. Kẻ bất hạnh bị đặt ở trên giường, không có ai để ý đến hấn. Hấn bị ngất đến tận nửa đêm, sau đó vì quá đau mà tỉnh lại.

“Ô ô.... Trương lão bá.... Ô ô ô.... Đau.... Đau quá.... Ô ô....”

Kẻ bất hạnh ở trên giường lăn qua lộn lại, những nơi trên người ban ngày bị ong mật chích giờ lại sưng đỏ đến không ra hình thù, vừa đau vừa nóng lại vừa nhức, đưa tay chạm vào chỉ càng thêm đau đớn.

Nửa đêm, mọi người đều đang ngủ, làm gì có ai nghe được tiếng kêu đau của hấn, kẻ bất hạnh ở trên giường lăn lộn một hồi rồi vô tình rơi xuống mặt đất, nền đất lạnh lẽo dán vào da thịt nóng hổi thoáng làm cho hấn thư thái đôi chút, nhưng mà cơn đau sâu sắc vẫn không hề giảm bớt. Kẻ bất hạnh nghĩ muốn gọi người, nhưng miệng mở ra nửa ngày cũng chỉ kêu được vài tiếng khàn khàn không rõ, yết hầu hấn giờ cũng rất đau.

Càng về sau, kẻ bất hạnh muốn động cũng không thể động, hấp hối nằm trên mặt đất, rồi lại lâm vào hôn mê, mãi cho đến hừng đông mới có người phát hiện, chạy nhanh đi báo tin cho Thủy Ca Nhi. Thủy Ca Nhi vừa nhìn thấy bộ dạng của kẻ bất hạnh, sợ hãi vô cùng, xoay người chạy đến bên ngoài sương phòng của nhị công tử, hấn gõ cửa vài lần nhưng cũng không dám đi vào.

Nhị công tử đợi mặt trời mọc cao ba sào mới chịu thức dậy, chờ nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu xong, Thủy Ca Nhi lúc này mới dám nói ra tình trạng của kẻ bất hạnh, sau đó cẩn thận nói: “Nhị công tử, có phải là nên mời thầy thuốc đến xem bệnh cho hần hay không, ta thấy người hần sưng lên rất nhiều, hình như là nọc ong phát tác rất nghiêm trọng, sợ rằng sắp chết rồi.”

“Vậy đi mời thầy thuốc đi.”

Nhị công tử không chút để ý, sống chết của một gã sai vặt cần gì hần phải quan tâm, cái hần quan tâm chính là việc vui còn chưa bắt đầu, làm sao có thể để cho đạo cụ này chết đi được.

“Đúng rồi, Thủy Nhi, người lát nữa tiện thể đến thông báo cho đại ca, nói là từ nay trở đi mỗi đêm trăng tròn, ta muốn mời đại ca đến ngắm trăng.”

“Vâng.”

Nọc ong phát tác so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, chờ đến lúc Thủy Ca Nhi mời thầy thuốc đến đây, kẻ bất hạnh gần như chỉ còn chút hơi tàn, toàn thân hần đều bị sưng tấy lên, cả người nhìn qua giống như béo lên một vòng, không chỉ có nọc ong, hần còn bị nhiễm phong hàn, tình huống nghiêm trọng khiến cho thầy thuốc sợ tới mức luôn miệng niệm “A di đà phật”.

Cuối cùng nhờ thầy thuốc này y thuật không tồi, trước tiên kê một toa thuốc phong hàn, sau đó lại lấy từ trong hòm thuốc ra một bình dầu thuốc nhỏ, bôi toàn thân kẻ bất hạnh, nửa ngày sau, nhiệt độ trên người kẻ bất hạnh dần dần hạ bớt, những chỗ sưng tấy cũng từ từ xẹp xuống, lúc thầy thuốc cầm bạc đi có để lại bình được đó phân phó phải bôi ba ngày liền.

Ba ngày sau, nọc ong trên người kẻ bất hạnh tản đi gần hết, cuối cùng hần cũng có thể đứng dậy, tuy bước đi của hần vẫn còn rất lão đảo. Qua trận bệnh này, hai bắp chân của hần tựa như nhũn ra. Ngày thứ tư, Tuyết cô nương đến đây, ném cho kẻ bất hạnh một cái chổi, bắt hần phải đi quét tước bờ hồ cạnh con đường mòn.

Tối hôm trước trời bỗng dưng nổi lên một trận gió, mặt đất giờ phủ đầy tơ liễu tinh tế, bám vào những tảng đá, thật khó quét tước, kẻ bất hạnh tất bật nửa ngày mới chỉ quét được một nửa, ngay lúc đó, Thủy Ca Nhi lại đi đến.

“Kẻ bất hạnh, người đi theo ta.”

“Thủy Ca Nhi, đi đâu vậy?” Kẻ bất hạnh sợ hãi hỏi, trong viện này giờ đây chỉ có Thủy Ca Nhi mới đem lại cho hần cảm giác tin cậy và an tâm.

Ánh mắt Thủy Ca Nhi lóe lên, chợt ôn nhu cười với kẻ bất hạnh, nói: “Đến một nơi tốt, xem chuyện tốt.”

“Ồ.”

Kẻ bất hạnh không nghi ngờ gì hần, ngoan ngoãn buông chổi, đi theo phía sau Thủy Ca Nhi, không biết đi được bao lâu đã lại đến Ngọc Thanh Trì. Thủy Ca Nhi để cho hần tắm rửa, cho đến bây giờ, kẻ bất hạnh đều không hề hoài nghi bất kỳ lời nói nào của Thủy Ca Nhi, mãi cho đến khi một loại chất lỏng trong suốt được bôi lên phân nửa thân thể hần, kẻ bất hạnh rốt cục mới hiểu được.

“Thủy, Thủy Ca Nhi.... Lại muốn.... Lại muốn dính hoa lên nữa sao?” Hần lắp bắp, hiển nhiên vẫn còn chưa hiểu hôm đó lý do hần bị ong mật chích thành bệnh như vậy chính là vì loại chất lỏng này gây ra.

Thủy Ca Nhi vẫn cười đến ôn nhu, nói: “Không, giờ không dính hoa nữa, để cho người mặc áo quần.”

Nói xong, hần lại lấy một bộ vải gấm năm màu làm quần áo, chất vải vừa nhẹ vừa mỏng, tay áo rộng thùng thình kéo dài đến tận mặt đất, đáng người kẻ bất hạnh vừa gầy lại vừa nhỏ, quần áo này mặc lên trên người hần gần như không thể nhìn thấy người. Lúc này, Thủy Ca Nhi lại giúp kẻ bất hạnh chải tóc, mái tóc đen được búi thành hai búi hai bên, buông thả vài sợi rơi xuống vai trông lại càng đáng yêu.

“Giang hai tay ra, đúng rồi, cứ như vậy.... Chạy về phía trước, chạy quanh hồ nước ấy, không được phép dừng lại, tuyệt đối không được dừng lại....”

Kẻ bất hạnh nghi hoặc nghe theo lời của Thủy Ca Nhi, hai tay giang ra, ống tay áo rộng thùng thình lay động theo bước chân của hần, thối bạt về phía sau, từ xa xa nhìn lại trông tựa như một con bướm bướm

nhieu màu, bay qua bụi hoa, bay qua mặt cỏ, lướt trên đường mòn, dẫn từ xung quanh đến nhiều con bướm nhỏ bay theo ở phía sau.

Trong nhà thủy tạ, nhị công tử đang ngồi ở trên ghế, xa xa nhìn thấy tình huống này vui vẻ cười ha hả, vung tay lên, nói: “Thả hết ong mật ra đi.”

Mấy thùng ong đồng thời được mở ra, nghe thấy được hương mật ngọt ngào, hơn một ngàn con ong mật đều hướng về phía hương thơm phát ra mà bay đến.

Thủy Ca Nhi nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn, muốn trách chỉ có thể trách mệnh của kẻ bất hạnh không tốt, ngày hôm qua thiếu thành chủ từ chối tiệc đãi khách của nhị công tử đã khiến cho nhị công tử rất tức giận, hôm nay hẳn lấy kẻ bất hạnh ra làm trò cười.

Nhưng mà, đây vẫn còn chưa phải là cái tội lớn nhất mà kẻ bất hạnh phải gánh chịu, tiết mục ong mật chích người đương nhiên rất vui, nhưng chơi đùa đến năm, sáu lần thì nhị công tử cũng mất dần đi hứng thú.

Mới tới Tây viện một tháng, kẻ bất hạnh đã được trải qua hết những loại chuyện như bị bôi chất lỏng trong suốt, mặc các loại quần áo kiểu dáng khác nhau, chạy trốn, nhảy xuống hồ nước, uống thuốc, bôi thuốc, hôn mê, rên rỉ. Đến sau này, Thủy Ca Nhi cũng lười bôi chất lỏng trong suốt cho hắn, cứ đơn giản mà đem chất lỏng đó và của thuốc bôi giao cả cho hắn tự bôi, sau đó khép chặt cửa sổ lại, ngay cả như vậy, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ong bướm bay tới bay lui đầy ngoài cửa phòng kẻ bất hạnh.

Một tháng sau, nhị công tử rốt cục cũng chơi đến chán ngấy, nhưng trên người kẻ bất hạnh lại vĩnh viễn mang theo mùi hương của loại chất lỏng trong suốt này, tuy rằng hương vị đã thật nhạt nhưng nếu có ong bướm bay ngang qua thì chúng vẫn cứ gắt gao bám theo hắn. Mà kẻ bất hạnh, trải qua một tháng này, giờ đây hẳn đối với ong mật luôn cảnh giác cao độ. Thời tiết đang dần nóng lên vậy mà hắn luôn luôn quấn thân mình chặt chẽ, áo cài kín mít. Tay luôn giấu ở trong ống tay áo, nếu không phải có chuyện cấp bách thì tuyệt đối sẽ không đưa tay ra.

Cách ăn mặc như vậy của hắn lại trở thành trò cười trong Tây viện, có nhiều nha hoàn, sai vặt hay đùa dai, nhiều khi bất ngờ chạy đến ôm từ đằng sau lưng của kẻ bất hạnh, hét lên một tiếng “Ong mật!”, khiến cho kẻ bất hạnh sợ đến mức ôm đầu ôm cổ, chạy về phía hồ nước sau đó nhảy thẳng vào đó. Chờ đến khi hắn ướt sũng bước từ dưới hồ lên, nha hoàn và sai vặt đã cười đến mức thắt lưng không thẳng được.

5. Chương 5

Hôm nay thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng, kẻ bất hạnh bị sai đến thư phòng giúp đỡ Nguyệt cô nương và Phong cô nương phơi sách, phơi được một nửa thì bỗng thành chủ đến đây, ba người sợ tới mức đồng loạt quỳ xuống.

Thành chủ là một người rất uy nghiêm, dựa trên khí chất mà nói thì thiếu thành chủ rất giống hắn. Nhìn thấy sách được mở ra, bên trong có không ít chỗ bị một sách cắn nát, sắc mặt thành chủ lập tức trở nên khó coi.

Chỉ chốc lát sau, nhị công tử chạy nhanh đến đây, thành chủ phất tay áo một cái, trầm giọng nói: “Kỳ nhi, mấy tháng này ngươi có bỏ thời gian ra để đọc sách hay không?”

“Này..... Con..... Đọc..... Đọc.....” Nhị công tử toát mồ hôi lạnh, hẳn ngày thường đi khắp nơi huênh hoang kiêu ngạo, lúc này đứng trước mặt thành chủ lại giống như chuột thấy mèo, ngay cả nói cũng không rõ chữ.

“Đọc ư, người vào trong đi, ta kiểm tra ngươi.”

Thành chủ nhắc chân rảo bước đến thư phòng, nhị công tử cọ cọ xát xát mà đi theo vào, Nguyệt cô nương, Phong cô nương và kẻ bất hạnh đứng ở ngoài cửa, tinh tường nghe được không lâu sau, từ bên trong truyền ra một tiếng tát tai vang dội, sau đó là tiếng gầm của thành chủ.

Thời gian nửa nén hương trôi qua, cửa thư phòng mở ra, sắc mặt của thành chủ vô cùng giận dữ, phát tay áo bỏ đi.

Nhị công tử điều chỉnh bộ dáng khúm núm, phát giận lên, quăng đồ đạc trong thư phòng tứ tung, cơn giận còn sót lại vẫn chưa tiêu tan quát: “Bên ngoài có ai đang hầu hạ, mau tiến vào đây cho ta!”

Chuyện như vậy không phải là lần đầu tiên xảy ra, Nguyệt cô nương, Phong cô nương đồng thời hoảng sợ lui về phía sau từng bước, sau đó liếc nhau, đồng thời đưa tay ra đẩy mạnh kẻ bất hạnh đang không có chút phòng bị nào vào trong thư phòng.

Kẻ bất hạnh bị đẩy vào trong cánh cửa, nặng nề mà ngã xuống, đầu gối bị đập vào trên mặt đất cứng rắn, đau nhức làm cho hắn nhất thời không thể đứng dậy.

“Là cái tên hèn mọn đáng thương nhà ngươi sao....”

Về mặt nhị công tử dữ tợn đi tới, trên mặt hắn còn lưu lại dấu vết bàn tay hồng hồng, hiển nhiên đây là nguyên nhân khiến cho hắn phẫn nộ. Hắn bước tới xách kẻ bất hạnh lên đặt trên một cái bàn học trống, túm chặt lấy cổ áo kẻ bất hạnh rồi tát lia lịa vào mặt của hắn.

Kẻ bất hạnh sợ hãi, mắt nổ đom đóm, căn bản vẫn chưa hiểu mình đã chọc giận nhị công tử chuyện gì, cũng không dám giãi bày, chỉ có thể khóc mà kêu lên: “Nhị công tử tha mạng.... Tha mạng.... Nhị công tử....”

Hắn hiện tại tựa như một thứ để cho nhị công tử trút giận, có kêu la lớn hơn nữa cũng vô ích, nhị công tử đánh cho đến khi tay cũng bị đau, thở hổn hển vài hơi rồi đột nhiên lật người kẻ bất hạnh lại, sau đó dùng tay xé rách quần của kẻ bất hạnh. Trán kẻ bất hạnh bị đánh thật mạnh vào cạnh bàn, nhất thời bị sưng to lên, không đợi hắn phục hồi tinh thần liền cảm thấy huyết nhỏ ở phía sau có cái gì đó tiến vào, mở rộng vách tường khô khốc ra, đau đến mức hét lên.

“Không cần.... Không cần.... Đau quá.... Không cần....”

Nhị công tử rút ngón tay ra, đánh một cái vào bờ mông trắng tròn của hắn, mở miệng nói: “Tiểu dân đáng, thanh âm kêu lên nghe không tồi, kêu lớn lên nữa, kêu lên cho ta nghe....”

Kẻ bất hạnh ngược lại không dám động dậy, bởi vì hắn đột nhiên nhớ tới ở Tây viện này, nhị công tử là người tuyệt đối không được làm trái ý, không nghe lời nhị công tử sẽ bị ném cho sói ăn.

“Ô ô ô....” Kẻ bất hạnh nức nở.

“Kêu đi, mau kêu cho ta....” Nhị công tử không hài lòng, ba ngón tay nhắm thẳng sau huyết khô khốc của kẻ bất hạnh, dùng sức mà đâm vào, móng tay thật dài ở trong vách hung hăng nạo vét, nhất thời khiến cho một luồng hơi nóng ngập tràn cả lối vào. Hắn cần phải phát tiết, phương thức phát tiết của hắn chính là làm cho người khác phải đau khổ, người khác càng đau khổ thì hắn lại càng sướng khoái.

“A.....”

Kẻ bất hạnh rốt cuộc kêu lên thảm thiết, đau đớn cùng cực khiến cho hắn không tự chủ được mà vặn vẹo lưng áo, hắn muốn tiến về phía trước để thoát khỏi đau đớn đang truyền đến từ phía sau, nhưng không may bàn học lại không có chỗ để cho hắn dùng lực.

Cặp mông trắng bóng ở trước mặt nhị công tử bỗng nhô lên, ánh mắt nhị công tử cũng dần dần chuyển đỏ.

“Quả nhiên là dân đáng, chừng này mà đã biết cách quyến rũ người khác....”

Rút ba ngón tay đang làm cho kẻ bất hạnh đau đớn ra, không đợi hắn kịp thở một hơi, một thứ gì đó còn thô to hơn chọt đâm thẳng vào trong huyết nhỏ.

“A a a..... Không cần.....”

Thân thể đau đớn tựa như bị xé rách khiến cho kẻ bất hạnh điên cuồng vặn vẹo thân thể, muốn làm cho cơn đau giảm đi một chút, nhưng hắn không ngờ hành động đó lại làm cho nhị công tử đạt được khoái cảm nhiều hơn, hắn gần như liên tục mà dùng sức đâm vào trong thân thể của kẻ bất hạnh, cấp tốc co rúm, ma xát đến cực độ khoái cảm làm cho hắn biến thành con dã thú trong mắt chỉ còn có dục vọng.

Nguyệt cô nương và Tuyết cô nương nghe được bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mở cửa ra nhìn trộm thì chỉ nhìn thấy thân thể kẻ bất hạnh đang bị nhị công tử thúc đến run lên, tiếng kêu cũng mỏng manh đi dần dần, hai người không khỏi nhìn nhau, đồng thời thầm nghĩ may mắn bọn họ nhanh trí, không bước vào bên trong.

“Tiểu dân đang, thật là nhiệt tình..... Quả là báu vật..... Tại sao ta không phát hiện ra sớm hơn.....”

Phát tiết thú tính xong, nhị công tử đứng một bên sửa sang quần áo, vừa đứng vừa thì thầm, mà kẻ bất hạnh thì sớm đã hôn mê sâu, không hề nhúc nhích mà nằm ở trên bàn học, ở phía sau huyết nhỏ chảy ra máu tươi, dọc theo đùi hắn mà ngưng tụ một vũng ở trên mặt đất.

Kể từ hôm đó, kẻ bất hạnh thường xuyên bị nhị công tử gọi đến thị tẩm, lẽ ra loại chuyện này kẻ bất hạnh đã sớm phải quen rồi bởi vì hắn vốn là được đại tổng quan mua về dùng để thị tẩm. Nhưng nói thật so với nhị công tử, đại tổng quan vẫn còn là người ôn nhu hơn nhiều lắm.

Nhị công tử có nhiều ham mê biến thái, hắn thích nghe thanh âm kẻ bất hạnh khóc lớn, kẻ bất hạnh khóc càng thê thảm thì hắn lại càng hưng phấn. Rời, nên là đạo cụ hằng ngày, có đôi khi ngại kẻ bất hạnh khóc còn chưa đủ thảm, kêu còn chưa đủ lớn, hắn thường lấy dao nhỏ vạch ở trên người kẻ bất hạnh vài đường, đến khi trên người có quá nhiều vết thương, kẻ bất hạnh rốt cục ngoan ngoãn, chỉ cần nhị công tử tới gần hắn liền khóc cầu xin tha mạng, nhị công tử rất thích nghe, nếu như cao hứng thì sẽ xuống tay nhẹ hơn. Sau này, nếu chỉ bị đau một chút thì hắn sẽ la thật lớn, còn thời điểm thật sự đau đớn, hắn thường kêu cũng không ra tiếng nữa, lúc này nhị công tử cảm thấy mất mặt, sẽ kêu một gã sai vặt khác đến, kẻ bất hạnh lúc đó được thả ra, chạy được càng xa thì càng tốt.

Không thể không nói, chiêu này của kẻ bất hạnh đúng là vô cùng hữu hiệu, qua vài lần, hứng thú của nhị công tử đối với hắn cũng giảm đi.

Mấy ngày này, nhị công tử ăn uống no đủ, nhàn rỗi nhàm chán, xa xa nhìn thấy kẻ bất hạnh đang xách một thùng nước để lau nhà, hắn lại nghĩ đến chuyện xấu xa, gọi kẻ bất hạnh đến trước mặt.

“Đã lâu không gặp đại ca, ngươi cầm hộp điểm tâm theo ta đến Đông viện một chuyến.”

Bây giờ đã là tháng sáu, thời tiết đang dần dần chuyển nóng, vậy mà kẻ bất hạnh lại chợt cảm thấy lạnh đến rùng mình, không dám nói không muốn đi, chỉ đành phải đến phòng bếp lấy vài món điểm tâm, dùng hộp gỗ đựng rồi ôm trong tay, lão đảo đi theo nhị công tử đến Đông viện.

Sân ở Đông viện so với Tây viện rộng hơn nhiều, mặt tiền không hoa mỹ tinh tế như Tây viện nhưng nơi đây lại lộ ra hơi thở uy nghiêm, hạ nhân của Đông viện tựa hồ cũng ít hơn so với Tây viện nên cũng không ồn ỹ như bên đó. Lúc đi đến cánh cửa thứ ba, nhị công tử bị thủ vệ canh cửa ngăn lại.

“Nhị công tử, thiếu thành chủ từ sáng sớm đã đi săn thú cùng thành chủ ở ngoại thành rồi.”

“Cái gì? Cha mang đại ca đi săn thú, tại sao lại không gọi ta? Bất công!”

Nhị công tử nổi giận đùng đùng quay về Tây viện, đóng cửa lại đập phá đồ đạc, kẻ bất hạnh sợ tới mức cả người phát run, ôm hộp điểm tâm gỗ thầm muốn chạy trốn, ai ngờ được vừa ra khỏi cửa lại động phải Thủy Ca Nhi đang tiến vào, hộp gỗ rơi trên mặt đất, hấp dẫn sự chú ý của nhị công tử.

“Ngươi, đứng yên không được nhúc nhích..... Thủy nhi, đem dây thừng ra đây.....”

Sắc mặt Thủy Ca Nhi tái nhợt, đang lúc do dự bỗng bị nhị công tử đá một phát vào ngực.

“Tiểu dân đang, còn chậm chạp cái gì, ngươi thiếu cơm ăn sao..... Nhanh lên, bằng không ta đem ngươi cho sói ăn.”

Lần này Thủy Ca Nhi không dám do dự nữa, ôm ngực từ dưới đất đứng lên, mở rương gỗ nằm ở góc tường lấy ra một bó dây thừng thật to.

“Làm như thế nào ngươi đã biết, nhanh lên cho ta.”

Nhị công tử cởi bỏ đai lưng, thân người to lớn đi về phía giường nhỏ nằm xuống, đôi mắt hẹp dài thoáng nhìn về phía kẻ bất hạnh, sự bạo ngược tàn nhẫn trong ánh mắt hắn làm cho kẻ bất hạnh run càng mãnh liệt hơn.

Thủy Ca Nhi cầm dây thừng đi đến bên kẻ bắt hạnh, thấp giọng nói: “Hôm nay người chạy không thoát rồi, mau cởi quần áo ra đi.”

Kẻ bắt hạnh không dám không nghe, hai tay run run mồ mẫm, như thế nào cũng không mở được vạt áo, gấp đến độ phải nhờ Thủy Ca Nhi lấy tay xé bỏ, dĩ nhiên là toàn bộ áo quần đều bị xé rách.

“Nhị công tử tha mạng..... Tha mạng.....”

Kẻ bắt hạnh quỳ xuống không ngừng khóc thảm, nhưng mà lúc này đây chiêu gì cũng vô dụng, nhị công tử không thêm quan tâm đến lý lẽ, còn thúc giục Thủy Ca Nhi đẩy nhanh động tác. Thủy Ca Nhi đẩy ngã kẻ bắt hạnh ra trên mặt đất, kéo dây thừng vòng qua dưới nách, quần từ trước ngực ra đến sau lưng, thắt thành một nút, sau đó lấy hai đầu dây phân biệt, cột chặt sườn và tay chân của kẻ bắt hạnh vào cùng với nhau, khi hai đầu dây hợp lại một chỗ, hấn lại thắt nút, sau đó hấn kéo đầu dây đi đến xà nhà, vòng qua thanh xà, Thủy Ca Nhi cầm hai đầu dây dùng sức kéo, kẻ bắt hạnh tức thì bị treo lên.

“A!”

Kẻ bắt hạnh lắc lư ở giữa không trung, hai bắp đùi bị dây thừng cột lại gần như động vào đỉnh đầu, đây là do tuổi hấn còn nhỏ, xương cốt mềm mại, nếu là người trưởng thành e rằng này giờ xương cốt đều đã bị chặt gãy, nhưng nói đi rồi nói lại, loại đau đớn này không ai có thể chịu đựng nổi, tiếng hét thê thảm này không phải là kẻ bắt hạnh đang giả vờ, đùi bị treo lên, tay cũng bị cột vào một chỗ, huyết sau của kẻ bắt hạnh bị mở ra thật rộng, cứ như vậy là lồ lộ trước mắt nhị công tử, lỗ nhỏ sạch sẽ màu hồng nhạt, thật sự khiến cho người ta không thể không ngược đãi.

“Đem hấn chậm rãi buông xuống.” Nhị công tử liếm liếm môi, nở một nụ cười thâm độc, “Đã lâu không có chơi trò này, thật sự hoài niệm.”

Ưu điểm lớn nhất của tư thế này chính là ít tổn sức, muốn chơi bao lâu thì chơi bấy lâu.

Thủy Ca Nhi đi đến cầm lấy một đoạn dây thừng, chậm chậm thả lỏng, thân thể kẻ bắt hạnh từ từ rơi xuống, sau huyết nhằm ngay vị trí dương cụ của nhị công tử.

Nhị công tử nhìn thử vị trí, hoàn toàn không lo lắng sẽ bị lệch ra ngoài, vừa lòng nói với Thủy Ca Nhi: “Thả.”

Thủy Ca Nhi nhẹ buông tay, thân thể kẻ bắt hạnh mạnh mẽ rơi xuống, sau huyết chuẩn xác nhắm vào dương cương của nhị công tử, thể trọng khi rơi xuống có lực rất mạnh, sự xô xuyên cũng theo đó mà vô cùng tàn bạo khiến cho kẻ bắt hạnh đau đớn tột cùng, đồng thời cũng làm cho nhị công tử đạt được khoái cảm lớn nhất.

“Sướng lắm, kẻ hèn mọn này thật chặt, so với Thủy Ca Nhi người còn chặt hơn ba phần..... Kéo lên, đừng kéo cao quá, rồi lại thả xuống.....”

Thủy Ca Nhi dùng cả hai tay, dựa theo chỉ bảo của nhị công tử kéo lên vài tấc, sau đó nhanh chóng buông tay, kéo lên, buông xuống, trong lúc hấn nhanh tay kéo thả dây thừng, tiếng kêu của kẻ bắt hạnh cũng mỗi lúc một thảm thiết hơn.

Đau đau đau đau đau..... Đây hoàn toàn không phải là loại đau đớn mà con người có thể chịu đựng được, kẻ bắt hạnh gần như không thở nổi, cao giọng kêu la thảm thiết, cố gắng hít thở cho qua cơn đau, nước mắt tựa như dòng suối mãnh liệt mà tuôn trào, tại vì sao hấn luôn bị hành hạ như thế này, những ngày như vậy, hấn không thể nào chịu nổi nữa, hấn thà rằng bị sói ăn, thà rằng bị sói ăn..... Cha, mẹ, hai người đang ở nơi nào? Tại vì sao lại không cần hấn nữa? Hấn không muốn ở trong này, hấn muốn được cùng Trương lão bá đi trồng hoa, làm cỏ, tưới cây.....

“Ahahahaha..... Nhanh lên chút nữa, Thủy Nhi..... Người nhanh lên chút nữa cho ta.....”

Nhị công tử hưng phấn liên tục rống lên, rốt cục, lúc dây thừng thả mạnh xuống lần nữa, hấn phun toàn toàn bộ tinh dịch màu trắng vào trong thân thể của kẻ bắt hạnh.

“Kéo lên.”

Lần này kẻ bất hạnh bị kéo lên đến giữa không trung, ở huyết phía sau không thể kiểm được mà mở ra, tinh dịch màu trắng ở bên trong tách tách chảy xuống dưới, tất cả đều dính lên trên người nhị công tử.

Nhị công tử cau mày, nói với Thủy Ca Nhi: “Liếm sạch sẽ cho ta.”

Thủy Ca Nhi hoàn toàn nghe lời, cột chặt dây thừng vào chân bàn, sau đó đi đến trước mặt nhị công tử cúi xuống, vươn đầu lưỡi màu tròn tròn màu hồng nhạt trông tựa như huyết phía sau của kẻ bất hạnh, rất linh hoạt mà liếm sạch sẽ tinh dịch trên người nhị công tử, còn nhân tiện khiêu khích một chút. Liếm xong rồi, hắn mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt quyến rũ mà nhìn nhị công tử, đầu lưỡi chậm rãi liếm dọc khóe môi.

“Hương vị..... Thật ngon.....”

Thanh âm của hắn mang theo hơi thở khàn khàn hấp dẫn, khiến cho dục vọng của nhị công tử bị khơi mào lần hai.

“Tiểu dân đang, ngươi cũng nhịn không được nữa rồi chứ gì, tự mình tiến đến đi.”

Thủy Ca Nhi mím môi mỉm cười, chậm rãi cởi áo, tháo thắt lưng nhưng lại không cởi ra toàn bộ, nửa thân trên trần trụi so với lộ ra trọn vẹn cũng rất có lực hấp dẫn, như ẩn như hiện cọ xát vài cái trên đùi của nhị công tử. Tuy vậy hắn vẫn không chịu ngồi lên, rốt cục khiến cho nhị công tử không nhịn nổi, xoay người một cái đặt Thủy Ca Nhi ở phía dưới, động thân tiến vào.

“Tiểu dân đang, dám đùa giỡn với ta, hôm nay không dám cho ngươi không xuống giường được thì ngươi sẽ là chủ tử của ta.”

Thủy Ca Nhi ha ha cười, vặn vẹo vòng eo co rúm lại phối hợp với nhị công tử, kích thích nhị công tử càng thêm điên cuồng. Kẻ bất hạnh nhìn thấy rõ mồn một, Thủy Ca Nhi vừa cười vừa hướng mắt lên nhìn hắn, kẻ bất hạnh hít hít mũi, cố gắng đáp lại Thủy Ca Nhi bằng một khuôn mặt trông giống khóc hơn là cười, đau đớn trên người chưa hề giảm nhưng trong lòng lại cảm thấy thư thái đôi chút.

Ba ngày sau, thiếu thành chủ trở về, cửa thành phủ vừa được mở lên đã nghe thấy tiếng ồn ào, đó là bởi vì nhìn thấy thiếu thành chủ bị nâng vào. Lúc đi sẵn thú, thiếu thành chủ vô ý bị một loại rắn độc hiếm thấy nào đó cắn phải, lập tức ngất xỉu, toàn thân sưng vù, trông giống như một cái phao chứa nước màu đen. Thành chủ lập tức phát roi thúc ngựa mang thiếu thành chủ trở về phủ, mời thầy thuốc tốt nhất trong thành về điều trị cho y.

Bởi vì trở về lúc nửa đêm, đến khi nhị công tử nghe được thông tin đã là giữa trưa của ngày hôm sau. Nghe nói thiếu thành chủ bị rắn độc cắn, mạng sống khó giữ, nhị công tử ngược lại vô cùng vui vẻ, sung sướng khi người khác gặp họa mà chạy đi xem náo nhiệt, đương nhiên, hắn không quên mang theo kẻ bất hạnh.

Tuy rằng chuyện bị treo lên đã trôi qua ba ngày nhưng do bị dùng tư thế không thích hợp mà treo lên trong một thời gian quá dài, kẻ bất hạnh giờ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại, hai bắp đùi vẫn mềm nhũn, lão đa lão đảo theo sát phía sau nhị công tử, mỗi bước đi tựa như muốn gục xuống. Thật vất vả bước đi, rốt cục cuối cùng cũng vào được sương phòng của thiếu thành chủ ở Đông viện, người canh giữ bên ngoài phòng trông thấy người đến là nhị công tử, không ai dám ngăn lại, để cho hắn mang theo kẻ bất hạnh tiến vào bên trong.

Thành chủ ngồi ở gian ngoài, vẻ mặt rất lo lắng, thấy nhị công tử tiến vào cũng không lên tiếng, tựa như chưa phát hiện ra. Nhị công tử thành thật rụt đầu, nói với thành chủ: “Cha, đại ca thế nào rồi?” Nghe có vẻ như là đang quan tâm huynh trưởng, chỉ tiếc trên mặt một chút thành ý cũng không có.

Thành chủ tức giận phát tay nói: “Đi đi đi, đứng đợi một bên, đừng chọc ta phiền thêm.”

Nhị công tử mặt nóng áp mông lạnh (1), tự biết mất mặt, ngượng ngùng chạy vào trong phòng nhìn thiếu thành chủ. Thiếu thành chủ toàn thân trần truồng, trên người cắm đầy kim châm, một lão đại phu râu bạc đang ngồi bên giường, vừa bắt mạch vừa châm thêm kim vào người thiếu thành chủ.

“Không phải nói là toàn thân sưng tấy, đen giống như than hay sao?” Nhị công tử nói thăm trong bụng, nhìn trong chốc lát, không hề có ý định bước ra ngoài.

Thiếu thành chủ lúc này thân thể đã gần khôi phục lại như cũ, nhưng nọc rắn vẫn chưa được bức ra hết khỏi người y, lão đại phu dùng kim châm ở phía trên dương cụ, mà khi nhị công tử nhìn đến lại chỉ nhìn

nửa người trên của thiếu thành chủ, không nhìn thấy dương cụ của thiếu thành chủ không chỉ đang sưng tấy cực kì thô to mà lại còn đen hơn màu mực mấy phần.

Nhị công tử đứng bên ngoài đợi trong chốc lát, phu nhân vẻ mặt nghiêm trọng, khuôn mặt thành chủ lại càng cứng ngắc hơn. Nhị công tử đứng ngồi không yên, dù sao thì thiếu thành chủ cũng không chết được, hần lên đứng lên, đang muốn chuẩn đi thì lão đại phu lại từ bên trong bước ra.

“Ấn thần y, độc trong người con ta thế nào rồi?” Thành chủ lập tức đứng lên, vội vàng hỏi lão đại phu.

Ấn thần y sờ sờ râu, nói: “Thành chủ chớ lo, độc trong người thiếu thành chủ đã bị lão phu dùng kim châm bức tập trung hết về dương khí, chỉ cần có một nữ nhân giao hoan cùng thành chủ thì độc có thể theo đó mà ra ngoài, chỉ là, nữ nhân đó tốt nhất là nên tự nguyện, bởi vì sau khi nàng và thiếu thành chủ giao hoan, độc này sẽ tiến vào trong thân thể của nàng, lão phu không dám cam đoan sau khi giao hoan cùng thiếu thành chủ, tánh mạng của nàng có còn giữ được hay không.”

Thanh chủ quay đầu hét lớn: “Tổng quản, mau đi bố cáo khắp trong thành, nếu có nữ nhân nào bằng lòng giao hoan cùng thiếu thành chủ, phần thưởng sẽ là một vạn hai lượng bạc.”

“Này, khoan khoan....” Nhị công tử ngăn cản tổng quản, bày ra vẻ mặt thâm trầm đối với thành chủ đang muốn nổi giận với hần nói: “Phụ thân, lỡ như người kia giao hoan với đại ca xong không chết, lại còn mang thai thì làm sao bây giờ? Để cho đại ca cưới nàng, sau đó sinh ra một đứa bé mang độc trong mình hay sao?”

Thành chủ sửng sốt nói: “Kỳ nhi, người lúc này tại sao lại đột nhiên thông minh như vậy? Nhưng mà.... Nói đạo lý một chút, Ấn thần y, tình huống này có thể phát sinh hay không?”

Đây là quy củ từ lâu trong thành phủ, các thiếu chủ tử và nha hoàn bên người không được nảy sinh quan hệ, nếu có, nha hoàn từng bị chạm qua sẽ bị xử tử, đây là vì phòng ngừa lúc đón dâu sẽ lại xuất hiện thể thiếp sinh con. Nhưng nếu các thiếu chủ tử muốn tiết dục thì phải làm sao, phải chăng là nên dùng nam đồng có diện mạo thanh tú đến thay thế. Bên người thiếu thành chủ có thư đồng Liên Hoa, chính vì vậy mà bên người nhị công tử càng không cần phải nói, nam đồng xinh đẹp có không biết bao nhiêu mà kể.

Ấn thần y hiển nhiên cũng biết quy củ ở trong thành phủ: “Chuyện này cũng có khả năng.... Khụ khụ, thật ra nếu dùng nam nhân để thay thế cũng được, chỉ là....” Dương cụ của đại công tử lúc này bị nọc rắn biến thành cực kì thô to, huyết phía sau của nam nhân e là sẽ không chứa nổi.

Nhưng chưa đợi Ấn thần y nói xong, thành chủ đã lại rống lên.

“Tổng quản, đi bố cáo khắp thành, nếu có nam nhân bằng lòng giao hoan cùng thiếu thành chủ, phần thưởng sẽ là một vạn hai lượng bạc.”

Nhị công tử vừa cười hì hì vừa mở miệng nói: “Cha, một vạn lượng bạc này người cứ thưởng cho con đi, đứa sai vật bên người con thật sự bằng lòng giúp đại ca đấy.” Hần vừa nói, vừa kéo kẻ bất hạnh đang tránh ở phía sau ghế dựa ra.

Thành chủ đánh giá vài lần, gật gật đầu nói: “Cũng coi như sạch sẽ, chọn hần đi.”

Kẻ bất hạnh đã sớm nghe rõ câu chuyện này giờ của bọn họ, sợ tới mức tê liệt mà ngã nhào trên mặt đất, hần bị nhị công tử kéo dậy, ghé vào bên tai hung hăng nói: “Mau vào đi, bằng không sẽ đem ngươi cho sói ăn.”

Kẻ bất hạnh gắt gao cắn môi, không dám khóc, ở trong tình huống của hần, giúp thiếu thành chủ giải độc và bị đem đi cho sói ăn đâu có khác gì nhau, nếu không phải sau khi thiếu thành chủ tỉnh lại sẽ treo cổ hần tươi sống thì giờ cũng bị sói cắn chết, kết cục đều là chết mà thôi. Hần dờ dẫm đi theo Ấn thần y vào trong phòng, chết thì cứ chết đi, chết cũng tốt, sẽ không còn bị ai bắt nạt nữa, cũng sẽ không còn bị ong mật đuổi theo chích, chỉ là hần còn muốn gặp lại cha mẹ, còn có các đệ đệ.... Nước mắt chậm rãi đảo quanh hốc mắt hần.

Thành chủ cũng muốn đi theo vào trong nhưng lại bị Ấn thần y ngăn lại ở bên ngoài, hiện tại trong phòng chỉ có Ấn thần y và kẻ bất hạnh, nhìn thấy kẻ bất hạnh đang cố nén để không khóc, từng bước từng bước

từ từ đi vào, cũng không dám tới gần thiếu thành chủ, Ấn thần y không khỏi cảm thấy có chút thương tâm.

“Nhóc con, người tên là gì?”

“Ta, là kẻ bất hạnh.”

Tên sao lại kì lạ như vậy? Ấn thần y lại nhìn kẻ bất hạnh, khuôn mặt tròn tròn, trong ánh mắt đen bóng đang ngẩn lệ, quả thật là một bé trai rất đáng yêu, thân thể toát lên vẻ bất hạnh khó tả.

“Trước kia đã từng làm qua chuyện này chưa?” Ấn thần y lại ôn nhu hỏi.

Kẻ bất hạnh gật đầu, hẳn vốn chính là luyện đồng, từ này chính là nghe được từ chỗ của đại tổng quản, người hầu hạ chủ nhân ngủ đều gọi là luyện đồng, hẳn trước kia là luyện đồng của đại tổng quản, sau lại đi theo Trương lão bá, trở thành tên sai vặt, rồi giờ lại đến Tây viện, đầu tiên là làm công việc của sai vặt, hiện tại cũng là luyện đồng.

“Đã làm bao lâu?”

Kẻ bất hạnh đếm đếm ngón tay.

“Hai năm.”

Vậy là tốt rồi, Ấn thần y thầm nghĩ, đã làm luyện đồng lâu như vậy, huyết phía sau cũng sẽ không chặt, có lẽ sẽ chứa nổi dương cụ của thiếu thành chủ. Nghĩ một hồi, hẳn lại lấy từ trong hòm thuốc ra một cái lọ, nói: “Bôi cái này vào sẽ đỡ đau hơn nhiều, động tác chậm một chút, sẽ không bị thương.”

Kẻ bất hạnh đương nhiên hiểu bình thuốc này xài như thế nào, hẳn cẩn thận, ôm ý niệm rằng mình sẽ phải chết ở trong đây, cởi sạch quần áo, ngồi chồm hổm trên mặt đất đổ thuốc vào trên ngón tay, đưa một chút vào bên trong huyết phía sau của mình. Ngày đó thật sự may nhờ có Thủy Ca Nhi, bằng không, chỉ sợ chỗ này của hắn cũng sẽ còn đau thêm mấy ngày nữa.

Chuẩn bị hoàn tất, hẳn lại chậm chạp không dám lại gần thiếu thành chủ, cho dù trong lòng đã chuẩn bị tốt cho cái chết sắp tới nhưng sự sợ hãi vẫn không thể nào biến mất. Ấn thần y rút kim châm trên người thiếu thành chủ ra, còn chưa thấy kẻ bất hạnh tiến đến, vừa quay đầu lại liền thấy kẻ bất hạnh ôm chặt chân bàn, vô cùng sợ hãi mà nhìn hắn.

“Nhanh lên, kim đã rút ra, nếu người còn không nhanh lên thì nọc rắn sẽ quay về toàn thân của thiếu thành chủ.”

Ấn thần y đi tới, lôi kẻ bất hạnh ra khỏi cái bàn, kéo đến bên giường.

“Ta, ta sợ lắm..... Lão gia gia, ta rất sợ.....”

Mắt thấy thiếu thành chủ đang nằm ở trước mặt, kẻ bất hạnh sợ đến run rẩy, nếu như thiếu thành chủ tỉnh lại nhìn thấy hắn, ánh mắt kia..... Kẻ bất hạnh nhin không được lấy hai tay ôm ngực, thật lạnh..... Hắn sợ rằng toàn thân mình sẽ trở nên lạnh như băng.

“Đừng sợ, có lão gia gia ở đây, sẽ không để cho người chết đâu.”

Ấn thần y lúc này lại càng thương cảm cho kẻ bất hạnh, lấy từ trong hòm thuốc ra một viên thuốc nhét vào trong miệng kẻ bất hạnh, sau đó đưa kẻ bất hạnh lên trên giường. Kẻ bất hạnh run rẩy vươn tay, cầm lấy dương cụ thô to màu đen của thiếu thành chủ, xoa vuốt lên xuống vài cái, dương cụ kia càng bị kích thích, chậm rãi đứng thẳng lên.

To quá! Kẻ bất hạnh cứng họng, này phải làm như thế nào..... Như thế nào.....

“Nhanh lên, không nọc rắn sẽ quay về mất.” Thanh âm lo lắng của Ấn thần y vang lên.

Kẻ bất hạnh rung mình, không dám nhìn lại, nhắm chặt hai mắt, sau huyết nhắm ngay dương cụ của thiếu thành chủ mà dùng sức ngồi xuống.

“A.....”

Đau..... Đau quá..... So với những lần trước kia đau vô cùng, kẻ bất hạnh muốn động cũng không thể động, chỉ có thể kêu khóc, dương cụ của thiếu thành chủ cắm vào được một nửa, cứ như vậy không nhúc nhích gì thêm.

Ấn thần y đứng bên cạnh gấp đến độ xoay mòng mòng: “Đứa nhỏ này, tại sao lại ngồi yên thế hả, ngồi xuống, không phải đau đến chết chứ..... Quên đi, mau cử động, nhanh lên..... Khiến cho thiếu thành chủ bắn ra.....”

Ngay lúc đó, thiếu thành chủ vốn vẫn đang hôn mê bất tỉnh đột nhiên mở mắt ra, tựa như hai tia sáng lạnh lẽo, hơi giật mình mà nhìn chăm chú vào kẻ bất hạnh đang ngồi trên người mình. Y là do bị đau mà tỉnh lại, huyết phía sau của kẻ bất hạnh dù cho đã được bôi thuốc nhưng trong tình huống gấp gáp này, kẻ bất hạnh vẫn không thể nhúc nhích, bản thân thiếu thành chủ cũng rất đau, trợn mắt mơ hồ không hiểu đây là tình trạng gì.

Thế nhưng kẻ bất hạnh lại phát hiện ra, thiếu thành chủ đột nhiên mở to mắt, hắn ngay lập tức nhìn thấy được, lúc trước hắn dám ngồi lên trên người thiếu thành chủ là do thiếu thành chủ đang hôn mê, khiến cho lá gan hắn to lên không ít. Vừa thấy thiếu thành chủ tỉnh lại, hắn đã hét lên một tiếng, không để ý đến đau đớn, mạnh mẽ từ trên người thiếu thành chủ đứng dậy, té về phía cạnh giường.

“Ta không phải có ý..... Ta sai rồi..... Sai rồi.... Không phải..... Ta không phải.....” Kịch liệt xua hai tay, kẻ bất hạnh tựa như đang trở về khoảng thời gian bị thiếu thành chủ hạ lệnh treo lên cây ba ngày, sợ hãi khiến cho hắn ôm chặt lấy thân thể.

Thiếu thành chủ bị tiếng hét chói tai này của hắn làm cho tỉnh táo hoàn toàn, y chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt lạnh như băng đảo qua trên người kẻ bất hạnh, rồi dừng lại trên người Ấn thần y.

“Đây là chuyện gì?”

So với ánh mắt thì thanh âm lại càng lạnh lẽo, ngay cả Ấn thần y cũng không nhịn được mà rung mình, vội vàng giải thích: “Thiếu thành chủ, đây là vì muốn bức nọc độc trên người của ngài ra, ngài phải dùng phương thức giao hoan.”

“Giao hoan xong thì sao?”

“Cái gì?”

“Giao hoan xong, hắn có chết không?”

“Không, nhất định sẽ không, ta đã cho kẻ bất hạnh uống thuốc, cho dù không thể hoàn toàn giải được nọc độc trên người ngài truyền qua thì ít nhất hắn cũng sẽ không chết.

“Đi ra ngoài.”

“Hả?”

“Đi ra ngoài, đừng để ta phải nói đến lần thứ ba.”

“A, vâng được rồi.” Ấn thần y đi được vài bước, lại quay đầu dặn dò: “Thiếu thành chủ, lúc giao hoan cần phải đem nọc độc tiết ra, khí đen trên dương vật sẽ được tiêu trừ sạch sẽ, giao hoan xong, mong rằng thiếu thành chủ hô lên một tiếng, nọc độc trong cơ thể kẻ bất hạnh cần phải được rửa sạch kịp thời, nếu không, chỉ cần để lâu trong cơ thể hơn một khắc, độc lan đi khắp nơi, e rằng hắn dù có không chết thì cũng sẽ tàn phế.”

Ấn thần y vừa đi, ánh mắt thiếu thành chủ lại quay về trên người kẻ bất hạnh, nhìn thấy thân thể hắn co thành một nhúm, toàn thân run rẩy, mày không khỏi hơi hơi nhíu lại: “Người lại đây, hôm nay người giúp ta giải độc, về sau ta sẽ không bạc đãi người.”

“Ta không phải là cố ý..... Ta sai rồi..... Sai rồi..... Không phải.... Ta không phải.....”

Kẻ bất hạnh gắt gao ôm chặt thân mình, ngay cả môi cũng đang run rẩy, lời nói ra mơ hồ không rõ ý, làm sao còn có thể nghe thấy tiếng nói của thiếu thành chủ, ngược lại càng cố gắng lui về phía sau.

Mày thiếu thành chủ lại càng co chặt, y đáng sợ đến như vậy sao? Mắt thấy màu đen trên dương cụ đang dần có xu hướng tràn lại về thân thể, y biết nguy cấp, lúc đang muốn đưa tay giữ chặt lấy cánh tay của kẻ bắt hạnh lồi về phía mình, bỗng phát hiện bàn tay đó kịch liệt run rẩy một chút rồi mềm nhũn rơi xuống.

Vậy mà lại bị dọa đến ngất đi, thiếu thành chủ ngạc nhiên một hồi lâu, đặt kẻ bắt hạnh xuống bên dưới, vươn tay vén lên mái tóc đang che khuất đi khuôn mặt, lộ ra gương mặt trẻ con đang kinh hãi mất đi huyết sắc.

Nhỏ như vậy sao? Hắn là còn chưa quá mười hai tuổi. Đây là lần đầu tiên thiếu thành chủ cẩn thận nhìn kĩ khuôn mặt của kẻ bắt hạnh, hai lần trước, y chỉ chú ý tới ánh mắt của kẻ bắt hạnh, chứa đựng nước mắt, so với bầu trời sau cơn mưa còn sạch sẽ sáng ngời hơn. Chậm rãi tiến vào bên trong thân thể của kẻ bắt hạnh, chỗ kia so với tưởng tượng của y chặt hơn rất nhiều, y thậm chí còn có chút lo lắng rằng đứa bé dưới thân này có thể vì vậy mà chết đi hay không.

Thiếu thành chủ vừa thông thả đưa đẩy, vừa nhìn chăm chú vào khuôn mặt của kẻ bắt hạnh, càng nhìn càng thấy quen mắt, rất giống với một người ở trong trí nhớ, thật lâu thật lâu trước kia đã từng rất thân cận với y, đây hẳn là nguyên nhân tạo nên sự khó chịu của y, bởi vì hắn giống như một người đã từng quen cho nên không chịu được mà đau khổ khi nhìn thấy cảnh tượng dâm loạn đó.

Giống ai chứ? Dưới thân truyền lên từng đợt khoái cảm mất hồn khiến cho thần trí của thiếu thành chủ dần trở nên mơ hồ, làm cho y không thể nhớ thêm được điều gì nữa.

*Chú thích: (1) Mặt nóng áp mộng lạnh (): ý bảo một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, nhiệt tình không được đáp lại tựa như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt.

6. Chương 6

Bảy ngày sau kẻ bắt hạnh mới từ trong cơn hôn mê mà tỉnh lại, trên người không còn chút sức lực nào, mí mắt khẽ động hồi lâu mới có thể mở ra, đập vào mắt chính là một mảng tối đen. Đang là đêm khuya, bóng đêm làm cho hắn lại càng an tâm, chỉ có ở trong đêm tối, chỉ lúc được ở một mình, hắn mới không còn sợ hãi nữa. Thật ra hồi còn ở nhà, hắn sợ nhất là bóng đêm, ban đêm chưa bao giờ hắn dám đi ngủ một mình, chỉ là từ sau khi tới thành phủ, hắn mới biết được, chỉ có lúc đêm khuya, còn một mình hắn mới là thời điểm an toàn nhất. Vì vào lúc này, những người bắt nạt hắn đều đã đi ngủ cả rồi, hắn sẽ không phải lo lắng đề phòng điều gì cả.

Hắn không chết sao? Từ dưới thân truyền lên từng đợt cảm nhận sâu sắc, cũng không phải quá đau, kẻ bắt hạnh bắt đầu hoài nghi xem mình có phải là đang nằm mơ hay không, hắn đã nằm mơ mình bị ép đem đi giải độc cho thiếu thành chủ, sau đó khi chưa kịp bắt đầu thì thiếu thành chủ đã tỉnh lại khiến cho hắn sợ đến ngất xỉu. Giác mộng thật đáng sợ, kẻ bắt hạnh hiện tại vẫn còn cảm giác được sự sợ hãi trong lúc đó, trong lòng bỗng run lên.

May mắn chỉ là mộng, kẻ bắt hạnh muốn dùng tay vỗ vỗ ngực, nhưng cánh tay lại nặng như tượng đá, không thể nâng lên nổi. Hắn không phải là sinh bệnh rồi đấy chứ? Kẻ bắt hạnh nghi hoặc suy nghĩ, hắn nhớ rõ thời điểm mình bị nhị công tử dùng tư thế kỳ quái mà treo lên đã trôi qua lâu lắm rồi, đến giờ lại mỗi như vậy, không thể nhúc nhích, chẳng lẽ hắn lại vừa bị treo lên sao?

Trong lúc kẻ bắt hạnh đang hồi tưởng, đột nhiên trong bóng tối truyền đến một tiếng đẩy cửa nho nhỏ, kẻ bắt hạnh giật mình, bất an sợ hãi mà hỏi một câu: “Thủy, Thủy Ca Nhi?”

Không có sức lực, thanh âm cũng thấp tựa như muỗi kêu, vừa hô một tiếng kẻ bắt hạnh đã vội ngậm miệng lại, không phải Thủy Ca Nhi, hôm đó Thủy Ca Nhi thay hắn tiếp nhận ngược đãi, sau đó cũng ba ngày không thể xuống giường được. Vậy thì là ai? Kẻ bắt hạnh kinh hoàng rút thân thể lui, đương nhiên động tác này cũng chỉ là trong tưởng tượng, thật ra hắn làm gì có sức lực để cử động.

Người kia vừa nghe thấy đã bước nhanh về phía trước, nhìn thấy kẻ bất hạnh đã mở mắt, không khỏi reo mừng một tiếng, nói: “Này, người tỉnh rồi sao, tốt quá, đỡ cho ta phải theo sát bên người người canh chừng đổ nước tiểu, đúng rồi, người có thể đứng lên được không?”

“Không..... Không thể..... Người..... Người là ai?” Kẻ bất hạnh run rẩy hỏi, trước mắt vẫn là một mảng tối đen nhưng thanh âm này thì thật xa lạ.

“Không thể ư, cũng phải, người đã hôn mê suốt bảy ngày rồi, thân thể hẳn là đều đã cứng ngắt.” Người tới có chút thất vọng nâng kẻ bất hạnh dậy, giúp hắn xoa bóp tay, xoa bóp chân, vừa bóp vừa nói: “Ta tên là Kim Ca Nhi, là người thiếu thành chủ phái tới chăm sóc cho người. Nghe nói tên của người là kẻ bất hạnh, thật quái lạ, tại sao lại chọn cái tên khó nghe như vậy chứ, chỉ tổ làm cho người bị người ta bắt nạt thêm mà thôi.”

“Thiếu, thiếu thành chủ.....” Kẻ bất hạnh vừa nghe đến cái tên này, thân mình lại bắt đầu phát run.

Kim Ca Nhi cũng không để ý, cứ cho là khí huyết của kẻ bất hạnh đang phục hồi lưu thông, tiếp tục nói: “Người thật tốt số, có thể giúp thiếu thành chủ giải độc, thiếu thành chủ liền mang người từ chỗ của nhị công tử đến đây. Nghe nói làm sai vật ở Tây viện rất vất vả, người giờ đã thoát khỏi khổ ải rồi, hơn nữa thiếu thành chủ đặc biệt an bài cho người phòng ở có lò sưởi tốt nhất, để người tĩnh dưỡng thân thể, đợi đến khi người khỏe lên rồi cũng sẽ không bắt người làm việc, chỉ cần mỗi ngày quét tước sạch sẽ căn phòng này mà thôi, so với những tên sai vật khác thoải mái hơn nhiều. Hầy, lúc đó ta cũng sẽ chẳng được ở lại đây nữa, nếu ta là người, ta cũng sẽ bằng lòng giúp thiếu thành chủ giải độc thôi.....”

Hắn ngồi một bên hâm mộ cùng cực, làm sao hiểu được kẻ bất hạnh bây giờ đã sợ đến hồn phi phách tán, hồn vía lên mây, không phải mộng, là mộng, không phải mộng, là mộng, không phải mộng, là mộng..... Hai âm thanh ở trong đầu kẻ bất hạnh không ngừng vang lên, câu nói kế tiếp của Kim Ca Nhi hẳn hoàn toàn không có nghe thấy, thậm chí hắn sẽ phải chết, chết ngay lập tức, hẳn sẽ không bao giờ còn có thể được gặp lại cha, mẹ và các em nữa. Hai năm này, hắn ngoan ngoãn nghe lời, chịu nhiều đau khổ cũng không dám phản kháng chính là vì nghĩ đến một ngày có thể được thăng cấp lên một địa vị cao hơn, như thế hằng năm sẽ có được dăm ba ngày nghỉ để về thăm nhà. Mà hiện tại, cái gì cũng không còn nữa, hẳn sẽ chết.

Nghĩ đến lại càng thương tâm, nước mắt kẻ bất hạnh không kiềm được lăn xả rơi xuống.

“Ồ ơ, sao người lại khóc, chuyện tốt như vậy người ta cầu còn không được, mỗi ngày đều có cơm ăn áo mặc, còn không cần phải làm việc, đâu có khác gì chủ nhân đâu, sao vậy, người còn thấy chưa đủ hả.....”

Kim Ca Nhi nhìn thấy kẻ bất hạnh khóc đến chẳng hiểu tại sao, còn nghĩ rằng hắn chê chưa đủ, lập tức có chút khinh thị, trừng mắt nhìn kẻ bất hạnh muốn mắng cho vài câu, chợt cảm thấy có chút kì lạ, hắn lấy tay quơ quơ trước mắt kẻ bất hạnh, thấy kẻ bất hạnh chẳng có chút phản ứng nào, hắn không khỏi hốt hoảng la lên: “Người..... Mắt của người..... Tại sao lại..... Người có nhìn thấy ta không?”

Kẻ bất hạnh bị tiếng hét kinh hãi của Kim Ca Nhi làm cho giật mình, mê mang nói: “Trời tối quá, ta chẳng nhìn thấy gì cả.....”

Tối? Kim Ca Nhi nhìn ra ngoài cửa, ánh nắng hừng hực đến độ chói mắt, hẳn “A” một tiếng, đột nhiên thả kẻ bất hạnh ra, chạy như bay ra ngoài. Kẻ bất hạnh thành linh mất đi chống đỡ, bị ngã nằm lại ở trên giường, nhưng do vừa nãy Kim Ca Nhi có giúp hắn xoa bóp tay chân cho nên giờ có thể miễn cưỡng mà tự ngồi dậy, chân vừa chạm mặt đất đã khiến hắn đau đến thở hắt, hắn cố nén xuống, ở trong bóng tối sờ soạng đi ra ngoài cửa.

Chạy trốn, hẳn phải nhân lúc trời còn tối bỏ trốn, hẳn không muốn chết, không hề muốn chết, vừa khóc vừa bước đi, kẻ bất hạnh va phải chân ghế, ghế không ngã mà hắn lại choáng váng quay cuồng. Sờ soạng cả nửa ngày, cũng không biết đã va phải bao nhiêu thứ, rốt cục hắn cũng đi được về phía cửa, hắn bám vào cửa cố gắng đứng lên, nâng chân bước ra ngoài, một cơn gió mát rượi phả vào trên mặt hắn, thân thể kẻ bất hạnh lắc lư, tay yếu đuối buông ra ngã ngồi trên mặt đất.

Hắn rốt cục cũng nhận ra có gì đó kì lạ. Gió mát mang theo hương vị ẩm áp đặc trưng của mặt trời, hiện tại đang là ban ngày, nhưng tại sao..... trước mắt hắn vẫn tối đen như mực.

“Mắt của ta..... Mắt của ta.....” Kẻ bất hạnh đưa hai tay lên dụi mắt, không nhìn thấy, vẫn không nhìn thấy

gì cả, toàn bộ chỉ là một màn tối đen, hắc mù rồi. Trong phút chốc thế giới của kẻ bất hạnh sụp đổ, hắc sừng sờ ngồi trên mặt đất, hai mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, trong tai truyền đến tiếng bước chân nhưng hắc lại chẳng thể nhìn thấy thứ gì.

“Kẻ bất hạnh....”

Là thiếu thành chủ, thanh âm tựa như đã khắc ghi vào trong trí óc, khiến cho kẻ bất hạnh dấy lên sự sợ hãi từ trong tiềm thức, hắc muốn đứng lên, rồi lại buông xuôi. Thiếu thành chủ đến hắc là để xử phạt hắc rồi, không sao, hắc đã không còn điều gì để sợ hãi nữa, thiếu thành chủ cứ đánh chết hắc đi cũng được.

Một đôi tay mạnh mẽ ôm kẻ bất hạnh từ dưới đất lên, đặt lên trên giường, giúp hắc đắp chăn.

“Ấn thần y, người tới nhìn xem.”

Lão đại phu ôm theo hòm thuốc bước tới, bắt mạch cho kẻ bất hạnh, lâu sau mới thở dài một tiếng, nói: “Thật sự là nghiệp chướng, thiếu thành chủ, không thể tưởng tượng được nọc rắn kia lại độc đến như vậy, lão phu tuy rằng đã bảo vệ được tính mạng cho hắc, nhưng mà..... Khụ khụ, vẫn còn sót lại độc phá hủy tĩnh mạch nơi mắt của hắc, cả đời này hắc sẽ không bao giờ..... nhìn thấy ánh sáng nữa.”

Ấn thần y ho khan che giấu một sự thật, đó chính là trong thời điểm giải độc, do thiếu thành chủ quá hưng phấn mà làm trong một thời gian quá dài khiến làm cho lão không kịp thời rửa sạch hết chất độc trong người kẻ bất hạnh, cho nên lúc này mới để cho độc còn sót lại trong cơ thể của hắc.

“Ấn thần y, hoàn toàn không có biện pháp nào để chữa trị hay sao?”

“Ai.....”

Tiến Ấn thần y về xong, cho Kim Ca Nhi lui ra, thiếu thành chủ ngồi vào bên giường, nhìn kẻ bất hạnh thật lâu rồi mới đứng dậy bước ra ngoài.

“Kim Nhi, về sau người ở lại đây chăm sóc hắc.”

“Vâng.” Kim Ca Nhi đứng canh giữ bên ngoài có chút không tình nguyện mà đáp ứng.

Một lúc sau, khi bên ngoài không còn âm thanh gì nữa, kẻ bất hạnh mới mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, mờ mịt nhìn lên đầu giường, đôi mắt vốn đen bóng như sao trời giờ đây lại mất hết đi thần thái, chỉ còn đờ đẫn ngây dại. Dần dần, thân thể hắc nhẹ nhàng lui về trong góc giường, từng chút từng chút một, giống như sợ quấy rầy đến người khác. Hồi lâu sau, hắc rốt cục cũng lui về được, thân thể gầy yếu co cụm lại thành một nhúm, không bao giờ..... muốn cử động nữa.

Thiếu thành chủ đã nhiều ngày tinh thần bất an, trước mắt y luôn hiện ra hình dáng kẻ bất hạnh ngây dại nhìn về phía trước, từ sau khi bị mù, kẻ bất hạnh cũng không còn nói gì nhiều. Những lúc rảnh rỗi y có đến thăm kẻ bất hạnh vài lần, nhìn thấy Kim Ca Nhi đút kẻ bất hạnh ăn cơm, hắc cứ như vậy ăn từng muỗng từng muỗng một, có đôi khi ngay cả nhai cũng không nhai, cứ nuốt trọn luôn như thế.

Thiếu thành chủ có mời Ấn thần y quay lại đây vào lần, nhưng Ấn thần y lại vô phương cứu chữa căn bệnh của kẻ bất hạnh.

“Thiếu thành chủ, bệnh của kẻ bất hạnh chính là tâm bệnh, mà bệnh này không có thuốc nào chữa được, chỉ có thể tìm ra được nguyên nhân thì mới có cách để chữa trị.”

“Nguyên nhân?”

“Vâng, là nguyên nhân gây ra tâm bệnh.”

Chỉ là một tên sai vặt mà thôi, lại còn là luyện đồng, thiếu thành chủ không hiểu tại sao chính mình lại khắc sâu ấn tượng với hắc như vậy, vốn tưởng rằng là do hắc giống với người mà y đã từng quen biết, nhưng sau khi quan sát kẻ bất hạnh thêm vào lần, y xác nhận trước kia chưa từng gặp qua kẻ bất hạnh. Mà hiện tại, y lại càng không hiểu chính mình vì sao lại quan tâm hắc đến như vậy, chẳng lẽ lại vì đây là người đầu tiên mà y từng chạm vào?

“Thiếu thành chủ.”

Liên Hoa đi vào thư phòng, khuôn mặt thanh lệ có đôi chút tiều tụy. Vào cái ngày mà thiếu thành chủ bị rắn độc cắn, thành chủ nổi giận hạ lệnh đánh toàn bộ kẻ hầu người hạ bên người y mỗi người ba mươi côn, tổng vào thủy lao, trong đó có cả Liên Hoa. Nếu không phải vậy thì người giải độc cho thiếu thành chủ làm sao có thể đến phiên kẻ bất hạnh, Liên Hoa mới là người thích hợp nhất để lựa chọn, bởi vì hắn là thư đồng, vốn tồn tại để chờ thị tẩm, nhưng vì thiếu thành chủ luôn giữ thân mình sạch sẽ, đến giờ vẫn chưa từng chạm vào hắn.

“Liên Hoa, thương thế cũng nguời đã tốt hơn chưa?” Thiếu thành chủ nhìn hắn một cái, thuận miệng hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều lắm rồi. Thiếu thành chủ, người giống như đang có tâm sự?” Liên Hoa đã ở bên cạnh thiếu thành chủ nhiều năm, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra thiếu thành chủ đang không yên lòng.

“Đọc sách có chút phiền lòng.” Thiếu thành chủ ném cuốn sách một chữ cũng đọc không vào trong tay xuống, “Liên Hoa, theo ta đến sau hoa viên.”

“Vâng.”

Đằng sau hoa viên xanh ngắt một màu, những đóa hoa xinh đẹp điểm tô thêm cho lá cây ngênh ngang đón gió, ong bay bướm lượn, cảnh sắc tuyệt đẹp có một không hai. Thiếu thành chủ lại nghĩ tới kẻ bất hạnh, đây là nơi mà lần đầu tiên y nhìn thấy kẻ bất hạnh, y đột nhiên hiểu ra nguyên nhân mà y làm cho kẻ bất hạnh sợ đến ngất xỉu. Một đứa trẻ nhỏ như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy y đã bị y hạ lệnh treo lên ba ngày. Lần thứ hai lại bị y ném vào trong hồ nước, tuy rằng lúc ấy y chỉ muốn giúp kẻ bất hạnh tránh bị ong chích nhưng vì phương pháp quá thô bạo, làm gì có ai mà không sợ. Lần thứ ba..... lần thứ ba thì không cần phải nói ra nữa, y đã khiến cho kẻ bất hạnh trở nên mù lòa.

Trong lòng thiếu thành chủ bỗng nảy sinh chút áy náy, dừng bước, y muốn đi gặp kẻ bất hạnh.

Lúc này bên cạnh con đường mòn có một ông lão bước ra, tay chân rụt rè nhìn thấy thiếu thành chủ lập tức quỳ xuống.

“Lão nô là Trương lão đầu, bái kiến thiếu thành chủ.”

“Đứng lên đi.” Thiếu thành chủ nhận ra Trương lão đầu, đây là người chăm sóc hoa viên này.

Lão Trương chậm chậm đứng lên, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, bạo gan nói: “Thiếu thành chủ..... Nghe nói kẻ bất hạnh, à, chính là tên sai vật đã giúp người giải độc, hiện tại hắn đang ở Đông viện, lão nô rất muốn đến thăm hắn, cầu xin người đồng ý.”

Từ sau khi kẻ bất hạnh đến Tây viện, lão Trương vẫn một mực hỏi thăm tin tức của hắn, lão biết kẻ bất hạnh ở Tây viện chịu rất nhiều khổ cực, trong lòng đau đớn, nhưng dù thế nào cũng không dám đi đến Tây viện. Trước đó vài ngày chuyện thiếu thành chủ trúng độc truyền đi ồn ào huyên náo, lão lại nghe nói người giúp thiếu thành chủ giải độc lại chính là kẻ bất hạnh, trong lòng liền ấp ủ ý niệm chờ gặp được thiếu thành chủ sẽ cầu xin y cho phép lão đến thăm đứa nhỏ bất hạnh kia.

Thiếu thành chủ nhìn Trương lão đầu vài lần, sự uy nghiêm bẩm sinh kia khiến cho lão lo lắng vô cùng, trên trán chậm chậm chảy ra mồ hôi lạnh.

“Thiếu thành chủ, bình thường hạ nhân không được phép tự tiện đi vào Đông viện.” Liên Hoa đứng ở bên cạnh nói.

Thiếu thành chủ lại giật mình, nhớ đến lời Ân thần y nói phải tìm ra nguyên nhân, nói: “Không sao, lão Trương, nguời đi theo ta.”

Lão Trương vô cùng vui mừng, lập tức quỳ xuống lạy mấy lạy, nói: “Đa tạ thiếu thành chủ, đa tạ thiếu thành chủ.” Lão từ trên mặt đất đứng lên, xoay người ôm lấy một chậu hoa rồi đi theo phía sau thiếu thành chủ.

Bồn hoa này cành thấp bé, lá cây dài nhỏ, nở ra ba, bốn đóa hoa nho nhỏ màu trắng cỡ ngón tay cái, trông cực kì tầm thường, thiếu thành chủ không nhận được cũng liếc nhìn vài lần, hoa này..... Làm cho y nghĩ tới kẻ bất hạnh, ở đôi chỗ nào đó, hoa này và kẻ bất hạnh thật sự có vài phần tương tự.

Lão Trương thấy thiếu thành chủ cứ nhìn chăm chăm vào chậu hoa, nhanh nhẹn giải thích: “Hoa này tên là cỏ ruộng, là loại hoa dại thường hay mọc bên các bờ ruộng, mấy tháng trước, đứa nhỏ kia có bảo với lão nô là đợi khi hoa này nở, nhìn thấy hoa sẽ có cảm giác như được trở về nhà. Hiện giờ hoa đã nở, lão nô mang đến cho hần xem, hần sẽ bớt nhớ nhà hơn.”

Thiếu thành chủ quay đầu, trong lòng thầm nghĩ, giờ đây hần sẽ chẳng thể nhìn thấy hoa nở được nữa rồi.

Tại phòng sưởi trong Đông viện, Kim Ca Nhi đang ngồi ngoài hành lang phơi nắng, xa xa nhìn thấy thiếu thành chủ đang bước đến, vội vàng đứng lên cung kính đón chào.

“Kẻ bất hạnh đâu.”

“Bẩm thiếu thành chủ, hần đang ở trong phòng ngủ.”

Thiếu thành chủ nhìn qua cửa sổ vào trong phòng, lại nhìn ra ánh nắng ấm áp tươi sáng bên ngoài, âm thanh lạnh lùng nói: “Bố trí ở hành lang một cái giường mềm nhỏ, về sau thời tiết tốt lên thì dẫn hần ra ngoài phơi nắng.”

“Vâng.” Kim Ca Nhi trên trán hơi toát ra mồ hôi lạnh.

Đẩy cửa ra, trong phòng lập tức sáng lên, kẻ bất hạnh nào có ngủ, hần vẫn như cũ đưa tay ôm chặt thân mình, lùi về góc giường, hai mắt mờ mịt mở to, không biết nên nhìn về đâu.

“Con ơi.... Đứa nhỏ bất hạnh ơi....” Lão Trương vừa nhìn thấy bộ dạng này của kẻ bất hạnh, đôi mắt tức thì đau xót, lệ tuôn trào ra nơi hốc mắt.

Kẻ bất hạnh có phản ứng, hần hít hít mũi, giống như cảm nhận được điều gì. Thiếu thành chủ nhìn thấy động tác của hần không khỏi có chút kinh hãi, y đã đến đây vài lần nhưng chưa từng nhìn thấy biểu hiện này của kẻ bất hạnh, lần này gặp lão Trương hần lại có phản ứng, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà Ấn thần ý đã nói?

“Hần đang nghĩ cái gì vậy?” Liên Hoa buồn bực hỏi.

Lão Trương “A” một tiếng, vội vàng đem hoa đang ôm trong lồng ngực đưa đến trước mặt kẻ bất hạnh.

“Con trai ơi, xem này, đây là loại hoa mà ngươi rất thích, nó đã nở rồi, màu trắng đỏ, nở được tổng cộng bốn đóa.”

Cây xanh này nhìn qua chẳng có chút gì đặc biệt, nhưng nó mang theo hơi thở thiên nhiên của cỏ xanh mà không loài nào có được, thiếu thành chủ không cảm nhận được nhưng kẻ bất hạnh luôn tâm niệm niệm muốn gặp lại gia đình lại lập tức ngừng thở. Hần vươn tay, lập tức ôm lấy chậu hoa, không bao giờ.... muốn buông ra.

Thiếu thành chủ nhìn thấy rõ ràng, khẽ hạ mắt, trong lòng có chút băn khoăn.

Kể từ hôm đó, thiếu thành chủ đưa cho lão Trương một lệnh bài để lão có thể đến Đông viện bất kỳ lúc nào, để cho lão thường xuyên đến thăm kẻ bất hạnh, nhưng mà bệnh tình của kẻ bất hạnh cũng không có chuyển biến tốt như trong tưởng tượng của thiếu thành chủ, tuy vậy, cũng xem như có chút ít khởi sắc.

Cái gọi là khởi sắc này chính là nhờ bồn cây cỏ ruộng kia. Kẻ bất hạnh suốt ngày ôm nó không chịu rời, ai lấy của hần hần sẽ dùng chân đá, dùng miệng cắn, hai tay quyết không chịu buông ra. Có một lần Kim Ca Nhi giúp hần tắm rửa, muốn lấy chậu cây ra cho đỡ vướng, lại tình hình bị kẻ bất hạnh cắn một phát vào tay, Kim Ca Nhi tức giận đến mức muốn đập vỡ chậu hoa này.

Từ sau khi bị cắn, Kim Ca Nhi đối xử với kẻ bất hạnh lại càng hời hợt, càng ngày càng ít để tâm, thời tiết không tốt hần thường nhốt kẻ bất hạnh ở trong phòng, thời tiết tốt hần lại lôi kẻ bất hạnh đang bị thương chảy máu ra ngoài, theo lời căn dặn của thiếu thành chủ để cho kẻ bất hạnh phơi nắng, rồi hần sẽ chạy đi nơi khác làm việc của mình, dù sao kẻ bất hạnh cũng đã mù rồi, còn ôm cái bồn hoa kia, sẽ không chạy loạn lên được.

Thật ra Kim Ca Nhi đã sai lầm rồi, kẻ bất hạnh tuy rằng bị mù, nhưng không hề ngốc, đối với thế giới bên ngoài hần vẫn cảm nhận được, chỉ là khi bên cạnh có người hần thường lộ ra bộ dạng ngu si không nói một câu, còn khi hần biết mình đang được ở một mình, hần sẽ hoạt động đôi chút.

Kẻ bất hạnh rất yêu thích bồn hoa này, hẳn biết, hoa cần phải tưới nước, nếu không sẽ chết héo. Những lúc Kim Ca Nhi không có ở đây, hẳn sẽ chăm chăm đi đến bồn rửa mặt lấy nước, dùng tay vốc nước tưới cây, không nhiều cũng không ít, mỗi lần chính xác ba vốc.

Những khi phơi nắng ở bên ngoài, kẻ bất hạnh thường ngửa mặt lên, thông qua độ ẩm mà xác định phương hướng của mặt trời, hẳn sẽ ôm chậu cây nhắm ngay ánh nắng để cho lá cây được hưởng thụ khí trời. Kẻ bất hạnh còn đưa tay nắm lấy những chiếc lá nhỏ dài, đưa lên chóp mũi hít hà hương vị của gia đình.

Kẻ bất hạnh còn có thể ca hát, khi vuốt ve những phiến lá, hẳn sẽ nhớ tới cha, mẹ, còn có cả mấy đứa em.

“Bé con ngoan ngoãn

Cho bé ăn cơm trộn với mè thơm nức

Bé con ngoan ngoãn

Kể cho bé nghe một câu chuyện xưa rồi hử ngủ

Mẹ đang lặng yên nằm bên cạnh con đây

Cùng với chăn bông ấm áp vô cùng này

Bé con ngủ ngoan nhé.....

Hãy ngủ ngoan nhé.....”

Kẻ bất hạnh chỉ biết hát mỗi khúc này, trước đây mẹ hẳn thường dùng khúc ca này để ru hẳn ngủ, về sau khi những đứa em của hẳn được sinh ra, kẻ bất hạnh lại dùng khúc hát này để dỗ cho các em không khóc, trong nhà hẳn là đứa trẻ ngoan nhất, hẳn không hiểu tại sao cha mẹ lại đem hẳn bán đi, cho dù cha mẹ có không cần hẳn nữa thì hẳn vẫn muốn được gặp lại bọn họ, vô cùng vô cùng muốn.

Nhưng mà, kẻ bất hạnh không hề biết rằng, trong lúc hẳn đang mở miệng hát khúc hát ru này, thiếu thành chủ lại đang đứng cách hẳn mười bước lắng nghe.

Thiếu thành chủ đã gần hai tháng không ghé qua thăm kẻ bất hạnh, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho Kim Ca Nhi lớn gan mà bỏ bê kẻ bất hạnh. Gần đây thiếu thành chủ bận rộn nhiều việc, trong thành liên tiếp phát sinh nhiều chuyện lớn khiến cho y bận đến xoay vòng vòng, gần như đã quên đi kẻ bất hạnh, chờ xử lý xong mọi chuyện, y cũng không nhớ đến chuyện ghé qua đây hỏi thăm tình hình của kẻ bất hạnh.

Ngày hôm trước, thành chủ đột nhiên bị đau đầu, mời Ấn thần y đến bắt mạch, Ấn thần y kê toa thanh nhiệt xong, trước lúc rời đi có hỏi thiếu thành chủ một câu: “Đứa bé bất hạnh kia thế nào rồi?”

Thiếu thành chủ lúc này mới thất kinh, nghĩ đến kẻ bất hạnh đang ở trong Đông viện. Hôm nay y không bận rộn chuyện gì, nhất thời nổi hứng liền đi đến đây, cũng đã gần hai tháng trôi qua, không biết kẻ bất hạnh có chuyển biến gì tốt hay không.

Thiếu thành chủ bước đi thật chậm, gần như không phát ra chút tiếng động nào, kẻ bất hạnh dù cho tai thính đến đâu cũng không nghe ra được có người đang tiến lại gần hẳn, vẫn như cũ hát lên khúc đồng dao, thanh âm của hẳn rất nhỏ, đứng xa không thể nghe thấy. Thiếu thành chủ đi đến cách kẻ bất hạnh ước chừng mười bước mới dần dần nghe rõ lời trong phát ra từ miệng hẳn, ca từ mơ hồ không rõ.

Nhưng mà, những ca từ đồng dao không rõ ràng này lại giống như một cái búa tạ, mạnh mẽ đánh vào trong lòng thiếu thành chủ. Bài đồng dao này..... Bài đồng dao này..... Thiếu thành chủ vốn thường không biểu lộ cảm xúc ở trên mặt giờ đây lại lộ ra biểu cảm hoài niệm, bi thương, không muốn chia ly, ánh mắt y dần dần mờ mịt, trong mắt y bây giờ, kẻ bất hạnh đang ôm lấy chậu hoa nằm trên giường nhỏ kia đang dần biến thành một thân ảnh khác.

Đó là thật lâu về trước, khi thiếu thành chủ còn rất nhỏ, không hiểu chuyện đời, lại rất nghịch ngợm, có một nữ nhân luôn theo chân y một tác cũng không rời, giúp y giải quyết mọi rắc rối, những lúc y không chịu ngủ, người đó sẽ hát bài đồng dao này cho y nghe. Y khi đó rất chán ghét nữ nhân này, không cho y trèo cây lấy trứng chim, cũng không cho y lội nước bắt cá, ngay cả khi mới dẫm vào bùn một cái cũng bị

mắng cho vài câu, nhưng mà y lại rất thích bài đồng dao này của người đó, mỗi lần nghe xong cảm thấy rất thoải mái, lại ngủ ngon.

Về sau, có một lần y chơi trò trốn tìm, nữ nhân kia đột nhiên lại biến mất, thiếu thành chủ cảm thấy vô cùng vui mừng, từ nay sẽ không có ai theo đuôi y mà cấm này cấm nọ nữa. Nhưng đến lúc đêm đi ngủ, y mới nhận ra rằng không còn ai hát bài đồng dao này cho y nghe nữa, y không thể ngủ được, dù cho y có tìm người khác đến hát thay nhưng không một ai có thể cho y cảm giác như nữ nhân kia mang lại. Từ đó trở đi, thiếu thành chủ rất ít khi có được một giấc ngủ ngon, y ngủ rất nông, chỉ cần một chút gió thổi ngang cũng có thể khiến y tỉnh giấc.

Sau này, khi thiếu thành chủ dần dần trưởng thành, lúc còn nhỏ không khỏi nghe được một vài lời đồn đại rằng nữ nhân kia chính là mẹ ruột của y, rất được thành chủ yêu thương, nhưng vì nàng chỉ là một nha hoàn cho nên không thể có danh phận, thậm chí ngay cả con ruột của mình cũng không được phép thừa nhận. Nghe nói, nàng không phải là mất tích mà là bị thành chủ phu nhân hại chết, đơn giản là vì nàng dám sinh ra thiếu thành chủ trước phu nhân, thành chủ phu nhân rất tức giận, thừa dịp thành chủ không có ở trong phủ chuẩn bị đem nàng và thiếu thành chủ hại chết, nhưng sau lại bị nữ nhân này phát hiện ra, nàng giấu thiếu thành chủ đi, thành chủ phu nhân không tìm được thiếu thành chủ, bắt nàng uống hết một chén độc dược. Lúc thành chủ trở về đã cãi nhau với thành chủ phu nhân một trận, từ đó về sau không bao giờ bước vào phòng thành chủ phu nhân nữa, đồng thời cũng ban hành quy tắc, thiếu chủ tử ở trong phủ không được có con với ai ngoài chính thất, không được nạp thiếp, cũng không được sủng hạnh nha hoàn.

Thiếu thành chủ không biết những lời đồn đại này là thật hay giả, ngày hôm đó, y đi đến nơi mà lần cuối cùng y chơi trốn tìm cùng nữ nhân kia khóc suốt một ngày, trong phủ thành chủ mọi người đi tìm y huyền não đến gà bay chó sủa. Cũng kể từ ngày đó, thiếu thành chủ chẳng bao giờ khóc, cũng rất ít khi nở nụ cười, biểu cảm trên mặt càng lúc càng ít, y càng ngày càng trở nên lạnh lùng, cho đến bây giờ, trong mắt hạ nhân, thiếu thành chủ đã biến thành một chủ nhân khiến cho người ta vô cùng kính sợ.

Thiếu thành chủ không ngờ rằng y lại còn có thể được nghe bài đồng dao giống y hệt như của nữ nhân năm nào, đến khi y bị nước mắt lấp kín đôi mắt, từ trên người kẻ bất hạnh nhìn thấy bóng dáng của nữ nhân kia, y mới bừng tỉnh, thì ra cảm giác quen thuộc mà lúc đầu y cảm nhận được từ trên người kẻ bất hạnh chính là của nữ nhân đó.

Nhìn kỹ thì khuôn mặt của kẻ bất hạnh hoàn toàn không có gì giống với người đó, nhưng mà, bọn họ lại có khí chất rất giống nhau, đó là loại người có địa vị thấp kém cam chịu nhưng không hề giống những hạ nhân khác, những lúc họ sụp mi nghe lời, ánh mắt lại trong suốt sáng trong như bầu trời. Đối với thiếu thành chủ mà nói, dù có là nữ nhân kia hay là kẻ bất hạnh, thì y đều tựa như một lũ nhân đối khát trong sa mạc, đột nhiên phát hiện một dòng suối mát lạnh, uống một ngụm lại cảm thấy tâm can mát rượi.

Mang theo vài phần trùng hợp, cũng mang theo vài phần đương nhiên, đứng tại nơi này trong cái nắng giữa trưa của đầu hạ, kẻ bất hạnh đã chịu đủ mọi tra tấn trên đời giờ đây lại dùng một bài đồng dao rất đời thường, mở ra xiềng xích không biết tồn tại từ bao giờ ở trong lòng của thiếu thành chủ. Kể từ hôm nay, trong lòng của thiếu thành chủ lại có thêm một kẻ bất hạnh, mặc kệ hắn là kẻ sai vật hay là luyến đồng, cũng không quan tâm hắn mù hay ngốc, đặt hắn trong lòng, không thể xóa đi, cũng không thể quên được. Dù cho kẻ bất hạnh chỉ là một hạt bụi đường bé nhỏ thì lúc này ở trong tim của thiếu thành chủ, hắn so với vàng còn quý giá hơn.

Tiếng ca đột nhiên dừng lại, thiếu thành chủ giật mình hoàn hồn mới phát hiện ra mình đang bắt tri bắt giác mà xoa rối tung đầu tóc của kẻ bất hạnh. Tóc đen tựa như đã nhiều ngày chưa được chải, rất lộn xộn. Thiếu thành chủ vốn thích sạch sẽ, vậy mà bây giờ lại không cảm thấy bẩn, nhìn đứa nhỏ ở trước mắt này lòng cảm thấy ngập tràn thương xót, nếu có thể gặp gỡ đứa trẻ này sớm hơn, y nhất định sẽ không để cho hắn phải chịu khổ.

Kẻ bất hạnh tưởng rằng Kim Ca Nhi đã trở lại, tuy rằng hắn đang không hiểu Kim Ca Nhi vốn luôn bước đi rất ồn ào tại sao hôm nay lại yên tĩnh như thế, nhưng hắn vẫn lập tức ngưng mọi hoạt động, ôm chặt lấy chậu hoa, đề phòng Kim Ca Nhi sẽ lại đột nhiên lấy nó đi.

“Thì ra ngươi không hề ngốc, tại sao lại không hát nữa?” Thiếu thành chủ ngồi xuống bên cạnh kẻ bất hạnh, năm ngón tay xoa nhẹ trên tóc hắn, giúp hắn gỡ rối.

Thiếu thành chủ? Thiếu thành chủ đã phát hiện ra hấn giả ngốc rồi sao! Kẻ bất hạnh sợ hãi, thân thể run lên, trên tay buông lỏng, chậu hoa rơi xuống lăn lông lốc dọc theo giường nhỏ, đập xuống mặt đất rồi vỡ tan.

“A, hoa của ta..... Hoa của ta.....”

Kẻ bất hạnh liêu minh nhào về phía trước, hướng về phía chậu hoa mà ngã xuống, hấn quỳ gối bên những mảnh vỡ, những mảnh nhọn đâm vào da thịt nhưng kẻ bất hạnh giờ tựa như không hề cảm giác được đau đớn, hấn sờ soạng trên mặt đất, đem rễ cây và bùn đất ôm vào trong ngực, nhưng chính cái ôm này của hấn lại làm cho toàn bộ cây hoa cỏ ruộng bị đứt lìa.

Thiếu thành chủ không ngờ kẻ bất hạnh lại sợ hãi đến thế, vội vàng ôm lấy kẻ bất hạnh đặt lên trên giường, nói: “Đừng sợ, ngã có đau không?”

Nhưng khi y vừa buông kẻ bất hạnh xuống, kẻ bất hạnh lại liên tục lùi về phía sau, hé ra khuôn mặt nhỏ nhẩn sợ đến không còn một giọt máu. Thiếu thành chủ rất đau lòng, ánh mắt đảo qua lại nhìn thấy đầu gối của kẻ bất hạnh đang chảy máu, y nhất thời biến sắc, quay đầu hét lớn: “Người đâu, người đâu, Kim Ca Nhi đâu rồi, gọi Án thần y đến đây!”

Chờ y hét xong, khi quay đầu lại thì phát hiện kẻ bất hạnh đã bị tiếng hét bất thành linh của hấn làm cho ngất xỉu.

Chiều hôm nay tại Đông viện một buổi chiều đầy hỗn loạn, đơn giản là vì một tiếng rống lớn của thiếu thành chủ không chỉ dọa hôn mê kẻ bất hạnh mà còn dọa sợ không ít hạ nhân, nghe được thiếu thành chủ cần tìm Án thần y, không biết thiếu thành chủ lại xảy ra chuyện gì khiến cho một đám người vô cùng hoảng loạn, chỉ sợ sẽ giống như đám thị vệ hôm đi săn của thiếu thành chủ, bị thành chủ tức giận hạ lệnh trừng phạt đánh ba mươi côn rồi quăng vào thủy lao.

Án thần y vội vàng được mời đến, cũng tưởng đã xảy ra chuyện lớn gì, kết quả lại là băng bó vết thương nhỏ xíu ở đầu gối cho kẻ bất hạnh. Lão đại phu thần thông quảng đại bị gọi đến giận đen mặt, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng kẻ bất hạnh tỉnh lại run rẩy mà nấp ở trong chăn, lão đại phu lại âm thầm cảm thấy thương xót. Không chỉ dùng thuốc bôi tốt nhất để trị vết thương nhỏ này cho hấn, lão đại phu còn viết cả một phương thuốc bổ, nói cho thiếu thành chủ biết rằng kẻ bất hạnh còn mắc bệnh suy dinh dưỡng nghiêm trọng.

Thiếu thành chủ lúc ấy sắc mặt tối tăm, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Kim Ca Nhi đang đứng ở bên cạnh, Kim Ca Nhi sợ hãi lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Tự mình đến hình phòng chịu phạt đi.”

Thiếu thành chủ bỏ lại một câu này, tâm tư của y hiện tại đều đặt hết thảy trên người kẻ bất hạnh, thế nhưng chỉ cần cảm giác được y đang tới gần, kẻ bất hạnh sẽ run rẩy cùng cực, thiếu thành chủ không muốn lại dọa xỉu hấn cho nên đành phải giữ khoảng cách ba bước an toàn.

Không lâu sau, thành chủ cũng đến đây, Đông viện hỗn loạn như vậy bị hạ nhân nhanh mồm nhanh miệng truyền tin đến tai thành chủ, vì sợ rằng đứa con mình thương yêu nhất lại xảy ra chuyện gì, thành chủ ngay lập tức tự mình chạy đến đây.

“Phụ thân, tại sao người lại đến đây?”

Thiếu thành chủ bất ngờ đi ra đại sảnh nghênh đón thành chủ, hiển nhiên y còn chưa biết một tiếng rống của y đáng sợ biết bao nhiêu, thiếu thành chủ từ trước đến nay lạnh lùng vô tình, hôm nay lại bất ngờ la hét, ở trong mắt của hạ nhân dù cho trời có sập cũng không bị làm cho kinh ngạc đến vậy.

Thành chủ nhìn thấy thiếu thành chủ bình yên vô sự liền buông lỏng tâm tình, nói: “Cẩn nhi, nghe nói người mời Án thần y đến xem bệnh, thân thể có gì không thoải mái ssao?”

“Không có, thân thể con tốt lắm.” Mặc dù là đang đứng ở trước mặt thành chủ, trên mặt thiếu thành chủ vẫn không biểu lộ ra cảm xúc gì, “Phụ thân, con muốn nạp thị tẩm.”

Thành chủ ngẩn ra, chợt vui vẻ nói: “Cẩn nhi, người rốt cục cũng trưởng thành rồi, đứa nhỏ Liên Hoa không tồi, lại cẩn thận, có năng lực làm việc, người thu nạp hẳn, về sau phụ thân cũng yên tâm hơn, có hẳn giúp đỡ người, sự vụ ở trong thành phụ thân cũng sẽ không cần quan tâm quá nhiều....”

“Không phải Liên Hoa.” Thiếu thành chủ cắt ngang lời nói của thành chủ, “Phụ thân công việc bận rộn, ta cũng không làm phiền người nữa.”

Thiếu thành chủ nói xong liền rời khỏi chính sảnh, trong lòng y lúc này đang vương bận kẻ bất hạnh, làm sao còn có tâm tư nói chuyện với thành chủ, chỉ bấm bấm một tiếng cho tròn bốn phen làm con, còn về phần Liên Hoa, ở trong mắt thiếu thành chủ hẳn cùng lắm cũng chỉ là một thư đồng kiêm trợ thủ mà thôi.

Thành chủ ngạc nhiên nhìn bóng dáng đang rời đi của thiếu thành chủ, đối với đứa con mà hẳn thương yêu nhất này, hẳn luôn đặt kỳ vọng rất cao, điều làm hẳn cảm thấy băn khoăn nhất chính là không biết từ khi nào thì đứa con này và hẳn lại trở nên xa cách đến thế, tựa như bị một khối băng chặn lại, không ai có thể tiến được vào trong lòng y, người ta có câu không ai hiểu con hơn cha mẹ, vậy mà người làm phụ thân như hẳn lại thật thất bại, hẳn chưa bao giờ hiểu được trong lòng đứa con hẳn đến tột cùng là đang suy nghĩ điều gì.

Mà người thị tẩm kia, không phải Liên Hoa thì là ai?

Người thiếu thành chủ muốn nạp làm thị tẩm đương nhiên là kẻ bất hạnh, từ lúc nghe thấy hẳn hát lên khúc đồng dao kia, trong đầu y đã tồn tại ý niệm này, chỉ là điều làm cho thiếu thành chủ phiền lòng trong lúc này chính là phải làm thế nào để kẻ bất hạnh không xa lánh, sợ hãi y nữa.

Vì mục đích này, dù cho hằng ngày phải bận rộn xử lý nhiều chuyện, thiếu thành chủ vẫn bỏ chút thời gian để đến thăm kẻ bất hạnh, tuy nhiên hiệu quả không lớn, kẻ bất hạnh vẫn cứ cực kỳ sợ y, có đôi khi đến muộn, kẻ bất hạnh đã ngủ mất, lúc này thiếu thành chủ mới có thể đưa tay sờ lên khuôn mặt của kẻ bất hạnh, chăm chú nhìn hẳn dưới ánh đèn. Y phát hiện ra bộ dạng của đứa bé này cực kỳ đáng yêu, khuôn mặt tròn tròn, cầm lại vì gầy yếu mà nhón nhọn, gương mặt chỉ lớn bằng bàn tay khiến cho người ta cảm thấy rất xót xa.

Cùng thời điểm đó, thiếu thành chủ còn sai người đến trồng trong viện của mình rất nhiều cây cỏ ruộng, giờ mùa hoa nở đã qua, tuy chỉ còn lại những phiến lá dài và nhỏ nhưng vẫn rất xanh non đáng yêu. Nửa tháng sau, khi cây cỏ ruộng đã đủ lớn mạnh, thiếu thành chủ lại bắt đầu chuyển chỗ ở của kẻ bất hạnh, dời từ căn phòng sưởi hẻo lánh nơi Đông viện đến phòng ở sát vách mình, mà nơi đó, vốn là phòng ở của Liên Hoa.

7. Chương 7

Đối với việc chuyển chỗ ở, kẻ bất hạnh không có chút phản ứng nào, đó đương nhiên là vì hẳn không hề biết mình bị chuyển đến phòng sát vách của thiếu thành chủ. Không khí ở đây tràn ngập hương vị của cây cỏ ruộng khiến cho kẻ bất hạnh cực kỳ vui mừng. Chậu cây cỏ ruộng lúc trước bị vỡ nát vài ngày sau liền chết héo, kẻ bất hạnh vì điều đó mà khổ sở vô cùng, hẳn lại quay về trạng thái bất động không nói một lời, chỉ có những lúc thiếu thành chủ đến gần hẳn, hẳn mới có biểu hiện run nhè nhẹ.

Thanh âm ầm ỹ bên ngoài dần tắt đi, kẻ bất hạnh lui về góc giường, nghiêng tai xác định thật lâu, biết được không còn ai ở ngoài đó nữa hẳn mới rón ra rón rén bò xuống giường, sờ soạn đi đến mở cửa, đi một đoạn này vậy nhưng hẳn lại không hề va vào thứ gì, ngay cả bậc cửa cũng bị cưa bằng phẳng. Kẻ bất hạnh rốt cuộc cũng chạm được vào những phiến lá cây cỏ ruộng ở ngay bên ngoài cánh cửa, những phiến lá kéo dài từ đó cho đến tận cửa viện, xanh biếc ngập tràn ven con đường mòn.

Kẻ bất hạnh vô cùng vui vẻ, nhiều cây cỏ ruộng như vậy khiến cho hương vị quê nhà càng thêm nồng đậm, cảm thấy xung quanh không có tiếng động gì, hẳn khẽ ngã nhào vào những bụi cỏ, lá cỏ mềm mại cọ vào cổ hẳn ngứa ngứa khiến cho hẳn không khỏi cười khanh khách, tiếng cười vừa bật ra hẳn đã giết mình, vội vàng che miệng, nghiêng tai lắng nghe, rốt cuộc chỉ nghe thấy tiếng gió khẽ lùa qua cây cỏ, không một tiếng người. Kẻ bất hạnh buông tay, thân thể cọ cọ trên mặt cỏ, gợi lên bản tính trẻ con.

Một loạt hành động này toàn bộ đều rơi vào mắt của thiếu thành chủ. Ngày từ đầu, thiếu thành chủ đã đứng ở một nơi khá xa, yên lặng quan sát nhất cử nhất động của kẻ bất hạnh, y biết kẻ bất hạnh diện mạo đáng yêu, nhưng y không ngờ đứa trẻ bình thường chỉ biết trốn ở góc phòng này lúc ở một mình lại có những hành động đáng yêu đến thế.

Thật sự là một đứa trẻ đáng yêu, trên khuôn mặt thiếu thành chủ lộ ra ý cười sâu sắc, đứa nhỏ này thật ra còn đáng yêu ngây thơ hơn nhiều so với trong tưởng tượng của y, y tựa như thật sự đã tìm được một bảo bối quý giá, trong lòng không khỏi yêu thương thêm vài phần.

Hôm nay, kẻ bất hạnh sẽ chính thức trở thành người thị tẩm cho thiếu thành chủ. Vào ban đêm, Kim Ca Nhi tắm rửa cho hắn thật sạch sẽ, tóc cũng không thêm lau khô, cứ để rối tung như vậy rồi khoác cho hắn một cái áo khoác dài màu trắng, ngoài áo khoác ra thì không mặc thêm gì nữa.

“Kẻ bất hạnh, phải hầu hạ thiếu thành chủ cho tốt đó.”

Kim Ca Nhi từ sau ngày đến hình phòng chịu phạt cũng không còn dám tỏ ra khinh thường kẻ bất hạnh nữa, hắn biết kẻ bất hạnh rất sợ thiếu thành chủ, lo rằng kẻ bất hạnh sẽ hầu hạ không tốt, đến lúc đó e rằng thiếu thành chủ sẽ giận chó đánh mèo rồi vạ lây sang hắn, vì vậy cứ dạn đi dạn lại kẻ bất hạnh mãi.

Kim Ca Nhi vừa rời đi, kẻ bất hạnh liền chạy ra trốn ở sau màn, thân mình rụt lại, trong lòng rất sợ hãi. Kẻ bất hạnh biết thị tẩm nghĩa là gì, nói cách khác giờ đây hắn đang là luyện đồng của thiếu thành chủ, bằng đầu óc đơn giản của kẻ bất hạnh đương nhiên không thể hiểu được lý do mà thiếu thành chủ gọi hắn đến thị tẩm, hắn chỉ sợ rằng thiếu thành chủ cũng giống như nhị công tử, thích nghe hắn khóc to, thích tra tấn người khác bằng nhiều thủ đoạn khác nhau.

Kẻ bất hạnh càng lúc càng sợ hãi, hắn nhớ tới dương cụ so với nhị công tử còn thô to hơn của thiếu thành chủ, lúc bị thứ kia tiến vào trong thân thể, có khi nào sẽ đau mà chết tươi luôn hay không. Kẻ bất hạnh gần như đã quên, lúc trước hắn nhìn thấy chính là dương cụ của thiếu thành chủ bị phù do nọc rắn, sự thật thì chẳng hề phô trương như trong tưởng tượng của kẻ bất hạnh. Nhưng mà, càng sợ hãi thì lại càng dễ nhớ tới, thiếu thành chủ còn chưa đến, kẻ bất hạnh đã tự bị tra tấn trong tưởng tượng đáng sợ của chính mình.

Cho nên, thiếu thành chủ cũng đang trong tâm trạng bất an hết như vậy, lúc bước vào trong phòng kẻ bất hạnh, y không nhìn thấy bóng dáng của hắn, chỉ nghe thấy từ đằng sau tấm màn truyền ra âm thanh khóc nức nở. Kẻ bất hạnh gần như đã bị tưởng tượng của bản thân dọa đến khóc không ngừng.

Thiếu thành chủ đau lòng ôm lấy hắn từ sau tấm màn đi ra, dùng ống tay áo lau nước mắt cho hắn, nói: “Tại sao lại khóc, có người ăn hiếp ngươi sao?”

Kẻ bất hạnh vừa nghe thấy giọng nói của thiếu thành chủ đã sợ tới mức khóc không ra tiếng, chỉ có thể hít thở không ngừng. Hắn sợ nhị công tử, lại càng sợ thiếu thành chủ hơn, hắn sợ nhị công tử là sợ các loại thủ đoạn tra tấn người khác của hắn, sợ con sói ở trong Tây viện. Còn đối với thiếu thành chủ, nỗi sợ của hắn tựa như theo bản năng tràn lên từ trong lòng.

Cảm giác được kẻ bất hạnh đang run rẩy, thiếu thành chủ hắng giọng, cảm thấy giọng nói của mình quá mức nghiêm túc mới khiến cho kẻ bất hạnh sợ hãi, vì thế nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Đừng sợ, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là người của ta, về sau sẽ không còn ai dám ăn hiếp ngươi nữa.” Vì đã có thói quen dùng giọng nói lạnh như băng và biểu cảm lạnh lùng để nói chuyện với người khác, lần đầu tiên thiếu thành chủ cố gắng mềm mại nói chuyện cũng không mang lại hiệu quả lớn cho lắm.

Kẻ bất hạnh vẫn đang run rẩy, thật ra hắn cũng không muốn run, e rằng sẽ chọc thiếu thành chủ giận, nhưng hắn lại không thể khống chế được thân thể của mình. Thiếu thành chủ cởi giày, nửa nằm lên trên giường, ôm kẻ bất hạnh vào trong ngực, tiếp tục ôn nhu nói: “Ta sẽ không chạm vào ngươi, hiện tại ngươi còn quá nhỏ....”

Y khẽ thở dài một hơi, nhớ lại cảm giác phạm tội khi giải độc hôm ấy, huyết phía sau của kẻ bất hạnh bị xé rách, máu chảy một vũng lớn trên giường trông thật đáng sợ khiến cho hắn cũng phải giật mình, may mắn Ấn thần y cho thuốc hữu hiệu, qua năm ngày kẻ bất hạnh đã khá lên rất nhiều, nếu không hắn còn nghĩ kẻ bất hạnh thật sự đã chết dưới thân hắn rồi. Bởi vì nguyên nhân này cho nên thiếu thành chủ quyết định sẽ không chạm vào kẻ bất hạnh, chờ thêm hai năm nữa, đến khi đứa trẻ này lớn hơn chút nữa rồi tính sau.

“Người hát đi, khúc ca hôm đó người hát ấy....” Đây mới thực sự là mục đích mà thiếu thành chủ nạp kẻ bất hạnh vào làm thị tắm. “Bé con ngoan ngoãn, cho bé ăn cơm trộn với mè thơm nức....”

Thiếu thành chủ cúi đầu hát lên, thanh âm của y quá mức nghiêm túc cho nên thật sự không thể hát lên được hương vị của người mẹ hiền đang ru con, nhưng làn điệu lại rất chuẩn, điều đó cho thấy làn điệu đồng dao này đã khắc sâu vào trong kí ức của thiếu thành chủ đến thế nào.

Thân thể kẻ bất hạnh hơi chấn động, hai tai bỗng dựng thẳng lên, chờ thiếu thành chủ hát bài đồng dao này đến lần thứ ba, hẳn lòng không đau mà hòa ca cũng y.

“Bé con ngoan ngoãn

Cho bé ăn cơm trộn với mè thơm nức

Bé con ngoan ngoãn

Kể cho bé nghe một câu chuyện xưa rồi hử ngủ

Mẹ đang lặng yên nằm bên cạnh con đây

Cùng với chăn bông ấm áp vô cùng này

Bé con ngủ ngoan nhé....

Hử ngủ ngoan nhé....”

Hắn hát lần này đến lần khác, tiếng ca cứ chậm chậm quanh quẩn ở trong phòng, một cảm giác ấm áp từ từ dâng lên tựa như làn khói bên cửa sổ, tràn ngập khắp căn phòng. Không biết từ lúc nào, hai người đều đã ngủ thật say, vẫn giữ nguyên tư thế ôm lấy nhau, hai tay thiếu thành chủ gắt gao ôm chặt thân thể gầy yếu của kẻ bất hạnh vào trong lồng ngực, mạnh mẽ ngày thường đã cất giấu một sự ôn nhu khôn cùng ở bên trong.

Nạp một luyến đồng vào làm thị tắm cũng tương tự như nạp một nha hoàn vào làm thị thiếp, chẳng qua khi nạp nha hoàn ít nhất cũng phải sắp xếp một căn phòng mới, bày ra mấy bàn tiệc rượu, còn thu nạp luyến đồng thì chẳng cần phải làm gì cả. Vì vậy, việc thiếu thành chủ thu kẻ bất hạnh vào làm thị tắm có rất ít người biết, phải qua tận bốn, năm tháng sau chuyện mới truyền ra khỏi Đông viện, sau đó rất nhanh chóng mà lan truyền khắp thành phủ. Bọn hạ nhân xôn xao bàn tán, đa phần là ghen tị đến đỏ mắt với vận mệnh của kẻ bất hạnh, làm luyến đồng cũng có thể được thành chủ yêu thích, trong nháy mắt bỗng biến thành nửa chủ nhân. Chưa đến nửa ngày sau, tin tức đã bay đến tai của nhị công tử.

“Cái gì? Cái kẻ bất hạnh kia lại được đại ca nạp làm thị tắm?”

Lúc nghe được thông tin, nhị công tử là đang cởi quần áo của một gã sai vặt, đây là tân sủng của hắn, tuổi cũng tương đương với kẻ bất hạnh, môi hồng răng trắng, bộ dạng lại vô cùng xinh đẹp, giọng nói cũng dễ nghe, nhị công tử rất thích hắn, đặt cho hắn một cái tên là Hỉ Ca Nhi.

Đừng nhìn tuổi của Hỉ Ca Nhi còn nhỏ mà khinh thường hắn, hắn vậy nhưng cũng có chút tâm kế, lúc đầu khi mới vào phủ, hắn vốn cũng chỉ là một đứa nhỏ, sau một lần sa chân bị người ta bắt lấy bán vào trong thành phủ, bị nhị công tử liếc mắt một cái đã ưng ý, mang vào Tây viện. Một tháng đầu tiên, Hỉ Ca Nhi cũng chịu không ít cực khổ, nhưng hắn lại thích ứng rất nhanh, dần dần học hỏi cách sinh tồn ở trong Tây viện, thậm chí còn cạnh tranh với Thủy Ca Nhi vốn rất được nhị công tử sủng ái. Sau cùng, Thủy Ca Nhi thất sủng, bị phái đến phòng bếp phụ nấu nước.

Hỉ Ca Nhi đang dụ dỗ nhị công tử, đúng lúc này đột nhiên nhị công tử dừng lại, không khỏi hung hăng trừng mắt liếc gã vai sắt đến truyền tin một cái, quay mặt lại, lại chu cái miệng nhỏ nhắn trườn đến trên người nhị công tử: “Tại sao người có thể phân tâm vào lúc này được chứ, kẻ bất hạnh là ai?”

“Đi đi, lúc này đừng có làm phiền ta.”

Nhị công tử một cước đá văng Hỉ Ca Nhi, đi tới đi lui trong phòng. Đại ca vậy mà lại thu nạp kẻ bất hạnh, tức chết hắn mất thôi, vốn nghĩ rằng khi đại ca nhìn thấy kẻ bất hạnh sẽ tức giận, lúc đó hắn sẽ vui vẻ kiểm soát mà tặng kẻ bất hạnh cho đại ca, mỗi khi nghĩ đến việc đại ca nhìn hắn sẽ giận đến tái mặt, nhị công tử liền cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng.

Từ nhỏ, nhị công tử đã thấy thiếu thành chủ không vừa mắt, cùng lắm chỉ sinh sớm hơn hẳn có vài ngày vậy mà lại có thể đoạt đi địa vị của hắn, bộ dạng lại anh tuấn hơn hẳn, thực lực cũng giỏi hơn hẳn, lại còn chiếm lấy toàn bộ yêu thương của phụ thân. Nói tóm lại, bất luận là so sánh trên phương diện nào thì thiếu thành chủ đều hơn xa hắn, điều này làm cho nhị công tử vô cùng không phục, nhưng hắn lại không có mặt nào so được với thiếu thành chủ, vì vậy hắn chỉ có thể chọn phương pháp làm cho thiếu thành chủ không vui.

Kẻ bất hạnh chính là món đồ chơi do nhị công tử cố ý đem tới để làm cho thiếu thành chủ không vui, việc thiếu thành chủ trúng độc đã tạo cơ hội cho nhị công tử, hắn cố tình để kẻ bất hạnh giải độc cho thiếu thành chủ, bởi vì hắn biết rõ, với tính cách của thiếu thành chủ thì hắn là sẽ không vui rất lâu, nếu như kẻ bất hạnh may mắn không chết thì hắn sẽ đem kẻ bất hạnh tặng cho thiếu thành chủ, tựa như cầm một cái gai vào trong đầu thiếu thành chủ, lúc nào cũng có thể làm cho hắn không vui.

Nhị công tử vì kế hoạch tuyệt diệu của mình mà âm thầm đắc ý rất lâu, vậy mà mới có nửa năm trôi qua, kẻ bất hạnh lại có thể làm cho thiếu thành chủ nộ làm thị tẩm, đây quả là điều mà không ai ngờ tới. Nhị công tử nhớ lại bộ dạng rụt rè sợ hãi của kẻ bất hạnh, kiểu gì cũng không nghĩ ra hắn có chỗ nào hấp dẫn được sự chú ý của thiếu thành chủ.

“Tức chết ta mất....” Kế hoạch dùng kẻ bất hạnh để phá đám thiếu thành chủ giờ lại biến thành giúp cho thiếu thành chủ được vui vẻ, nhị công tử càng lúc càng giận, đập một cước lên cái ghế dựa của mình.

Hỉ Ca Nhi bị cơn thịnh nộ của nhị công tử làm cho sợ đến mức mặt trắng bệch, chạy nhanh đến đem ghế dựa nâng lên, nhị công tử đặt mông ngồi xuống, đôi mắt hẹp dài khẽ lóe lên, không biết là lại nghĩ ra chủ ý gì nữa.

Tại thời điểm mà nhị công tử đang suy nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, thiếu thành chủ lại đang ôm kẻ bất hạnh ngồi ở trong viện uống rượu hoa quế.

Xuân đi thu đến, cây cỏ ruộng ở trong viện đều đã bị héo rũ, kẻ bất hạnh không còn được lẩn lộn trên bãi cỏ mỗi lúc ở một mình nữa, vì thế, thiếu thành chủ đã sai người trồng hoa cúc đại dục theo bờ tường, hiện tại đang là mùa cúc đại dục nở hoa, tường viện màu đỏ được khảm lên những bông hoa màu vàng, khi có gió thổi qua, không khí lại ngập tràn mùi hương thơm ngát của hoa cúc đại.

Mấy tháng này, kẻ bất hạnh được thiếu thành chủ nuôi béo lên không ít, trên người có thêm chút thịt, nhưng mà vóc dáng của hắn cũng mới chỉ cao ngang ngực của thiếu thành chủ, lúc y ôm hắn vẫn cảm thấy nhẹ vô cùng. Tuy rằng người có béo lên, khuôn mặt cũng hồng hào nhưng trạng thái tinh thần của kẻ bất hạnh vẫn hết như mấy tháng trước, những lúc có người bên cạnh, hắn không nói gì cũng không cử động, dứt hẳn ăn cơm hắn sẽ há mồm, cởi áo quần hắn sẽ giang tay, im lặng mà thuận theo, tựa như một con mèo nhỏ.

Đối với nha hoàn và sai vặt thì hắn sẽ có biểu hiện như vậy, nhưng đối với thiếu thành chủ, kẻ bất hạnh vẫn cứ biểu hiện như cũ, luôn luôn sợ hãi, mỗi khi hắn phát hiện ra thiếu thành chủ đang đến gần, hắn sẽ không tự chủ được mà run rẩy, chỉ duy có buổi tối, khi thiếu thành chủ ôm hắn vào trong lồng ngực, nằm trên giường hát khúc đồng dao mới có thể làm cho hắn tạm thời quên đi sợ hãi, cùng y ca hát, thường đến khi hát xong, hai người sẽ cùng lúc tiến vào mộng đẹp.

Thiếu thành chủ muốn được nhìn thấy những phản ứng tự nhiên của kẻ bất hạnh, vì vậy chỉ có thể cho tất cả hạ nhân lui ra, để cho kẻ bất hạnh ở một mình. Thiếu thành chủ quan sát kẻ bất hạnh thật lâu, ngay từ đầu, kẻ bất hạnh chỉ thích ngồi bên cây cỏ, có đôi khi sẽ hít hà hương vị của cây cỏ ruộng, cũng có khi hắn sẽ hái một ngọn lá xuống, dùng động tác ngốc nghếch mà bện lại, sau khi thất bại năm, sáu lần, hắn đã có thể bện ra một con châu chấu nhỏ xấu xấu.

Kẻ bất hạnh rất thích con châu chấu nhỏ này, hắn đem nó giấu ở dưới gối đầu, kết quả, đến đêm đi ngủ lại dè hờ mất, ngày hôm sau đợi đến lúc không có ai, kẻ bất hạnh lại hái một ngọn lá bện thành một con châu chấu khác. Lúc này hắn đem châu chấu giấu ở dưới giường, nhưng đến ngày hôm sau, kẻ bất hạnh lại không tìm thấy châu chấu nhỏ nữa, đành phải cặm cụi đi bện một con khác. Nhưng sự việc kỳ quái lại tiếp tục xảy ra, mặc kệ kẻ bất hạnh làm lại châu chấu bao nhiêu lần, giấu ở bao nhiêu chỗ thì đến ngày hôm sau sẽ biến mất không còn dấu vết.

“Chẳng lẽ châu chấu sống dậy nhảy đi rồi hay sao?”

Kẻ bất hạnh thì thảo tự hỏi, thiếu thành chủ đứng cách đó không xa cười đến thắt cả ruột, trong tay của y là một bó dây châu chấu nhỏ.

Phản ứng đáng yêu và ngây thơ của kẻ bất hạnh làm cho thiếu thành chủ càng ngày càng thích hẳn, trong thành phủ cái gì cũng có, nhưng lại thiếu đi người giống như kẻ bất hạnh. Tuy nhiên, ngoại trừ ban đêm, ở những thời điểm khác y lại không thể tiếp cận được kẻ bất hạnh, điều này khiến cho thiếu thành chủ đau đầu thật lâu. Mãi cho đến đêm trung thu trăng tròn hôm đó, sự tình đột nhiên có chút biến chuyển.

Đêm trung thu cũng chính là đêm đoàn viên, theo lệ thường, một nhà thành chủ sẽ ngồi ăn cơm cùng nhau, ngay cả thành chủ phu nhân bị ghê lạnh cũng sẽ được mời đến. Dưới đèn trăng, dâng hương quỳ lạy tổ tiên xong, người một nhà sẽ cùng nhau ăn cơm. Nhưng mà, trong bữa cơm lại chẳng có ai nói lời nào với nhau, một bữa cơm đoàn viên tràn đầy sơn trân hải vị ăn vào miệng cũng nhạt như nước ốc, thiếu thành chủ không ngồi được bao lâu liền bỏ đi, bắt y ngồi ở đây còn không bằng để cho y ở bên cạnh kẻ bất hạnh tự tìm niềm vui.

Thiếu thành chủ rời đi làm cho thành chủ mất vui, mà thành chủ phu nhân lại càng khó chịu, ác miệng bỏ lại một câu: “Một chút giáo dục cũng không có, quả nhiên là do kẻ đê tiện sinh ra.” Sau đó liền kéo con ruột của mình rời đi, bỏ lại thành chủ ngồi một mình, hẩn giận đến xanh mặt, cũng phát tay áo bỏ đi.

Bữa cơm đoàn viên đêm trung thu lại tan rã trong không vui, mọi năm đều như thế.

Trong lòng thiếu thành chủ buồn bực, quay trở lại Đông viện, nhìn thấy bọn hạ nhân đang quây quần một chỗ cúng bái, tổ chức tiệc rượu, y thuận tay lấy một bình rượu hoa quế, đi vào trong phòng kẻ bất hạnh, ôm lấy kẻ bất hạnh đang ngồi ngẩn người bên cửa sổ vào lòng, tâm sự nỗi niềm.

“Hôm nay là đêm trung thu, nhà nhà đoàn viên.... Nhưng ta lại rất không vui, ta không có mẫu thân, lúc người còn ở bên cạnh, ta rất chán ghét người, nhưng đến khi người không còn nữa, ta mới hiểu được.... Mới hiểu được.... Có những điều đến khi mất đi rồi mới biết quý trọng, nếu như lúc đó ta hiểu chuyện một chút, thì sẽ không....”

Thiếu thành chủ chạm trán mình vào trán của kẻ bất hạnh, thì thảo nói lên những lời từ lâu đã giấu kín ở trong lòng, những lời này y đã che giấu rất nhiều năm, bây giờ lại có thể nói cho kẻ bất hạnh nghe, gỡ lớp mặt nạ lạnh như băng xuống. Nói cho cùng, thiếu thành chủ cũng mới chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi.

Kẻ bất hạnh miễn cảm phát hiện ra tâm tình thiếu thành chủ đang không ổn định, hẩn bắt an xoa người.

“Người có nhớ nhà không?” Thiếu thành chủ đột nhiên hỏi.

Thân thể kẻ bất hạnh ngừng vận vẹo, tuy hẩn không nói gì nhưng thiếu thành chủ hiểu được suy nghĩ của hẩn.

“Uống rượu thật say sẽ không phải suy nghĩ nữa.”

Thiếu thành chủ cho kẻ bất hạnh uống một ngụm rượu, ôm kẻ bất hạnh càng chặt hơn, từ lúc mà thiếu thành chủ sai người trồng cây cỏ ruộng khắp ở trong viện, y cũng có phái người đi thăm dò tin tức cha mẹ của kẻ bất hạnh, năm trước có một cơn lũ lớn quét qua nơi mà kẻ bất hạnh ở, cuốn trôi toàn bộ cái thôn kia, kẻ bất hạnh giờ đây đã không còn nhà nữa rồi.

Một ngụm rượu hoa quế kia lại khiến cho kẻ bất hạnh chưa từng được uống rượu bị say thật, bị thiếu thành chủ hỏi một câu làm cho kẻ bất hạnh nhớ đến cha mẹ của mình, hẩn ôm lấy thiếu thành chủ khóc cả một đêm.

Đây là lần đầu tiên kẻ bất hạnh chủ động ôm thiếu thành chủ. Từ đó về sau, thiếu thành chủ phát hiện ra mỗi lần kẻ bất hạnh uống rượu, hẩn sẽ rất dễ để tiếp cận. Mà phải nói chính xác là sau khi say rượu, kẻ bất hạnh sẽ chủ động tiếp cận y, có khi ôm y khóc, có khi vùi y muốn ăn thứ này thứ nọ, cũng có khi còn làm nũng với y.

Phát hiện này làm cho thiếu thành chủ cực kỳ vui mừng, lúc không bận việc gì sẽ chúc rượu kẻ bất hạnh, mới chỉ có nửa tháng ngắn ngủi trôi qua, y gần như đã luyện ra một con quỷ rượu nhỏ.

Một chén rượu hoa quế cũng có thể làm cho kẻ bất hạnh say khướt, bàn tay to lớn khê vuốt lên khuôn mặt đang đỏ lên vì rượu của hẩn, cặp mắt đã mất đi thần thái kia cũng bị rượu làm cho mông lung, tựa như

một áng mây nhỏ lững lờ trôi giữa bầu trời đêm, mơ mơ hồ hồ lóe lên một tia sáng.

“Rượu..... Muốn uống..... Muốn uống.....”

Thân thể mềm mại không ngừng trượt lên trượt xuống trên người thiếu thành chủ khiến y phải giữ chặt lấy hần, kẻ bất hạnh dường như cảm giác được thất lưng đang bị thiếu thành chủ ôm chặt, không thoải mái, hần khẽ đảo mắt, nghĩ ra được một biện pháp, trên mặt bỗng nở một nụ cười dương dương đắc ý cực kỳ ngậy ngậy, hai tay chủ động đặt lên cổ thiếu thành chủ, ôm chặt không buông tiến đến bên tai thiếu thành chủ, nỉ non đòi uống rượu.

Hơi thở mềm mại phả ra mùi hương hoa quế thơm ngát trên chốc vành tai mẫn cảm của thiếu thành chủ khiến miệng y dần dần khô khốc, thiếu thành chủ cười khỏ, kéo hai tay của kẻ bất hạnh đang bám trên cổ xuống, trong lòng mặc niệm: Không được, hần còn quá nhỏ, quá nhỏ.....

Kẻ bất hạnh không được uống rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xù xuống, quay mặt đi..... bĩu môi hờn dỗi.

“Nhóc con, uống rượu vào lá gan cũng lớn lên không ít nhỉ.”

Thiếu thành chủ cương chiều xoa hai gò má của kẻ bất hạnh, thuận tay cầm lấy bát rượu ở trên bàn đưa đến miệng kẻ bất hạnh. Uống một ngụm rượu, thân thể tựa như có một dòng nước ấm chảy qua, cảm giác cực kỳ thoải mái, trên mặt kẻ bất hạnh lộ lên một nụ cười vui vẻ rất đáng yêu, nhưng cũng có vài phần động lòng người, trong lòng thiếu thành chủ đột nhiên cũng cảm thấy ấm áp theo.

Lại một cơn gió thổi qua, mang theo mùi hương của hoa cúc đại thơm ngát. Kẻ bất hạnh hít hít mũi, bắt đầu giẫy ra khỏi ngực của thiếu thành chủ đòi đứng dậy.

“Người muốn làm gì?” Thiếu thành chủ buông lỏng tay, để cho kẻ bất hạnh đứng dậy từ trong lòng mình.

Kẻ bất hạnh đang say rượu chân đứng không vững, nửa ngồi nửa đứng ở trong lòng thiếu thành chủ, một bàn tay lại chỉ về phía trước nói: “Hoa đại, màu vàng vàng, căng tròn mềm mại, đôi mắt ta vẫn còn nhìn thấy.....” Vừa nói hần lại xoay người chỉ vào hai mắt của mình.

Thiếu thành chủ đau lòng, đôi mắt của kẻ bất hạnh vốn rất xinh đẹp, những lúc mở ra sẽ rất tròn, rất sáng, lúc cười cong cong tựa như trăng rằm. Nhưng mà từ sau khi hần bị mù, ánh mắt của kẻ bất hạnh đã không còn thần thái đó nữa, trống rỗng không chút ánh sáng, chỉ những lúc hần uống rượu thì sương mù mới bị ánh sáng xua tan đi.

Vốn dĩ thiếu thành chủ cũng không suy nghĩ nhiều đến việc kẻ bất hạnh bị mù, không thấy thì không thấy, y sẽ sai người chăm sóc cho kẻ bất hạnh đầy đủ ăn, mặc, ở, đi lại. Mấy tháng này, y tưởng rằng kẻ bất hạnh đã quen với cuộc sống không nhìn thấy gì, vậy mà hiện tại y mới hiểu được, thì ra kẻ bất hạnh vẫn còn khát khao được nhìn thấy.

“Nếu không uống rượu, người hần cũng sẽ không bao giờ tâm sự hết những lời đang giấu ở trong lòng.....” Thiếu thành chủ đau xót mơn trớn ánh mắt của kẻ bất hạnh, “Chúng ta đi hái hoa cúc đại, được không?”

Ánh mắt kẻ bất hạnh nhất thời lóe sáng, liên tục gật gật đầu hết như gà mổ thóc. Thiếu thành chủ ôm kẻ bất hạnh đến góc tường, sai Kim Ca Nhi trải ra một tấm vải bố để cho kẻ bất hạnh ngồi lên. Thiếu thành chủ hái một bông hoa cúc đại rồi đặt vào tay hần.

Kẻ bất hạnh cầm lấy bông hoa, nụ cười trên khuôn mặt lại càng thêm tươi sáng, sau đó nói: “Phải nhiều hơn..... Phải nhiều như vậy.....” Hai tay hần đưa ra trước ngực vẽ thành một vòng tròn, tỏ vẻ muốn thật nhiều hoa cúc đại như vậy.

“Được, sẽ hái nhiều như vậy.....” Thiếu thành chủ xoa xoa khuôn mặt kẻ bất hạnh, bỗng nở nụ cười.

Lúc Liên Hoa đi vào trong sân, thiếu thành chủ và kẻ bất hạnh gần như đã hái gần như trụi lủi bụi hoa cúc đại ở góc tường, kẻ bất hạnh ngồi trên tấm vải bố ôm một bó hoa cúc vàng rực thật lớn, vô cùng vui sướng, sau đó đưa tay tung hết lên không trung, hoa vàng bay bay trong gió, rơi vào đầy trên người của thiếu thành chủ.

“Nhóc con, người bướng bỉnh thật đấy.....”

Thiếu thành chủ cười ha hả, ý định trêu ghẹo nảy lên, y cũng cầm lấy một bông cúc đại cài lên trên đầu của kẻ bất hạnh, đùa nhỏ rang rỡ được đính hoa lên đầu này bình thường chỉ biết bất động rúc ở góc nhà đáng thương không nói một câu, hiện tại càng ngày càng khiến cho thiếu thành chủ rung động. Không nói đến yếu tố bên ngoài là bài đồng dao kia, thiếu thành chủ biết y hiện giờ là thật lòng thích kẻ bất hạnh, không vì nguyên nhân nào cả. Y yêu đùa nhỏ đang ở trước mắt y, biết cười, biết khóc, biết làm nũng, biết uống rượu, có khi còn giận hờn vu vơ.

Liên Hoa đứng ở cửa viện, nhìn kẻ bất hạnh đang chơi đùa hớn hở, bên cạnh là thiếu thành chủ đang cười ha hả, hẩn lộ ra thần sắc khó tin. Người đang ở trước mắt hẩn đây chính là thiếu thành chủ thật sao? Không thể..... Hoàn toàn không thể được..... Hẩn lùi về sau, ánh mắt dần dần trở nên cuồng loạn. Không..... Không..... Vì sao lại như vậy, thiếu thành chủ không thể đột nhiên lại thích tên luyến đồng kia được, tuyệt đối không thể, hẩn biết, thiếu thành chủ chỉ là đang nhất thời mê muội mà thôi, hẩn cũng biết, nhất định là tên luyến đồng này đã vô liêm sỉ lợi dụng ân tình giải độc cho thiếu thành chủ, lợi dụng sự áy náy của thiếu thành chủ mà quyến rũ y.

8. Chương 8

Khoảng thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, chẳng bao lâu sau, kẻ bất hạnh vốn đang say rượu, cầm hoa cúc chuẩn bị tung lên bỗng dừng thành linh ngã xuống đám hoa cúc mà ngủ khi khiến cho thiếu thành chủ hoảng sợ, vội vàng ôm hẩn vào trong ngực mình. Nhìn thấy sắc mặt hồng hào của hẩn, hô hấp đều đặn ngủ say sưa, thiếu thành chủ mới yên lòng, nhin không được mà bật cười, nắn nhẹ chóp mũi của kẻ bất hạnh.

“Nhóc con đáng ghét, còn biết cả cách hù người khác.....”

Bé kẻ bất hạnh về lại phòng, đắp chăn cho hẩn, thiếu thành chủ thở dài một hơi, nghĩ đến lúc hẩn tỉnh lại sẽ quay về bộ dạng rụt rè sợ hãi ngây ngốc, thiếu thành chủ bỗng cảm thấy đau đầu, rốt cục y phải làm thế nào mới có thể khiến cho kẻ bất hạnh không sợ y nữa, vô tư mà biểu lộ tính tình thật của hẩn trước mặt y.

Hoa cúc hái xong đem phơi khô cũng có thể tái sử dụng được, nhưng mà ngày hôm sau thiếu thành chủ lại bận rộn không ngờ, hằng ngày phải đem theo Liên Hoa hối hả chạy ngược xuôi khắp thành, không hiểu tại sao, những cửa hàng trong thành mấy ngày này bỗng đồng loạt đòi tăng giá, giá cả đột nhiên tăng lên rất cao khiến cho người dân cực kỳ khổ đốn. Thiếu thành chủ phải vội vàng đi giao dịch với các cửa hàng, không có thời gian phơi hoa cúc đại với kẻ bất hạnh, đành phải phân phó Kim Ca Nhi giúp đỡ hẩn.

Không có thiếu thành chủ ở đây thì sẽ không còn ai cho kẻ bất hạnh uống rượu nữa, hẩn ở trong phòng một mình bất động không nói gì, Kim Ca Nhi cũng không dám bỏ hẩn mà đi đâu, sợ rằng gây ra sai lầm sẽ lại bị phạt cho nên hiện tại thời gian kẻ bất hạnh được ở một mình sẽ cực kỳ ít, Kim Ca Nhi mỗi lúc thời tiết tốt sẽ đưa hẩn đi phơi nắng, hoa cúc ngày đó hái xuống rơi đầy bên người hẩn nhưng hẩn cũng không có phản ứng gì.

Lúc này thiếu thành chủ đang kiểm tra ở các cửa hàng, trong lòng nhớ tới kẻ bất hạnh. Y không hề hay biết trong thành đột nhiên xảy ra chuyện như thế này lại chính là do Liên Hoa luôn theo sát bên người y gây ra, cố ý tách y ra khỏi kẻ bất hạnh.

Liên Hoa từ lúc sáu tuổi đã được thành chủ phái đến làm thư đồng hầu hạ thiếu thành chủ, ở bên cạnh y cùng ăn cùng học, ai cũng hiểu được trong tương lai khi thiếu thành chủ kế thừa vị trí của thành chủ, Liên Hoa chắc chắn sẽ là tâm phúc tốt nhất của y. Hơn nữa, nếu thiếu thành chủ vẫn chưa chính thức cưới vợ, Liên Hoa cũng sẽ trở thành thị tẩm của y.

Từ lúc còn nhỏ, Liên Hoa đã đặt toàn bộ tâm tư lên người thiếu thành chủ, hẩn tự biết diện mạo mình thanh tú, ở trong thành phủ, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng ít có người so được với hẩn. Liên Hoa vẫn luôn tin tưởng có một ngày hẩn sẽ có được toàn bộ sự tín nhiệm và cưng chiều của thiếu thành chủ, vì thế mà hẩn luôn cố gắng học tập, thể hiện bản thân, ngày cả thành chủ cũng rất vừa lòng với hẩn.

Nhưng mà thiếu thành chủ vẫn chỉ luôn lạnh lùng, hơn nữa càng lớn lại càng trở nên lãnh đạm, có đôi khi, Liên Hoa thậm chí không thể cảm nhận được chút sinh khí nào trên người của y. Nhưng mà, Liên Hoa vẫn yêu vô cùng thiếu thành chủ luôn lạnh lùng vô tình như thế, hẳn cho rằng, chỉ khi thiếu thành chủ vô cảm như vậy, luôn lý trí bình tĩnh mới có thể trở thành một thành chủ vĩ đại, mới có thể khiến cho cuộc sống của người dân trong thành luôn yên ổn hạnh phúc. Liên Hoa chính là thích con người thiếu thành chủ như vậy.

Lúc thiếu thành chủ muốn nạp kẻ bất hạnh làm thị tẩm, Liên Hoa cũng không phản đối, thậm chí ngay cả ghen cũng không có bởi vì hẳn cho rằng đây là do thiếu thành chủ đang muốn đền ơn kẻ bất hạnh đã cứu mạng y, Liên Hoa cũng rất đồng cảm với kẻ bất hạnh, tuổi còn nhỏ như vậy mà nghe nói đã chịu không ít cực khổ ở Tây viện, hiện giờ mắt lại còn bị mù, nếu thiếu thành chủ không giúp kẻ bất hạnh thì đứa trẻ này sợ rằng sẽ chẳng thể sống nổi.

Nhưng mà, Liên Hoa trăm triệu lần cũng không ngờ được, trong phút chốc lơ là của hẳn, đứa trẻ kia chỉ trong vòng vài tháng đã khiến cho biểu cảm của thiếu thành chủ càng ngày càng phong phú, tuy khi ở trước mặt người khác y vẫn lạnh lùng hệt như cũ. Mãi cho đến hôm nay, hẳn mới biết được thì ra hẳn đã sai rồi, thiếu thành chủ không phải là thương xót kẻ bất hạnh, không phải là đang áy náy vì đã khiến cho kẻ bất hạnh còn nhỏ tuổi mà đã bị mù, y là thực lòng thích hẳn.

Thì ra, thiếu thành chủ cũng có thể cười thật to, thật hưng phấn, còn biết nhún mảy, thở dài, tỏ vẻ ưu phiền.

Liên Hoa không bước vào khoảng sân tràn ngập tiếng cười vui sướng đó, hẳn lảo đảo chạy đến trốn đằng sau một hòn núi giả, nước mắt bất tri bất giác mà chảy dài, hẳn phải chịu mất đi thiếu thành chủ ư, mà không, hẳn đã đánh mất thiếu thành chủ rồi. Nhưng hẳn không thể tiếp nhận được, lần này là do hẳn sợ y, không thèm để kẻ bất hạnh vào trong mắt, từ giờ trở đi, hẳn phải vận dụng tất cả năng lực của mình, đánh một trận thật lớn. Nếu như vẫn thua, hẳn sẽ từ bỏ, chỉ là hiện tại hẳn vẫn không cam lòng.

Vì thế, sự việc lớn nhỏ không ngừng xảy ra ở trong thành nhìn qua thì có vẻ nghiêm trọng, thật ra tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay của Liên Hoa, không gây ra hậu quả quá nghiêm trọng, lại có thể khiến cho thiếu thành chủ bận rộn khắp thành suốt ngày, không còn thời gian đến gặp kẻ bất hạnh, mà Liên Hoa thì lại có thể ngày ngày ở bên cạnh thiếu thành chủ, hỗ trợ y giải quyết công việc. Hẳn muốn khiến cho thiếu thành chủ nhận ra tầm quan trọng của hẳn, để cho thiếu thành chủ biết rằng kẻ bất hạnh có thể không có, nhưng Liên Hoa thì không thể không tồn tại.

Nhưng mà, chuyện đời không ai có thể lường trước, hành động cố gắng tách thiếu thành chủ và kẻ bất hạnh ra của Liên Hoa lại đang vô tình tiếp tay cho nhị công tử vốn đang âm thầm quan sát từ xa nghĩ ra cơ hội phá hoại.

Nhị công tử đã sớm muốn mang kẻ bất hạnh từ trong tay thiếu thành chủ trở về, thật ra đã cách xa lâu như vậy, hẳn cũng đã không còn hứng thú gì với kẻ bất hạnh nữa rồi, nhưng hẳn không muốn nhìn thấy cảnh thiếu thành chủ mỗi ngày đều cười nói vui vẻ, bất luận thế nào hẳn cũng phải mang kẻ bất hạnh trở về. Chuyện này hẳn đã từng đề cập qua với thiếu thành chủ một lần nhưng chưa nói xong đã bị ánh mắt lạnh lẽo của thiếu thành chủ trừng khiến cho sợ đến toát cả mồ hôi lạnh.

“Nếu ngươi là đệ đệ của ta, ta sẽ không đánh ngươi, chuyện này từ nay về sau đừng nhắc lại nữa, nếu không, hừ....”

Thiếu thành chủ hừ lạnh khiến cho lông mao nhị công tử dựng đứng. Ở trong thành phủ, lời nói của thiếu thành chủ đôi khi còn có trọng lượng hơn cả thành chủ, thành chủ lại cực kỳ yêu thương đứa con cả này, đối với bất kỳ yêu cầu gì của thiếu thành chủ cũng đều đáp ứng. Nếu đem đi so sánh, ở trước mặt thành chủ thì nhị công tử cũng chỉ như một cành cây ngọn cỏ vô dụng. Nhị công tử thường ngày hành vi tàn bạo, giờ cũng chỉ biết cúi đầu cam chịu, Bị thiếu thành chủ dứt khoát từ chối như vậy, nhị công tử vẫn chưa chịu từ bỏ hi vọng, nhất nhất muốn ra tay với kẻ bất hạnh. Vì thế, hẳn chạy đi trưng cầu ý kiến của mẫu thân hẳn – thành chủ phụ nhân.

Thành chủ đối với đứa con hay gây họa này chỉ hận là rèn sắt không thành thép (1), nhưng từ trước đến giờ đối với bất kỳ yêu cầu gì của hẳn bà cũng luôn phục tùng. Đây cũng là nguyên nhân mà nhị công tử làm ra nhiều việc ác như vậy nhưng thành chủ cũng chỉ có thể quở trách cho qua. Có thành chủ phụ nhân

đứng sau làm chỗ dựa khó trách nhị công tử chẳng bao giờ nhận tội trước mặt thành chủ, còn luôn tỏ ra kiêu ngạo.

Nghe xong con mình khóc lóc kể lể, đương nhiên là nhị công tử chẳng nói thật câu nào, hắn chỉ nói rằng thiếu thành chủ chiếm đoạt luyện đồng của hắn, chuyện này không thể nuốt trôi, thành chủ phu nhân chỉ lạnh lùng cười, “ Kỳ nhi, người đi về trước đi, mẫu thân đã có cách.”

Thành chủ phu nhân đương nhiên không giống với nhị công tử vốn chỉ là cái gối thêu hoa (2), thủ đoạn độc ác, năm đó khi mẹ ruột của thiếu thành chủ rất được sủng ái, bà ta còn dám hạ độc thủ hướng hồ chi chỉ là một kẻ bất hạnh. Chỉ là từ sau khi bà giết mẹ ruột của thiếu thành chủ bằng thuốc độc, thành chủ lại trở nên đề phòng, sợ bà cũng hạ độc cả thiếu thành chủ. Những năm gần đây, bà ngay cả một cơ hội cũng không có.

Mưu kế của Liên Hoa khiến cho thiếu thành chủ bận sức đầu mề trán, phòng vệ ở Đông viện cũng dần trở nên lơ lỏng, mà sự bảo hộ của thành chủ đương nhiên chỉ luôn dành cho thiếu thành chủ, không ai có thể nghĩ tới thành chủ phu nhận lại xuống tay với kẻ bất hạnh. Vì thế, vào một đêm nọ, lúc thiếu thành chủ không có mặt trong Đông viện, hai bóng đen lén vào dễ dàng mà đem kẻ bất hạnh đang ngủ say ra ngoài.

“Phu nhân, chúng ta đã mang người ra rồi.”

Hai bóng đen thả bao tải trên vai xuống, cởi dây thừng ra, kẻ bất hạnh bị trói hai tay vào cùng với chân lộ ra nửa người trên, hắn đã tỉnh, không dám cử động cũng không dám lên tiếng, chỉ biết mở to đôi mắt không nhìn thấy thứ gì, mờ mịt sợ hãi đến tận cùng.

Nhị công tử đứng ở bên cạnh vừa nhìn thấy liền nói: “Đúng rồi, tên này chính là kẻ bất hạnh, mẫu thân, để cho ta đem hắn trở về Tây viện, ta sẽ ‘chăm sóc’ hắn tận tình chu đáo.”

Kẻ bất hạnh đột nhiên nghe thấy giọng nói của nhị công tử, nhất thời sợ đến mức tê liệt mà ngã ra trên mặt đất, gần như đã muốn ngất xỉu.

Một cái đèn lồng quơ quơ trên đỉnh đầu của kẻ bất hạnh, thành chủ phu nhân xem xét một hồi, đột nhiên trong mặt lộ ra tia oán độc, nói: “Thì ra là thế, có vài phần giống với hồ ly tinh kia, hừ, các người tìm cho ta hai tảng đá buộc vào người hắn, thả hắn xuống hồ cho ta.”

“A, mẫu thân, không phải người nó sẽ để kẻ bất hạnh cho ta hay sao?”

“Câm miệng! Làm theo lời ta nói.” Sắc mặt thành chủ phu nhân vô cùng âm độc, bà giống thiếu thành chủ, nhận ra trên người kẻ bất hạnh có bóng dáng mẹ ruột của y, oán hận nhiều năm kiềm nén bỗng chốc bộc phát, quyết phải đẩy kẻ bất hạnh vào chỗ chết.

Hai tên hạ nhân lắp bắp hoảng sợ, cũng không dám hỏi nhiều, thả kẻ bất hạnh trở lại trong bao tải, nhanh chóng nâng hắn đi ra ngoài, không biết tìm được ở đâu một tảng đá lớn rồi cột vào bao tải, ném vào hồ sen ở sau hoa viên.

Trong bóng đêm thấp thoáng tiếng nước chảy hết sức chói tai, đột nhiên có tiếng mèo kêu làm cho hai tên hạ nhân sợ đến mức hồn phi phách tán, hồn vía lên mây, hai người liếc nhau, nhìn thấy bốn bề vắng lặng liền thực mạng bỏ chạy. Một lát sau, từ bụi hoa truyền ra tiếng mèo kêu bỗng có một thân ảnh chui ra, ánh trăng dịu dàng chiếu vào trên mặt hắn, là Thủy Ca Nhi.

Hắn lập tức nhảy xuống nước, mò mẫm một hồi rốt cuộc cũng mở được dây thừng trên bao tải, lúi lúi kéo kéo mà cứu kẻ bất hạnh lên trên bờ. Lúc này kẻ bất hạnh gần như đã không còn thở nữa, Thủy Ca Nhi nôn nóng đè bụng hắn xuống, rót cục kẻ bất hạnh cũng phun ra vài ngụm nước, ho khan mà tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng hồi tỉnh, kẻ bất hạnh nhất thời không rõ đã xảy ra chuyện gì, áo quần ẩm ướt trên người bị gió thổi qua lạnh đến phát run, Thủy Ca Nhi ngồi ở phía sau lại nghĩ rằng hắn đang sợ.

“Kẻ bất hạnh, kẻ bất hạnh, đừng sợ, là ta đây.” Thủy Ca Nhi vừa giúp kẻ bất hạnh cởi bỏ dây trói, vừa thấp giọng an ủi.

“Thủy, Thủy Ca Nhi.....” Kẻ bất hạnh mê man lập đi lập lại, dần dần nhớ tới lúc ở Tây viện, đây là người duy nhất từng giúp đỡ hắn, dù cho ở trước mặt nhị công tử chưa hề nói giúp một lời cho hắn nhưng lại luôn

âm thầm chăm sóc hẩn. Ở trong thành phủ, ngoại trừ lão Trương thì Thủy Ca Nhi chính là người mà kẻ bất hạnh vô cùng tin cậy.

Thủy Ca Nhi giúp kẻ bất hạnh đứng dậy, nói: “Thật là, tại sao ngươi lại đắc tội với phu nhân vậy, bà ta rất độc ác, nếu tối nay ta không thức dậy đi nhà xí, nhìn lấy nhị công tử lên lút đi lại rồi tò mò theo sau thì ngươi đã mất mạng thật rồi. Còn đi được không? Để ta mang ngươi quay về Đông viện.”

Kẻ bất hạnh vừa nghe đến Đông viện, lập tức bắt lấy cánh tay của Thủy Ca Nhi liên tục lắc đầu.

“Không..... Không..... Ta không..... Không quay về.....”

“Không quay về, vậy ngươi muốn đi đâu?” Thủy Ca Nhi kinh ngạc hỏi, hẩn nhìn thấy kẻ bất hạnh sợ hãi như vậy, có lẽ những ngày kẻ bất hạnh ở Đông viện cũng chẳng vui vẻ gì, hẩn thầm nghĩ rằng: Chẳng lẽ thiếu thành chủ so với nhị công tử lại càng tàn bạo hơn?

“Trương lão bá..... Ở đằng sau hoa viên..... Phía tây có một cái phòng nhỏ.....” Kẻ bất hạnh một lòng muốn quay lại bên cạnh lão Trương, trồng hoa, làm cỏ, tưới nước, những ngày như vậy, hẩn cảm thấy thật mỹ mãn.

“Sau hoa viên?”

Thủy Ca Nhi nhìn xung quanh, nơi này hình như chính là ở đằng sau hoa viên, hẩn nâng kẻ bất hạnh dậy không đầu không đuôi mà đi suốt một đoạn đường, rốt cục cũng tìm được một gian phòng nhỏ ở trong góc, ẩn đằng sau cây cối, nếu không có kẻ bất hạnh nói rõ phương hướng thì hẩn thật sự sẽ không thể tìm ra được.

Gõ cửa, Thủy Ca Nhi thấp giọng nói: “Có người ở trong không?”

Cửa mở ra, lão Trương cầm theo ngọn đèn, buồn ngủ mở mắt mông lung hỏi: “Đã trễ thế này, là ai vậy?”

“Trương lão bá.....”

Giọng nói run run của kẻ bất hạnh khiến cho lão Trương hoảng sợ, vội vàng để cho hai người vào nhà, giặt mình nói: “Con trai, sao lại là ngươi, đã xảy ra chuyện gì?”

Lão Trương nhìn thấy toàn thân kẻ bất hạnh ướt sũng, lập tức chạy đi lấy khăn lau khô người cho hẩn, tìm áo quần cho hẩn thay, nhìn thấy Thủy Ca Nhi cũng đang ướt như chuột lột liền tìm thêm áo quần cho hẩn.

Nơi này không phải Đông viện, kẻ bất hạnh lại vừa gặp chuyện, gặp được lão Trương cũng giống như gặp được người thân, hẩn ôm lấy lão Trương khóc nức nở.

Lão Trương không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhìn thấy kẻ bất hạnh ôm mình khóc không khỏi cảm thấy vui mừng, vỗ đầu kẻ bất hạnh nói: “Khóc được là tốt rồi, khóc được là tốt rồi, con trai, có chuyện gì ẩn ức, cứ nói ta nghe.” Lúc trước, lão Trương có đến Đông viện để thăm kẻ bất hạnh vài lần nhưng hẩn luôn ở trong tình trạng ngơ ngác ngác, vô cùng đau lòng, giờ đây nhìn thấy kẻ bất hạnh khóc hẩn lại cảm thấy rất vui.

Lúc này Thủy Ca Nhi vừa lau tóc, vừa đem chuyện đã xảy ra kể một lần, sắc mặt lão Trương biến đổi, lẩm bẩm nói: “Phu nhân muốn giết kẻ bất hạnh, vậy thì phải làm sao mới được đây..... Không được, thiếu thành chủ có biết chuyện này không? Chẳng lẽ y không quan tâm?”

Lão Trương vẫn nghĩ rằng thiếu thành chủ luôn rất cưng chiều kẻ bất hạnh, lúc này lại không khỏi hoài nghi, nếu cưng chiều thì tại sao lại mặc kệ chuyện này như vậy.

Thủy Ca Nhi nói: “Nghe nói mấy hôm nay thiếu thành chủ cũng không trở về phủ, chỉ sợ là không quan tâm được kẻ bất hạnh.”

Lão Trương nghe xong mày lại càng nhíu, vừa suy nghĩ vừa nói: “Không thể để cho phu nhân biết, bằng không sẽ không ai cứu được đứa trẻ này, thôi thì trước tiên ta sẽ giấu hẩn vài ngày, chờ thiếu thành chủ trở về.....”

Kẻ bất hạnh đột nhiên nắm chặt lấy ống tay áo của lão Trương, nức nở nói: “Ta không quay về..... Trương lão bá, ta không đi đâu cả.... Không quay về..... Không quay về..... Không quay về.....”

“Con trai, ngoan, thiếu thành chủ đối với người tốt lắm, y sẽ không hiếp đáp người, cũng chỉ có y mới có thể bảo vệ được người....” Lão Trương kiên nhẫn khuyên nhủ, hẳn không hiểu tại sao kẻ bất hạnh lại sợ thiếu thành chủ đến như vậy, rõ ràng thiếu thành chủ vô cùng thương yêu kẻ bất hạnh.

Kẻ bất hạnh vẫn một mực lắc đầu, thân thể gầy yếu gần như dán vào trên người của lão Trương, khóc càng lúc càng lớn, nước mắt khiến cho bả vai của lão Trương ướt nhẹp.

Thủy Ca Nhi đứng ở bên cạnh nhìn kẻ bất hạnh khóc, không nhịn được nói: “Kẻ bất hạnh không chịu trở về cũng đúng thôi, ở trong cái thành phủ này, không có người chủ nhân nào là dễ hầu hạ cả, đừng nhìn thiếu thành chủ hiện giờ đối tốt với hẳn, không chừng một ngày nào đó thấy chán rồi sẽ tùy tay mà ném hẳn đi, mất kẻ bất hạnh giờ lại mù, đến lúc đó hẳn sẽ sống ra sao đây.”

Lão Trương nghe xong cũng thấy có lý, hẳn ở trong thành phủ gần như cả đời, chưa từng thấy người chủ nhân nào đối tốt với luyến đồng hay nha hoàn cả đời cả, nếu có thể sinh được con trai thì may ra mẹ nhờ phước con, nhưng kẻ bất hạnh lại là một bé trai, đừng nghĩ đến chuyện mẹ nhờ phước con, nếu thiếu thành chủ chơi đùa vài ngày thấy chán, kẻ bất hạnh e rằng sẽ không có kết cục gì tốt đẹp.

“Vậy.... Phải làm thế nào bây giờ?” Lão Trương nhất thời không nghĩ ra cách gì, hẳn không thể giấu kẻ bất hạnh trong nhà được, chỉ vài ngày sau chắc chắn sẽ có người phát hiện ra.

“Ta có ý này, không bằng thừa dịp đang đêm đưa kẻ bất hạnh xuất phủ, tìm một người quen nhờ giấu hẳn vài ngày, chờ mọi việc êm xuôi sẽ đưa hẳn trở về nhà.”

Lão Trương nói: “Lúc trước khi đứa trẻ này còn lành lặn chưa bị mù, cha mẹ hẳn đã nhần tâm mà bán hẳn đi, hiện tại hẳn mù rồi, không thể làm được việc nhà nông, làm sao cha mẹ hẳn lại chịu nuôi hẳn cơ chứ.”

Thủy Ca Nhi nhất thời im lặng, không lên tiếng nữa.

Lão Trương lúc này bỗng giật mình, nhớ tới hẳn còn một người em gái hồi đó đến ở tại Lưu gia trang, nương nhờ vào việc đan giỏ trúc mà sống qua ngày, từ đó đến giờ vẫn chưa cắt liên lạc, trước đó vào ngày cháu trai của hẳn lên chợ buôn bán cũng có ghé đến thăm hẳn. Em gái hẳn tốt bụng, cháu trai hẳn cũng tốt bụng, có lẽ sẽ đồng ý thu nhận kẻ bất hạnh, hơn nữa, tuy rằng kẻ bất hạnh bị mù nhưng đan sọt hay gì đó hẳn hẳn là có thể giúp được, cũng không xem như ăn không của người ta.

Ý định của lão Trương được Thủy Ca Nhi nhiệt liệt đồng ý. Người như Thủy Ca Nhi nếu ra bên đi ra ngoài sẽ khó mà xoay sở, chỉ bằng cứ ở lại trong thành phủ, chuyện này Thủy Ca Nhi không giúp được gì nhưng trước khi rời đi có cõng xuống một cái ngọc bài từ trên cổ đưa cho lão Trương, để cho lão Trương đổi ra ít bạc. Ngọc bài này là từ lúc mà Thủy Ca Nhi còn được sủng ái, nhị công tử đã thưởng cho hẳn.

Chuyện lớn không nên chậm trễ, muốn thần không biết quỷ không hay mà dẫn kẻ bất hạnh ra khỏi thành phủ, lão Trương không còn cách nào khác mà phải thừa dịp đêm tối chạy đi nhờ sự giúp đỡ của bà Lí. Bà Lí mỗi ngày đều phải đi chợ mua thức ăn, chỉ có cách này mới có thể đưa được kẻ bất hạnh ra ngoài.

Bà Lí là một người rất tốt bụng, nếu không lão Trương cũng sẽ không tìm đến, nghe lão kể xong chuyện của kẻ bất hạnh, bà Lí lập tức khóc nức nở, không nói hai lời để cho lão Trương giấu kẻ bất hạnh vào trong xe chứa thức ăn, dặn hẳn tuyệt đối không được phát ra tiếng động.

Cứ như vậy, kẻ bất hạnh bị mang ra khỏi thành phủ, lão Trương đã sớm chờ ở ngoài phủ, đưa kẻ bất hạnh đến tránh tạm bốn, năm ngày ở nhà của bà Lí. Vừa vặn gặp dịp này đứa cháu trai Lưu Đại Phúc của hẳn lại ghé thăm, thuận tiện mà giao kẻ bất hạnh cho Lưu Đại Phúc.

Lúc chia tay, kẻ bất hạnh gắt gao nắm lấy quần áo của lão Trương không chịu buông, hoàn cảnh xa lạ khiến cho hẳn rất sợ hãi, lão Trương phải khuyên can mãi, nói rằng nhà cháu mình đều là người tốt, còn đồng ý vài ngày sau sẽ đến thăm kẻ bất hạnh mới khiến cho kẻ bất hạnh chịu buông tay khỏi áo mình.

Trong thành phủ vẫn tĩnh lặng như trước, ngay sau hôm kẻ bất hạnh rời đi, thiếu thành chủ lại trở về Đông viện. Nhị công tử giống mất lên trông chờ phản ứng nổi giận như sấm dậy của thiếu thành chủ nhưng sự thật lại làm cho hẳn rất thất vọng. Đối với việc kẻ bất hạnh mất tích, thiếu thành chủ chẳng có phản ứng gì cả, chẳng hề quan tâm, đừng nói là chạy khắp nơi tìm kiếm, ngay cả hỏi cũng chẳng thêm hỏi một câu.

Lão Trương lúc đầu còn lo lắng đề phòng, sợ rằng sẽ có người biết chuyện nhưng chẳng ai ngờ phản ứng của thiếu thành chủ lại là như vậy, không khỏi cảm thán y vô lương tâm, đồng thời cảm thấy may mắn khi hắn đã nghe theo lời đề nghị của Thủy Ca Nhi, suốt đêm đưa kẻ bất hạnh đi, nếu không một khi kẻ bất hạnh bị thất sủng, chẳng phải chỉ còn một con đường chết hay sao.

Liên Hoa đối với sự kiện kẻ bất hạnh mất tích cũng rất kinh ngạc, suy nghĩ sơ qua cũng biết là do ai làm, nhưng mà đối với phản ứng của thiếu thành chủ hắn lại càng kinh ngạc hơn. Hắn vẫn nghĩ rằng thiếu thành chủ thật lòng yêu thương kẻ bất hạnh, chẳng lẽ hắn đã lầm rồi sao? Nhưng mà..... Liên Hoa càng nghĩ càng kinh hãi, hắn đột nhiên nhận ra hắn không đoán ra được suy nghĩ của thiếu thành chủ, tựa như đối với thiếu thành chủ chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả, bình tĩnh đến đáng sợ.

Một tháng bất tri bất giác mà trôi qua, Liên Hoa rốt cục cũng thu hồi sự cảnh giác, tự mình quên đi những chuyện kia. Đợi đến khi mọi chuyện đã bình lặng, ngay tại lúc mà hắn nghĩ mọi thứ đã quay về như cũ thì thiếu thành chủ lại gọi hắn tới thư phòng.

“Thiếu thành chủ, người tìm ta?”

Liên Hoa đứng ở bậc cửa, thiếu thành chủ đang ngồi ở bàn sách, cầm trong tay một xấp giấy, cúi đầu nhìn.

“Vào đi, đóng cửa lại.”

Xem xong thứ ở trong tay, thiếu thành chủ mới ngẩng đầu lên, nhìn Liên Hoa liếc mắt một cái. Một cái liếc mắt này y hệt như lưỡi kiếm lạnh buốt, Liên Hoa không tự chủ được mà rung mình, nhắc chân bước vào trong rồi tiện tay đóng cửa lại.

“Thiếu thành chủ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Không biết tại sao, Liên Hoa có dự cảm bất lành. Thiếu thành chủ bình thường cũng rất lạnh lùng nhưng hôm nay lại càng lạnh lẽo hơn gấp bội, khiến cho hắn lúc nói chuyện đều phải rất cẩn thận.

Hôm nay trời đầy mây, đóng cửa lại khiến cho ánh sáng trong thư phòng lại càng thêm ảm đạm, mặt thiếu thành chủ tối đen hệt như một bóng ma.

“Liên Hoa, người từ lúc sáu tuổi đã đi theo ta rồi đúng không?”

“Đúng vậy.”

Liên Hoa lên tiếng, khi đó thiếu thành chủ cũng chỉ mới sáu tuổi, béo mập non nớt, trông hệt như một con búp bê bằng ngọc. Hắn nhớ rõ lần đầu tiên hắn nhìn thấy thiếu thành chủ cũng đã rất kinh sợ sự lạnh lùng trong mắt y.

“Người là thư đồng đầu tiên ở bên cạnh ta, mười hai năm qua, ngoại trừ cha mẹ, người chính là người thân cận với ta nhất..... Ta biết, lúc trước phụ thân phái người đến bên cạnh ta ngoại trừ để làm thư đồng ra còn có mục đích giúp ta thị tẩm, nhưng mà, đến tận bây giờ ta vẫn chẳng làm gì, người có biết là tại vì sao không?”

Liên Hoa ngạc nhiên nhìn thiếu thành chủ, thật lâu sau mới hạ mắt nhẹ giọng nói: “Ta..... không biết.”

“Bởi vì ta tôn trọng người.” Thiếu thành chủ nói ra từng chữ, “Người rất thông minh, học cái nhìn cũng nhanh, thận trọng lại can đảm, làm việc chu đáo, ở trong lòng ta người chính là thuộc hạ ưu tú nhất, đồng thời cũng là người bằng hữu tốt nhất của ta, ta không muốn sau khi ta lên cầm quyền rồi, người sẽ bị người khác nói dùng thân thể để đổi lấy địa vị. Liên Hoa, người ưu tú như người nên có cuộc sống của riêng mình chứ không cần phải bám vào ta, ta tin tưởng người, cũng muốn giúp đỡ người.”

“Bằng hữu?” Thân thể Liên Hoa hơi chấn động, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của thiếu thành chủ. Một ánh nhìn này khiến cho một nỗi bất an mơ hồ dâng lên trong tâm hắn.

“Nhưng mà, người lại phản bội sự tin tưởng của ta.”

Thiếu thành chủ đột nhiên đứng dậy, cầm xấp giấy trong tay tức giận dúi vào người của Liên Hoa, trong giọng nói ngập tràn sát khí.

Liên Hoa nhặt xấp giấy kia lên, chỉ vừa nhìn vào đã co rụt cả hạt mắt, trên mặt phút chốc tái nhợt. Trên giấy ngập tràn những con chữ nhỏ, tất cả đều là những rắc rối mà hắn đã gây ra trong thời gian qua. Hắn không biết làm sao thiếu thành chủ có thể điều tra ra được, nhưng hắn hiểu rõ, đối với sự mất tích của kẻ bất hạnh, thiếu thành chủ không hề thờ ơ.

“Thiếu, thiếu thành chủ..... Ta có thể, có thể giải thích..... Không phải ta..... Kẻ mất hạnh mất tích không phải do ta làm..... Ta chỉ là do cảm thấy người quá si mê hắn cho nên mới muốn gây ra chút chuyện để người bị phân tâm, khiến cho người bình tĩnh một chút.....”

“Người dựa vào cái gì mà nghĩ rằng ta si mê hắn?” Thiếu thành chủ lạnh lùng hỏi, sát khí trong mắt càng ngày càng nặng, “Cho dù là ta si mê hắn thì đó cũng không phải là chuyện mà người được phép nhúng tay vào.”

Liên Hoa trong lòng phát lạnh, tất cả những lời giải thích đều nghẹn lại nơi cuống họng, rốt cuộc nói không nên lời. Đúng vậy, hắn là ai, làm gì có tư cách để xen vào chuyện của thiếu thành chủ, thiếu thành chủ si mê cũng được, yêu cũng được, làm hạ nhân như hắn chỉ có trách nhiệm khuyên nhủ, không có tư cách nhúng tay can thiệp. Là hắn tự coi trọng chính mình, nghĩ rằng trong mắt thiếu thành chủ hắn mới là người quan trọng nhất chứ không phải là kẻ bất hạnh.

“Người đi đi.”

Thiếu thành chủ chậm rãi ngồi trở lại sau bàn sách, phất tay với Liên Hoa.

“Thiếu thành chủ!”

Lúc này đây Liên Hoa tựa như rơi xuống hầm băng, lạnh toát từ đầu đến chân, ngẩn ra một hồi mới lập tức quỳ xuống trên mặt đất.

“Thiếu thành chủ, kẻ bất hạnh mất tích không phải do ta làm, hắn là một đứa trẻ bất hạnh, ta cũng không nhẫn tâm đến như vậy. Ta từ nhỏ đã được đưa vào trong thành phủ, người bắt ta đi ta cũng không còn chỗ nào để đi nữa. Nếu người nhất định muốn đuổi ta đi, chi bằng cứ ban cho ta một cây đao, ta nguyện ý tự vẫn ngay tại đây.”

Thiếu thành chủ nhìn Liên Hoa, lạnh lùng nói: “Người đây là đang lấy lùi để tiến hay sao? Hừ, Liên Hoa, nếu chuyện của kẻ bất hạnh là do người gây ra, ta cũng sẽ chẳng nhiều lời với người như vậy, thẳng tay chém người một đao là xem như kết thúc. Ở Tây thành hiện giờ còn thiếu một thủ vệ, người đến đó đi, cẩn thận mà ngấm lại tương lai của chính mình, suy nghĩ kĩ rồi thì có thể quay về, còn nếu nghĩ không thông, người cứ ở đó mà giữ cửa thành cả đời đi.”

Thân thể Liên Hoa run lên, cúi đầu.

“Vâng.”

Hắn chậm rãi đứng dậy quay về phòng của mình, lòng không yên mà thu dọn quần áo, hắn thật sự phải đi rồi sao? Rời khỏi thành phủ, rời xa thiếu thành chủ, rời xa giấc mộng mà hắn đã ôm ấp từ thuở còn thơ ấu. Đúng vậy, đây là sai lầm của hắn, nhưng tại sao thiếu thành chủ..... Bỗng nhiên trong đầu hắn lóe lên tia sáng, ném bao áo quần rồi chạy như bay về lại thư phòng.

“Thiếu thành chủ, ta đã hiểu rồi.”

“Người hiểu cái gì?” Thiếu thành chủ buông quyển sách ở trên tay xuống, lạnh lùng nhìn Liên Hoa, nhưng trong mắt đã không còn sát khí như lúc trước nữa.

Liên Hoa quỳ xuống, giơ ba ngón tay lên, chỉ trời lập lời thề: “Ta thề với trời, từ nay về sau sẽ đối với người một lòng trung thành, trợ giúp người dựng thành an dân.”

Thề xong, Liên Hoa đứng dậy nhìn thẳng vào thiếu thành chủ.

“Vừa rồi là lời thề về việc công, về tư, ta được người xem như bằng hữu, người..... cũng là bằng hữu tốt nhất của ta, mong người tha thứ, trước kia ta đã không xem xét rõ tình hình, về sau sẽ không để những chuyện như vậy xảy ra nữa.”

Liên Hoa song suốt mà nói xong những lời này, tuy vậy trong lòng lại cực kỳ phiền muộn. Chỉ là bằng hữu và hạ nhân cũng tốt, hắn không thể nào tiến xa hơn được, nếu không, ngay cả bằng hữu và hạ nhân cũng không thể làm.

“Người hiểu được thì tốt.” Thiếu thành chủ bước tới vỗ vỗ trên vai của Liên Hoa, “Ta hiện tại cần người toàn tâm toàn ý giúp sức, đã là bằng hữu, ta mong người sẽ không có tư tâm mà giúp ta. Dựa vào sự tin tưởng của ta, người phải dùng hết mọi năng lực của mình.”

“Thỉnh người phân phó, Liên Hoa sẽ dốc hết toàn lực.”

“Chuyện thứ nhất, ta muốn nắm được toàn quyền ở trong thành phủ. Chuyện thứ hai, cần phải gia tăng phòng bị và bảo hộ. Chuyện thứ ba, chính là liên minh.”

Đồng tử Liên Hoa đột ngột co rút lại, thất kinh nói: “Thiếu thành chủ, người đang muốn..... Đối phó với thành chủ phu nhân sao?”

Thiếu thành chủ xoay người, sát khí trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất. Người thông minh như Liên Hoa lúc này hoàn toàn có thể hiểu được, việc kẻ bất hạnh mất tích nhất định có liên quan đến thành chủ phu nhân và nhị công tử. Mà thiếu thành chủ lúc này chắc chắn đang vô cùng tức giận, nếu không y cũng sẽ không động đến huyết thống thân tình.

Ba chuyện mà thiếu thành chủ nói ra cũng không phải là chuyện dễ thực hiện, có lẽ phải cần đến ba năm, năm năm hay thậm chí là lâu hơn nữa để có đủ thời gian chuẩn bị lực lượng. Thế lực ở đằng sau thành chủ phu nhân quá lớn, ngay cả thành chủ cũng còn e dè ba phần, thiếu thành chủ hẳn là sẽ phải rất khó khăn đây.

“Thiếu thành chủ, Liên Hoa tuân mệnh!”

Sau khi Liên Hoa rời đi không bao lâu, một bóng đen bay vào trong thư phòng của thiếu thành chủ.

“Hắc Nhất tham kiến thiếu thành chủ.”

“Người đã trở lại, hắc hiện giờ như thế nào rồi?”

“Rất tốt, đã có thể nói nói cười cười với gia đình cho hắc ở nhờ.”

“Nói nói cười cười?”

“Vâng.”

“Thường xuyên cười?”

“Vâng.”

“..... Lệnh cho Hắc Tam gần đây phải bảo hộ hắc thật kỹ, mỗi ngày đều phải báo cáo tình trạng của hắc cho ta biết, người lui xuống đi.”

“Vâng.”

Người áo đen đi rồi, trên mặt thiếu thành chủ lộ ra nét cười, Ẩn thần y nói đúng, khúc mắc quả nhiên phải dùng liều thuốc tinh thần để chữa trị, y đã làm đúng rồi. Tuy rằng đã sớm phái người âm thầm bảo hộ kẻ bất hạnh nhưng y không ngờ nửa đường lại có hai người một già một trẻ chạy đến cứu hắc.

Mấy tháng ở chung, thiếu thành chủ đã sớm phát hiện kẻ bất hạnh không thể chống cự lại mùi hơi thở của thiên nhiên hoang dã. Y lại đem kẻ bất hạnh nuôi như một con chim hoàng yến ở trong lồng sắt tinh xảo, điều này khiến cho kẻ bất hạnh không thể nào vui vẻ được. Kẻ bất hạnh không phải là chim hoàng yến mà là một con chim sẽ đến từ làng quê, cho dù mắt đã bị mù, chim sẽ vẫn luôn hướng thân mình về bầu trời.

Cho nên y không sai người mang kẻ bất hạnh trở về, thứ nhất là muốn chữa khỏi tâm bệnh cho kẻ bất hạnh, thứ hai cũng là phòng ngừa thành chủ phu nhân lại hãm hại hắc. Khi đôi cánh của mình còn chưa đủ mạnh, y sẽ không thể bảo vệ tốt cho kẻ bất hạnh được.

Y nguyện ý để cho con chim sẽ bất hạnh này tự do tự tại bay liệng trên bầu trời xanh ngắt, còn từ bây giờ, y sẽ dùng đôi tay của chính mình để tạo ra cho kẻ bất hạnh riêng một khoảng trời khác.

Nhóc con đáng yêu của y, sẽ không lâu lắm đâu, nhất định y sẽ trở về bên cạnh hấn. Ôm lấy cái gối đầu làm từ hoa cúc dại, thiếu thành chủ đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, khoang mũi ngập tràn mùi hương của kẻ bất hạnh.

*Chú thích:

- (1) Rèn sắt không thành thép (): tạm hiểu là có kỳ vọng đối với một người, mong người đó trở nên tốt hơn nhưng mong muốn không thành.
- (2) Gối đầu hoa (): Ý nói một người chỉ có được bề ngoài, bên trong khiếm khuyết về học thức, tài năng.

9. Chương 9

Lưu gia trang nằm ở vùng nông thôn cách kinh thành khoảng ba mươi dặm, cạnh bên một ngọn núi trúc, nơi đây có một dòng suối nhỏ chảy thẳng qua gia trang, dòng chảy thường mang theo lá trúc bay ra từ trên những ngọn núi. Dọc hai bờ suối còn trồng rất nhiều cây liễu, vì thế mà mọi người ở Lưu gia trang gọi dòng suối nhỏ này là suối Liễu Trúc.

Ở bên ngoài Lưu gia trang còn có rất nhiều ruộng lớn, chỉ là đất ở đây không thích hợp để gieo trồng lương thực, một mẫu đất gieo cũng chẳng thu được bao nhiêu, về sau người dân lại phát hiện đất này trồng lê rất tốt, lấy nước suối Liễu Trúc tưới tiêu, sau này lê cho ra vừa ngọt vừa nhiều nước, vì thế mà nhà nào cũng trồng lê. Chỉ có duy nhất một nhà không trồng lê mà lại ra ngoài học nghề đan trúc, lên núi hái trúc về đan sọt, để đến mùa thu hoạch lê, người ta muốn đem lê ra chợ bán mới nhận ra là không có thứ gì dùng để đựng, đành phải chạy đi mua sọt trúc khiến cho nhà này buôn bán kiếm lời không ít.

Nhà này chính là gia đình em gái của lão Trương. Lưu phụ thân từ lúc còn rất nhỏ đã là một người lưu lạc, sau được một sư phụ đan tre trúc nhận làm học trò, cưới vợ xong thì ở lại định cư tại Lưu gia trang, lúc này mọi nhà ở trong gia trang đều đang bắt đầu trồng lê. Bởi vì Lưu phụ thân là người ngoài mới vào, không có đất vườn cho nên không thể trồng lê được, may sao Lưu phụ thân là người thông minh, suy nghĩ sâu xa, hấn cân nhắc nghĩ mọi người đến rồi lại đi hái lê, nhiều như vậy ăn không hết chắc chắn sẽ phải đem đi bán, vì vậy hấn liều mạng mà đan sọt trúc, kết cuộc nhờ cái liễu này mà cuộc sống gia đình cũng tạm gọi là dư dả.

Rồi đến năm sau, sọt trúc đương nhiên không còn dễ bán nữa bởi vì việc đan trúc này vốn không phải là việc gì khó, người nhà quê chỉ cần học trong chốc lát cũng có thể về nhà tự đan lấy, vì vậy Lưu phụ thân lại bắt đầu đan ghế trúc, bàn trúc, ghế dài bằng trúc, chiếu trúc, bất cứ thứ gì có thể đan ra được hấn liền đan tất, ngay cả cành liễu mọc bên bờ suối Liễu Trúc hấn cũng lấy để đan, đan thành bàn ghế này nọ, so với trúc còn vững chắc hơn.

Lưu phụ thân là một người rất khéo tay, ngoại trừ làm đồ gia dụng, hấn còn cân nhắc làm ra rất nhiều thứ sống động như gà bằng trúc, vịt bằng trúc, chó bằng trúc, heo bằng trúc, đèn lồng bằng trúc, điều bằng trúc,..... Đến những ngày lễ tết, mọi người rất thích những vật phẩm này. Bởi vậy, khi Lưu phụ thân còn sống, cuộc sống của gia đình bọn họ khá ổn định, không thiếu thốn thứ gì.

Chỉ tiếc rằng đứa con cả Lưu Đại Phúc của Lưu phụ thân trời sinh tay chân vụng về, chậm hiểu, học không nổi công việc tinh tế này. Năm nọ khi Lưu phụ thân bị bệnh, tay chân tê cứng, Lưu Đại Phúc cũng chỉ có thể làm được những thứ đơn giản như sọt trúc, sọt mây, nhà bọn họ mỗi lúc một đi xuống, cũng may nhờ có Lưu đại nương còn biết đan vài thứ hỗ trợ được chút ít trong nhà.

Lưu Đại Phúc tuy rằng dần dộn ngốc nghếch nhưng trời sinh lại rất tốt bụng, hàng xóm ai nhờ gì hấn cũng không nói hai lời mà giúp đỡ, điểm ấy của hấn giống hệt Lưu đại nương. Nhắc tới Lưu đại nương, bà và Lão Trương cũng giống hệt nhau, cực kỳ tốt bụng.

Hôm nay, Lưu Đại Phúc lên núi hái trúc, khi đi ngang qua một vườn lê nhìn thấy lê rất tươi tốt, tiện tay hái hai quả để vào trong ngực áo, sau đó chém một cây trúc lớn mang về nhà, khi vừa bước vào cửa hấn đã

hàng giọng hét lớn: “Mẹ, tiểu đệ, ra xem ta đem gì về cho các người này.”

Lưu đại nương đang dạy cho một thiếu niên cách đan trúc, gương mặt tròn tròn, đôi mắt tròn xoe mờ mịt sờ soạng, không phải kẻ bất hạnh thì còn là ai được nữa. Lưu Đại Phúc cảm thấy thật đau lòng, lúc trước khi cậu hẳn là lão Trương đem kẻ bất hạnh giao cho hẳn chỉ nói rằng đây là một đứa trẻ rất bất hạnh, mắt lại bị mù, Lưu Đại Phúc cảm thấy rất thương xót, không nói hai lời đáp ứng sẽ chăm sóc kẻ bất hạnh, không chỉ nhận kẻ bất hạnh làm đệ đệ mình, hẳn còn suốt ngày gọi tiểu đệ tiểu đệ lung tung.

Kẻ bất hạnh lúc đầu còn có chút e ngại con người cỡ mở nói chuyện rất lớn tiếng này, nhưng khi ở chung chưa tới hai ngày, hẳn đã phát hiện giọng của Lưu Đại Phúc vốn rất lớn nhưng tâm địa lại hiền lành. Nhớ lại ngày đầu tiên khi tới ở tại Lưu gia trang, kẻ bất hạnh bởi vì chưa quen với hoàn cảnh mà va vào cánh cửa, ngã trên mặt đất đau đến mức không đứng dậy nổi, khi hẳn còn chưa kịp khóc thì Lưu Đại Phúc đã đứng một bên nước mắt nước mũi đầm đìa, vừa xoa xoa đầu gối cho kẻ bất hạnh vừa thì thầm không đau không đau.

Kẻ bất hạnh lúc ấy không lên tiếng, chờ đến khi Lưu Đại Phúc rời đi lại chôn mặt ở đầu gối trộm nở nụ cười đã lâu không xuất hiện.

Kể cũng lạ, lúc kẻ bất hạnh ở trong thành phủ, thiếu thành chủ tìm mọi cách để che chở cho hẳn nhưng hẳn lại không cảm nhận được, chỉ cảm thấy sợ hãi vô cùng, vậy mà Lưu Đại Phúc này giọng nói so với thiếu thành chủ còn lớn hơn lại dùng cái bộ dạng vừa nói vừa khóc này mở được cánh cửa nội tâm mà hẳn đã khép lại từ lâu lắm.

Lưu đại nương lại là người rất tương phản với đứa con của mình, bà là một nữ nhân ôn nhu tinh tế, giọng nói dịu dàng hiền lành khiến cho kẻ bất hạnh không muốn rời xa, chưa đến một ngày đã bắt giặc gọi bà là mẹ nuôi.

Đến ngày thứ ba ở lại Lưu gia trang, kẻ bất hạnh đã bắt đầu làm quen được với hoàn cảnh này, người nghèo nơi ở chật, đồ dùng nhiều, nhất là ở nhà Lưu đại nương nơi nơi đều chất đầu sọt trúc. Lúc đầu kẻ bất hạnh còn chưa quen hay va phải làm rơi, may sao tất cả đều là đồ trúc nên rơi không vỡ, dè không hỏng.

Chờ đến kẻ bất hạnh làm quen được với nơi này, hẳn lại bắt đầu nảy sinh hứng thú đối với việc đan tre trúc.

“Mẹ nuôi..... Ta, ta có thể học không?” Hôm nay kẻ bất hạnh rốt cục cũng thu hết dũng khí để hỏi.

Lưu đại nương hiền hòa xoa đầu kẻ bất hạnh nói: “Đương nhiên là được rồi, chỉ cần người muốn học, mẹ nuôi sẽ dạy cho người.”

“Ta muốn ta muốn ta muốn.....” Kẻ bất hạnh liên tục gật đầu như gà mổ thóc, trên mặt tươi cười vui sướng. Dù cho hai mắt đã bị mù hẳn cũng không muốn làm một con sâu gạo vô dụng.

Cứ như vậy, kẻ bất hạnh vui vẻ học cách đan trúc. Mắt không nhìn thấy gì khiến cho việc học càng khó khăn hơn, nhưng kẻ bất hạnh không ngại khó, suốt ngày đều thấy hẳn cầm trúc ở trong tay, cố gắng tập luyện, hẳn học cách lấy tay đo độ dài ngắn, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, hẳn đã có thể đan ra được một cái giỏ trúc hoàn chỉnh.

Đáng tiếc hiện tại đang là mùa thu, không có ai bán giỏ trúc cả, vì thế Lưu đại nương lại bắt đầu dạy hẳn cách đan thứ phức tạp hơn là đệm trúc, dùng nhìn đệm có vẻ nhỏ hơn so với giỏ trúc, thật ra lại khó đan hơn rất nhiều.

Mới dạy có nửa ngày, kẻ bất hạnh đã có thể tiếp thu đại khái phương pháp, chỉ là ánh mắt mù lòa ảnh hưởng đôi chút đến xác suất đan thành công, nhưng dù như vậy vẫn có thể thấy lưu đại nương mặt mày hơn hớn vô cùng.

“Tiểu đệ, người thật khéo tay, còn hơn xa cái tên Đại Phúc ngốc nghếch kia, người giống đứa con ngoan của ta hơn đó.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của kẻ bất hạnh đỏ ửng, cái miệng nhỏ xinh ngọt ngào nói: “Mẹ nuôi, Đại Phúc ca không phải ngốc, hẳn có sức mạnh vác được cả trăm cân.”

“Người đừng có bênh vực hẳn nữa, hẳn lại tự cao.....” Lưu đại nương cười đến mức mắt híp thành một đường cong.

Lưu Đại Phúc lúc này bước vào nhà, đưa hai quả lê cho Lưu đại nương và kẻ bất hạnh, nói: “Lê mới hái đấy, chắc chắn vừa ngọt vừa mong nước.”

Lưu đại nương xách lỗ tai của Lưu Đại Phúc, nói: “Tiểu tử ngốc, người lại hái lê của nhà ai đấy, nhớ phải xách hai thùng nước sang đền cho nhà người ta đấy.”

Lưu Đại Phúc kêu la vài tiếng nói: “Mẹ à, là nhà của Tam thúc ấy, hôm qua ta đã nói với Tam thúc rồi, còn nói sẽ tặng cho thúc ấy một cái giỏ trúc nữa.”

“Vừa mới hái xuống đấy, tiểu đệ, người đợi lát nữa hẵng đan tiếp, cứ ăn lê trước đã, lê nhà Tam thúc là ngọt nhất ở Lưu gia trang này đấy.”

“Lê? Là hình dạng gì?” Kẻ bất hạnh tò mò chớp mắt mấy cái, vươn tay sờ lên trên bàn.

“Hả? Tiểu đệ, người chưa từng nhìn thấy quả lê sao?” Lưu Đại Phúc đem quả lê đặt vào trong tay của kẻ bất hạnh, thuận miệng nói.

Kẻ bất hạnh sờ sờ hình dạng của quả lê, nói: “A, thì ra đây là lê, ta đã từng thấy rồi, ở....” Sắc mặt hắn bỗng nhiên trắng bệch, không nói gì nữa. Trước kia ở trong thành phủ hắn quả thật đã từng nhìn thấy loại quả da nham nhám này, nhưng lại không biết đây chính là lê.

Lưu đại nương cũng xem như là người có hiểu biết, nhìn thấy sắc mặt của kẻ bất hạnh liền biết rằng hắn đang nghĩ đến chuyện trong quá khứ, tiện tay cầm lấy quả lê cười nói: “Ta đi rửa lê.”

Một lát sau, Lưu đại nương đưa một quả lê đã được gọt vỏ cho kẻ bất hạnh, nói: “Lê là một loại quả rất tốt, nếu như bị ho khan hay gì đó, ăn lê có thể khỏe lên. Ăn đi, cắn chậm một chút, thịt lê bên ngoài rất ngọt, bên trong lại chua, cẩn thận đừng cắn quá sâu.... Chua lắm đấy, nếu không sợ chua thì ăn luôn phần bên trong cũng được.”

Kẻ bất hạnh do dự cắn một miếng, thịt lê ngọt ngào hòa vào trong miệng.

“Thật sự rất ngọt!” Đột nhiên hắn cười thật tươi, trông có chút giống với những bông hoa cúc dại ở trong thành phủ, ánh vàng rực rỡ khiến cho người khác không nhìn được mà cười theo.

Lúc này, ai cũng không phát hiện ra có một bóng đen đang ghé vào đầu tường thăm dò, vừa gỡ đầu vừa thì thào tự nhủ: “Đáng yêu quá, đáng yêu quá, ánh mắt của thiếu thành chủ thật sự không phải tầm thường, tìm đâu ra một đứa trẻ đáng yêu đến vậy chứ, cười đến mức sưởi ấm cả lòng người....”

Lúc kẻ bất hạnh đã đến ở đây được hai tháng, trong trang bỗng xuất hiện một thầy thuốc tha phương, xem xét khu vực bên cạnh Lưu gia hết nửa ngày rồi bảo nơi này phong thủy rất tốt, muốn ở lại đây dưỡng thân, vì thế đến báo cho người trong trang một tiếng, chẳng mấy chốc cách chỗ Lưu gia ở không xa đã được dựng lên một gian nhà.

Việc này xảy ra chưa đến nửa ngày, toàn bộ người ở trong Lưu gia trang đều đã biết đến, già trẻ lớn bé ở trong Lưu gia trang đều rất hoan nghênh thầy thuốc tha phương này, đó là bởi vì Lưu gia trang nằm ở chỗ hẻo lánh, đất đai lại nhỏ, tổng cộng cũng chưa có đến một trăm hộ cùng ở với nhau, đứng ở đầu trang hét một tiếng thì cuối trang đã nghe thấy, chính vì chỗ này nhỏ như vậy cho nên không có thầy thuốc, bình thường nhà ai có người sinh bệnh đều phải chạy hơn mười dặm đường để mời thầy thuốc từ một thôn trang lớn hơn sang.

Thầy thuốc tha phương đó tuổi không lớn, nhìn qua cũng chỉ mới khoảng hai lăm, hai sáu là cùng. Miệng lại rất dẻo, tất cả lão bà, bà cô, chị em, lão ông, ông chú, ông bác, anh em ở đây đều được hắn nhìn đến tâm can nở hoa, mới dựng phòng xong có vài ngày, bên trong còn trống rỗng chưa có gì đã ngay lập tức được lấp đầy, ông chủ tặng bàn, hộ phía tây tặng ghế, thôn trang cứ vậy gom góp mà tặng đủ cả một nhà đồ gia dụng.

Thầy thuốc tha phương rất cảm kích, đến ban đêm liền mở một buổi tiệc rượu, mời toàn bộ mọi người trong trang đến cùng ngồi dưới tàng cây hòe, vừa ăn uống vừa tiện làm quen. Đêm vừa xong, thầy thuốc tha phương cũng có thể lần lượt nêu ra tên của từng người trong trang, ngay cả bảy tám bà cô có quan hệ ra sao với nhau thầy thuốc cũng có thể nói ra được.

Tối hôm đó kẻ bất hạnh cũng có đến, bởi vì mắt nhìn không thấy, Lưu Đại Phúc gắt gao nắm lấy tay hắn để cho hắn ngồi ở bên cạnh mình. Thầy thuốc tha phương lần lượt mời rượu từng người, liếc mắt nhìn thấy kẻ bất hạnh liền lập tức khen ngợi.

“Ôi, con cái nhà ai vậy, bộ dạng thật là đáng yêu, có muốn uống rượu không? Đến đây nhấp một ngụm nào.”

Kẻ bất hạnh đối với sự tiếp cận của người lạ vẫn còn có chút sợ hãi, hắn lùi về bên người Lưu Đại Phúc nhưng lại bị thầy thuốc tha phương kéo qua chuốc vào một ngụm rượu. Nuốt vào ngụm rượu này, kẻ bất hạnh tựa như biến thành một người khác, lá gan bỗng lớn hơn, cầm lấy bát rượu một hơi uống cạn.

Phải biết rằng, rượu ở trong thôn tuy rằng hương vị không đủ thơm nhưng lại rất mạnh, ngay cả người lớn còn không dám uống cạn chén trong một ngụm như vậy.

“Nhóc con thật khí phách, bội phục, bội phục.....”

Thầy thuốc tha phương bị hành động uống cạn sạch của kẻ bất hạnh làm cho kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, vỗ vỗ bả vai kẻ bất hạnh, hô to bội phục. Ai ngờ rằng cái vỗ này của hắn lại làm cho kẻ bất hạnh gục xuống luôn, Lưu Đại Phúc hoảng sợ vội vàng ôm lấy hắn.

“Tiểu đệ, tiểu đệ ngươi làm sao vậy?”

Thầy thuốc tha phương vén tay áo lên tùy tiện nói: “Đến đây, để ta bắt mạch cho hắn thử xem, ta chính là truyền nhân ba đời thần y thế gia không có bệnh gì không thể chữa được, ông nội của ta.....”

Hắn vừa bắt mạch vừa nói liên hồi làm cho Lưu Đại Phúc vốn đã chậm hiểu nay lại càng quay cuồng, đến cuối cùng, hắn chỉ nghe được một câu.

“Nhóc này chẳng làm sao cả, say mà thôi.”

Ngày hôm sau, thầy thuốc tha phương đưa đến Lưu gia một chén thuốc giải rượu, kẻ bất hạnh khi đó vẫn còn say mà ngủ vùi, uống hết một chén thuốc chỉ lát sau đã hết say, đầu cũng không còn đau nữa, tinh thần rất thoải mái.

Từ đó về sau, thầy thuốc tha phương trở nên thân quen với Lưu gia. Chưa đến vài ngày, hắn đã lấy cớ không biết nấu cơm, nịnh nọt Lưu đại nương xuôi tai để cho hắn đến nhà ăn cơm. Sau khi đã biết rõ nhau thì mới biết thầy thuốc tha phương họ Du, tên Y, tên này cũng hệt như người hắn, Du Y cũng có nghĩa là thầy thuốc tha phương, đại khái lúc hắn được sinh ra, cha hắn hình như đã biết sau này hắn sẽ trở thành một thầy thuốc tha phương cho nên cứ gọi hắn là Du Y.

Thể chất của kẻ bất hạnh có chút yếu ớt, chuyện này cũng có liên quan đến đoạn thời gian hắn đã phải chịu đựng ở trong thành phủ, suốt ngày lo lắng sợ hãi, căng thẳng thần kinh, lại phải chịu quá nhiều ngược đãi, thân thể của hắn so với những đứa nhỏ cùng tuổi trông gầy yếu hơn rất nhiều. Từ sau khi Du Y đến đây, người được lợi nhiều nhất chính là kẻ bất hạnh, bởi vì Du Y luôn lấy cớ tìm người thí nghiệm thuốc cho hắn, đem đủ loại thuốc đến bắt kẻ bất hạnh phải uống sạch.

Thân thể kẻ bất hạnh càng ngày càng tốt, nhưng điều hắn hi vọng nhất vẫn là mắt có thể sáng lên, tuy nhiên mắt hắn chẳng hề có chút khởi sắc. Du Y đối với đôi mắt của kẻ bất hạnh cũng không có cách nào chữa trị được, vì vậy mà hay bị Lưu Đại Phúc châm chọc này kia, nói hắn khoác lác khiến cho Du Y tức giận đến giậm chân, nhưng rốt cuộc hắn cũng chẳng thể làm gì vì quả thật hắn không biết cách trị mắt giúp kẻ bất hạnh.

Mắt không trị được nên phạm vi hoạt động của kẻ bất hạnh rất hạn chế, suốt ngày hắn chỉ có thể ở trong Lưu gia, không ngừng học tập cách đan trúc, tuy hắn chưa bao giờ nói ra nhưng không ai không biết nỗi thất vọng ở trong lòng hắn. Những đứa nhỏ khác ở tuổi này đều vui vẻ chạy nhảy suốt ngày ở khắp các ruộng đồng, còn hắn chỉ có thể ngồi ở trong sân, lẳng lặng nghiêng tai lắng nghe tiếng cười thanh thanh của bọn trẻ thỉnh thoảng lại truyền vào từ bên ngoài.

Ước chừng khoảng nửa năm sau, Du Y bỗng nhiên nói muốn đi tìm một người bằng hữu rồi rời khỏi Lưu gia trang. Vậy nhưng vào đêm hôm đó hắn lại quay về, vọt vào Lưu gia.

“Tiểu đệ, tiểu đệ, mau ra đây, xem ta đem về cho ngươi bất ngờ lớn gì này.”

Người đi ra đầu tiên là Lưu Đại Phúc, hướng Du Y nói: “Thầy thuốc bại hoại, người sao lại dám học câu nói cửa miệng của ta như thế.”

Từ lúc kẻ bắt hạnh đến đây ở cho đến giờ, Lưu Đại Phúc mỗi lần về nhà câu đầu tiên hắn nói chính là “Tiểu đệ, mau ra đây xem ta đem cái gì về cho người đây này.” Vì muốn làm cho kẻ bắt hạnh vui vẻ, hắn luôn tìm rất nhiều thứ mới mẻ về để cho kẻ bắt hạnh chơi.

Du Y đang cực kỳ hưng phấn, mặc kệ hắn, nhìn thấy kẻ bắt hạnh đang sờ tường đi ra, hắn một bước xông lên cầm lấy một thứ nhét vào trong tay của kẻ bắt hạnh.

“Du đại ca, đây là..... Dây thừng?” Kẻ bắt hạnh khẽ vuốt thứ trong tay, nghi hoặc hỏi.

“Sờ tiếp xuống dưới dây thừng đi.” Du thần y thần bí nói.

Lưu Đại Phúc nhìn một hồi, quay đi xem thường nói: “Không phải chỉ là một con chó mà thôi hay sao?”

Du Y tức giận nhảy dựng lên, chỉ vào chóp mũi Lưu Đại Phúc nói: “Người tại sao lại nói ra, ta muốn cho tiểu đệ tự mình phát hiện, đó mới gọi là bắt ngờ có biết hay không!”

Kẻ bắt hạnh sờ xuống phía dưới dây thừng, quả nhiên đụng phải một cái đầu chó lông xù, con chó kia cực kì hiền lành, bị kẻ bắt hạnh sờ đầu cũng chỉ vươn đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay của hắn.

“A!” Kẻ bắt hạnh hoảng sợ, vội vàng rút tay lại.

Con chó kia lại chạy về phía trước hai bước, nhẹ nhàng nằm xuống bên chân kẻ bắt hạnh mà cọ cọ khiến cho kẻ bắt hạnh thấy hơi ngứa, nhin không được cười lên một tiếng.

Du Y ha hả cười rộ lên, nói: “Tiểu đệ, có con chó này rồi người có thể tự mình đi ra ngoài, về sau nó sẽ là đôi mắt của người, người muốn đi đâu cứ nói với nó một tiếng, nó sẽ mang người đi. Lúc người muốn quay về cũng nói cho nó biết, nó sẽ dẫn người về, ta cam đoan nó sẽ không đi nhầm đường đâu.”

“Thật sao?” Kẻ bắt hạnh lộ ra biểu cảm vui mừng, ngồi xổm xuống sờ sờ đầu chó.

“Đừng nghe hắn khoác lác, chó chỉ là chó, đi ra ngoài rồi thể nào cũng đánh nhau tranh giành chó cái.” Lưu Đại Phúc lại dội nước lạnh.

“Lưu Đại Phúc, người muốn đối nghịch với ta cho đến bao giờ hả?!” Du Y tức giận rống to.

“Ta đương nhiên nhìn người không có vừa mắt, tiểu đệ là tiểu đệ của ta, không phải của người, không được gọi bậy.”

“Được, bây giờ chúng ta cá cược, nếu con chó này có thể nghe lời mà dẫn đường, về sau tiểu đệ sẽ là đệ đệ của ta, người cũng không được phép móc méo ta nữa.”

“Được, cược thì cược, ta cũng không tin con chó này thông minh đến mức có thể tìm ra đường.”

Kết quả không cần phải nói, Lưu Đại Phúc nào có biết rằng trên đời này cũng có những loại chó được trải qua huấn luyện, quả thật thông minh, giúp dẫn đường cho người mù.

Người vui nhất vẫn là kẻ bắt hạnh, từ sau khi rời khỏi thành phủ, hắn cảm thấy vận may của mình đã trở lại, từng chuyện tốt cứ vậy mà xảy ra trong cuộc sống của hắn, có mẹ nuôi, có Đại Phúc ca, hiện tại còn có cả con chó thay thế cho đôi mắt của hắn.

“A, Du đại ca, ta có thể đặt tên cho nó được không?”

“Đương nhiên có thể.” Du Y hãnh diện nói.

Lưu Đại Phúc vẽ mặt đau khổ ngồi xổm trong góc phòng thì thào tự nhủ: “Ta thật ngu, ta thật ngu..... Chó so với ta còn thông minh hơn.....” Hắn đem tiểu đệ đi cược giờ thua trận, phải làm sao bây giờ làm sao bây giờ.....

“Bề ngoài của nó ra sao?”

“Màu vàng kim, rất là xinh đẹp đó.....”

“Vậy gọi nó là Tiểu Kim đi.”

10. Chương 10

Năm năm sau.

Một đêm mưa xuân, trong vườn lê bên ngoài Lưu gia trang tuyết trắng rơi ngập tràn trên mặt đất, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, hoa lê đã nở từng đóa từng đóa thật lớn.

“Tiểu Kim, lại đây, chúng ta tản bộ nào.”

Kẻ bắt hạnh gọi một tiếng, con chó lớn màu vàng kim phe phẩy cái đuôi chậm chậm chạy tới, cái đầu chó cực lớn cọ đi cọ lại trên người kẻ bắt hạnh khiến cho thiếu niên hi ha cười không ngừng.

Từ khi nuôi con chó này, kẻ bắt hạnh bỗng có thói quen tản bộ mỗi ngày sau giờ Ngọ, hắn thích dắt chó đi dạo trên khắp con đường nhỏ ngập tràn hương cỏ xanh thơm ngát, cảm nhận bùn đất mềm mại ở dưới chân, trong không khí tràn trề hương thơm, bên tai lại truyền đến tiếng cười náo nhiệt của lũ trẻ nhà quê đang vui đùa.

“Hôm nay chúng ta đi ngắm hoa lê, Đại Phúc ca nói ở sườn núi phía đông hoa lê nở rất đẹp, trắng tinh như tuyết vậy, đẹp lắm....”

Kẻ bắt hạnh nhẹ nhàng đóng cửa, con chó lớn thông minh rất phối hợp mà cất bước, mang hắn đi đến rừng lê ở sườn núi phía đông Lưu gia trang.

Trên đường đi gặp được một bác gái đang giặt quần áo ở bên bờ suối Liễu Trúc, từ xa truyền lại giọng nói của bà: “Lưu tiểu đệ, lại dắt chó đi dạo sao?”

Kẻ bắt hạnh hướng về phía giọng nói phát ra nở một nụ cười sáng lạn.

“Bác gái dậy sớm thật.... Bệnh tình của Tiểu Cửu muội muội đã khá hơn chưa?”

“Đã tốt hơn nhiều rồi, lúc về nhà người nhớ cảm ơn thầy thuốc Du giúp ta, tiểu tử kia vừa dịu dàng mà y thuật lại tốt nữa.”

“Vâng, Du đại ca là người rất tốt.... Bác gái, ta đi trước nhé....”

“A, đừng nóng vội, ở đây tâm sự với ta chút đã.... Bác gái muốn nói với người chuyện lớn này, Tiểu Cửu nhà chúng ta năm nay cũng đã mười sáu, quan hệ rất tốt với người lại không chê người mù lòa, ta gả nó đến làm vợ người được chứ?”

Mặt kẻ bắt hạnh bỗng đỏ lên, lắp bắp nói: “Bác, bác gái.... Chuyện này.... Người cứ hỏi mẹ nuôi của ta ấy....”

Nói xong hắn ngay lập tức nắm lấy con chó lớn rồi chạy thật nhanh.

Lại nói hiện giờ ở trong Lưu gia trang, kẻ bắt hạnh là bảo bối mà ai cũng muốn có. Lê ở Lưu gia trang rất ngọt, người dân ở phụ cận ai cũng biết, hàng năm vào thời điểm thu hoạch có một số quan lại thường đến đây lấy cớ điều tra dân tình, thực chất là muốn lấy lê mà không cần trả tiền, năm nào cũng mang đi cả hàng trăm cân lê. Mọi người ở trong Lưu gia trang nhìn thấy vậy rất khó chịu nhưng không ai dám nói gì. Nhưng kể từ lúc kẻ bắt hạnh đến đây được một năm bỗng nhiên không thấy quan lại đến đây lấy lê mà không trả tiền nữa, dần dần từ đó truyền ra một thông tin rằng trong gia trang đột nhiên xuất hiện một thiếu niên bị mù, người này chính là ngôi sao may mắn của cả gia trang, bộ dáng cực kỳ đáng yêu, nhu thuận lại biết nghe lời, rất được người ở trong trang yêu mến.

Năm năm trôi qua, thiếu niên bộ dạng đáng yêu nhu thuận kia dần dần lớn lên, cái cằm tròn tròn trên khuôn mặt lúc trước giờ đã dài ra, nhìn vừa đáng yêu lại thêm vài phần thanh tú, bình thường hấp dẫn không ít ánh nhìn của những tiểu cô nương cùng tuổi. Hơn nữa, hắn lại học xong toàn bộ tay nghề đan trúc của Lưu đại nương, cho dù mắt không nhìn thấy thì hắn giờ cũng đã có thể dùng nghề đan trúc để tự nuôi sống bản thân, hiện tại, những món hàng bằng trúc mà Lưu Đại Phúc hàng ngày đem lên chợ bán đều chính là do kẻ bắt hạnh làm ra.

Kẻ bất hạnh năm nay đã mười bảy tuổi, từ cuối năm trước đã liên tục có người đến muốn làm mai cho hắn, da mặt kẻ bất hạnh lại mỏng, mỗi lần như vậy đều giao cho Lưu đại nương xử lý, đều là hàng xóm láng giềng, làm gì có người nào mà Lưu đại nương không hiểu rõ, nhưng bà lo lắng tính tình kẻ bất hạnh yếu đuối, phải tìm bằng được một cô nương vừa mạnh mẽ lại vừa tốt bụng lại không khinh người thì mới tốt, nếu lấy về một người cũng yếu đuối như hắn thì hai vợ chồng này biết sống làm sao, chắc chắn sẽ bị người ngoài hiếp đáp, nhưng cũng không thể lấy cho hắn một người vợ quá hung dữ, kẻ bất hạnh làm sao chịu nổi người vợ như vậy. Cho nên cho đến tận bây giờ Lưu đại nương vẫn chưa tìm ra người phù hợp.

Nhưng nếu là Tiểu Cửu muội muội thì Lưu đại nương hẳn sẽ cực kỳ bằng lòng mà gặt đầu đồng ý luôn. Kẻ bất hạnh vừa bỏ chạy vừa đỏ mặt, giọng nói của Tiểu Cửu muội muội rất dễ nghe, thanh thúy tựa như âm thanh của chuông gió, bàn tay của nàng lại vừa mềm vừa ấm áp hết như kẹo đường mới ra lò. Tâm địa của Tiểu Cửu muội muội cũng rất tốt, thường xuyên giúp hắn tắm rửa cho Tiểu Kim, nếu như Tiểu Cửu muội muội làm vợ hắn, kẻ bất hạnh cảm thấy mình sẽ rất vui vẻ.

Không khí ở phía đông sườn núi tươi mát hơn so với những nơi khác rất nhiều, lại thoang thoảng thơm mùi hoa lê thanh đậm, người bình thường gần như sẽ không nghĩ thấy được nhưng kẻ bất hạnh có thể nhận ra không khí ở nơi này trong lành hơn nhiều lắm, có lẽ vì bản thân không được trọn vẹn cho nên hắn có thể cảm nhận được những thứ bé nhỏ mà người thường không thể nhận ra.

Bởi vì mưa quá to cho nên bùn đất ở dưới chân nhão hơn bình thường, mặt đất cao thấp khiến cho kẻ bất hạnh đang dật chỗ bước đi khá khó khăn. Nhưng điều này cũng không giảm bớt được sự hưng phấn trong lòng kẻ bất hạnh.

Thân cây còn rất ẩm ướt, sờ lên thấy dính dính, một cơn gió thổi qua làm vài đóa hoa rơi xuống, lướt qua khuôn mặt của kẻ bất hạnh rồi đáp ở trên mặt đất, hắn theo bản năng đưa tay lên đầu phỉ phỉ, thật ra hắn cũng không biết có phải hoa rơi ở trên đầu hắn hay không, hắn chỉ sợ là ong mật cho nên muốn phỉ phỉ đề phòng. Nhiều năm trôi qua kẻ bất hạnh gần như đã gặt bỏ đi được bóng ma ở thành phủ, tuy vậy đối với ong mật hắn vẫn còn sợ hãi ít nhiều.

Ước gì có nấy, mới vừa phỉ tóc xong, bên tai kẻ bất hạnh đã truyền đến một loạt âm thanh ong ong khiến cho hắn nhanh chóng rụt cổ lại, nhưng cũng không quá sợ hãi. Đương nhiên đó là bởi vì bên cạnh hắn còn có một con chó lớn. Tiểu Kim rất thông minh, ngay cả chuyện kẻ bất hạnh sợ ong mật cũng biết, mỗi lần có ong mật bay đến gần, nó sẽ đứng trên mặt đất sủa inh ỏi đuổi ong mật bay xa.

Lúc này cũng không phải ngoại lệ, ong mật vừa bay tới Tiểu Kim đã sủa thật to, hai con mắt màu hổ phách mở to gắt gao nhìn chăm chăm những con ong mật đang bay vòng vòng, chờ chúng đến gần, Tiểu Kim lại nhào về phía trước chụp khiến cho ong mật chuyển hướng bay xa.

“Tiểu Kim, người thật giỏi... A.....”

Kẻ bất hạnh vỗ tay chạy đến bên cạnh Tiểu Kim, không ngờ đất đai lồi lõm, vừa bước đã không đứng vững được, sợ hãi kêu lên một tiếng ngã trên mặt đất. Vốn tưởng rằng sẽ bị ngã đau nhưng không ngờ lại rơi vào một cái ôm cực kỳ ấm áp.

“Cẩn thận chút....”

Giọng nói rất ôn nhu, nghe lại có chút quen tai, nhưng kẻ bất hạnh chắc chắn rằng từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng nghe qua giọng nói nào ôn nhu đến như vậy, ôn nhu đến mức khiến cho thân thể hắn muốn tê dại.

“Cám ơn!”

Được người đó đỡ dậy, kẻ bất hạnh cố gắng đứng vững, mặt đỏ mà hạ mi mắt, hai lỗ tai lại dựng thẳng lên, hắn rất muốn được nghe thêm giọng nói của người này.

“Tay chân lóng ngóng.... Đường rất trơn, phải nên đi đứng cẩn thận một chút....”

Lần này người đó lại nói nhiều hơn, bỗng thân thể của kẻ bất hạnh mềm nhũn ra, khớp xương yếu ớt, rốt cuộc lại rơi vào trong lòng ngực của người kia một lần nữa.

“A!”

Hai lỗ tai của kẻ bất hạnh đỏ hồng, lắp bắp không biết nói gì cho phải, người kia thì lại vẫn bình tĩnh, vừa đỡ hắn vừa phát ra một nụ cười khe khẽ.

“Ta..... Ta..... Người..... Người không phải là người trong trang sao?”

Nghẹn cả nửa ngày hắn mới nặn ra được một câu như vậy. Giọng nói của người trong trang hắn đều biết rõ, không có ai có giọng nói ôn nhu này cả.

“Tiểu sinh họ Trịnh, tên Cẩn, hôm qua vừa đến Lưu gia trang.....”

Kẻ bất hạnh a một tiếng, nói: “Ta biết rồi, người chính là người mà Đại Phúc ca đã nhắc đến, là tiểu phu tử vừa mới chuyển đến trong trang.”

Hai năm trước, chồng của A Quế tẩu ở phía Đông gia trang mất, cha của A Quế tẩu vào trang muốn mang nàng quay về nhưng nàng lại không muốn đi, cha nàng không có cách nào khác nên đành phải thường xuyên đến đây mang theo lương thực cho nàng. Ở đây được mười ngày nửa tháng hắn cũng có dạy học cho vài đứa trẻ. Cha của A Quế tẩu vốn là một phu tử dạy học, do thường xuyên qua lại nơi này mà lũ trẻ đều rất yêu thích hắn, về sau hắn quyết định ở lại đây, mở một trường học nhỏ, mọi người ở trong trang đều gọi hắn là Trịnh phu tử.

Thời điểm cuối năm nay, Trịnh phu tử về nhà mừng năm mới với con trai, nhưng lại không thấy quay về nữa, trong trang không còn thầy dạy học ai cũng cảm thấy đáng tiếc, nhất là Lưu Đại Phúc, hắn suốt ngày than than thở thở. Nhìn hắn đã hai mươi tuổi ngồi học cùng một đám trẻ con, năm trước lại còn cưới một người vợ, đáng lẽ giờ phải là cha rồi, vậy mà còn ngồi bên lũ trẻ chăm chú nghe Trịnh phu tử đọc chi, hồ, giả, dã (1) trông thật buồn cười.

Nhưng tự bản thân Lưu Đại Phúc lại thấy không hề buồn cười, phần khởi mà nói: “Nếu biết chữ, ta đi chợ sẽ không bị người ta lừa nữa, lần trước có một kẻ đã dùng hóa đơn giả để gạt mua sọt trúc của ta, làm cho ta bị mọi người cười nhạo, vậy mà Trịnh phu tử lại bỏ đi đâu thế? Ta vẫn còn mấy từ đang thắc mắc.....”

Mấy ngày trước, hắn kích động chạy tới nói với kẻ bất hạnh: “Ha ha ha, chuyện tốt đến rồi, Trịnh phu tử có gửi lời nhắn đến đây, nói là đã thuyết phục được cháu của hắn đến thăm tỷ tỷ, đồng ý đảm nhiệm vị trí phu tử ở đây, ha ha ha, thật tốt quá, Trịnh phu tử vừa đi thì Trịnh tiểu phu tử lại đến.....”

Lưu Đại Phúc nhắc đi nhắc lại chuyện này suốt ba ngày liền, hai lỗ tai kẻ bất hạnh gần như muốn đóng kén, hôm nay vừa nghe được giọng nói của người này, thanh âm ôn nhu nhã nhặn cả đời hắn chưa từng được nghe qua, hoàn toàn đúng là một tiên sinh dạy học trẻ tuổi.

“Trịnh tiểu phu tử?” Trịnh Cẩn bật cười ra tiếng, nhìn thấy vành tai của thiếu niên đang ôm trong lồng ngực dần dần đỏ ửng, vẻ mặt lại càng thanh tú đáng yêu, y không khỏi ngứa ngáy trong lòng, thật khó khăn mà kiềm chế lại, ôn nhu nói: “Đúng vậy, ta chính là Trịnh tiểu phu tử. Còn người? Người tên gì?”

“Ta? Ta là tiểu đệ ở Lưu gia.....”

“Lưu gia tiểu đệ..... Vậy tên là gì?”

“Hả, tên ư?” Vài năm nay kẻ bất hạnh toàn được gọi là tiểu đệ, trong nhất thời không thể phản ứng, mờ mịt mở to hai mắt, dù cho hắn không thể nhìn thấy gì nhưng hắn cảm nhận được Trịnh Cẩn đang ôn nhu nhìn hắn, chờ hắn nói ra tên của mình.

“Đúng vậy, tên của ta là Trịnh Cẩn, còn tên của người là gì?”

Trịnh Cẩn thấy kẻ bất hạnh mơ mơ hồ hồ, sau đó giật mình, tiếp theo đó khuôn mặt lại ửng đỏ, gương mặt cúi đầu suy nghĩ, vẻ mặt này muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu, y nhìn bất giác mà ngơ ngẩn.

Năm năm, đứa trẻ gầy yếu vốn luôn co rúm người lại kia giờ đã trưởng thành thành một thiếu niên ngây ngô, thời gian không thể thay đổi vẻ đáng yêu của hắn, ngược lại càng làm cho hắn toát lên vẻ đẹp động lòng người.

Y bất giác mỉm cười, thiếu niên đứng trong rừng hoa lê trắng nõn, phía sau là một khoảng trời xanh thẳm, trên bầu trời chim sẽ đang ráo riết đuổi bắt nhau. Cảnh sắc vô cùng hài hòa, quyết định năm năm về trước

của y thật sự vô cùng chính xác, thiếu niên đáng yêu này chính là chim sẻ của núi rừng, nhà giam tinh xảo như thành phủ sẽ chỉ làm cho con chim sẻ này buồn bực mà chết thôi.

Y muốn có được con chim sẻ này thì cần phải biết mở cửa nhà giam, tặng cho hần một bầu trời tự do tự tại để hần thoải mái bay liệng, điều này y làm được. Thời gian năm năm, y đã tự mình tạo nên bầu trời xanh này. Cuộc sống thuần phác ở nông thôn đã giúp tiêu diệt bóng ma ở trong lòng của thiếu niên này.

Vì thế, y giao hết việc lớn nhỏ trong thành phủ lại cho Liên Hoa, một mình đến nơi này, chờ sau khi cơn mưa trong vườn lê vừa dứt, y sẽ dùng một thân phận mới để cho bọn họ lại một lần nữa gặp gỡ.

“Ta..... Ta tên là..... Ta tên là.....” Kẻ bất hạnh nhiều năm qua đã quên đi tên của mình mất rồi, suy nghĩ thật lâu mới chợt nhớ đến một chuyện: “Ta tên là Văn Đại Nhi, bởi vì ta lớn nhất trong nhà, sau ta còn có ba đệ đệ nữa..... Đứa lớn nhất bảy tuổi, đứa thứ hai năm tuổi, đứa nhỏ nhất mới có hai tuổi.....” Rồi đột nhiên khuôn mặt hần sụp xuống, “Bọn họ giờ hần là đã lớn hơn rất nhiều rồi.....”

Kí ức của kẻ bất hạnh vẫn đang dừng lại ở năm kia khi hần bị bán vào trong thành phủ.

Trịnh Cẩn nâng tay lên, xoa xoa tóc hần, đang muốn an ủi thì kẻ bất hạnh đột nhiên “A” một tiếng, sau đó nhảy dựng lên lộn xộn nói: “Cái kia..... Thật xin lỗi..... Cảm ơn..... Ta, ta phải quay về rồi..... Tiểu Kim lại đây.....”

Trịnh Cẩn vừa động, hần mới phát hiện thì ra nãy giờ hần vẫn được Trịnh Cẩn ôm vào trong ngực. Tiếp xúc thân mật với người lạ khiến cho hần cảm thấy rất ngỡ ngàng, lắp ba lắp bắp không biết mình đang nói cái gì, hạ người nắm lấy dây thừng trên cổ con chó lớn, chạy nhanh mà trốn đi.

Trịnh Cẩn nhìn theo bóng dáng lắc lư của hần, không khỏi lại bật cười. Năm năm không gặp, tiểu tử kia vẫn cứ thích chạy trốn như vậy, nhưng mà Lưu gia trang nhỏ như vậy, hần tránh được mòng một cũng chẳng thể thoát được mười lăm, huống chi..... Con chó này là do chính tay y huấn luyện ra, chỉ cần hô một tiếng thì tiểu tử kia sẽ bị con chó kéo về bên cạnh y mà thôi.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua vườn lê, mùi hương thoang thoảng trong không khí mỗi lúc một tràn trề, những đóa hoa trắng như tuyết không màn danh lợi mà mộc mạc hết như tiểu tử kia, năm năm mà giống như chỉ mới có một ngày, vẫn là khí chất đơn thuần đó, vẫn là đôi mắt trong suốt đó, nhưng giờ không còn vẻ sợ hãi nữa, không hề trốn tránh, không hề bất động tựa như pho tượng, hần giờ đây đã có thật nhiều biểu cảm sinh động, biết bày ra biểu cảm xấu hổ động lòng người.

Trời xanh mây trắng, trăm hoa đua nở, một năm luôn hướng về mùa xuân, đêm tối lại luôn hướng đến bình minh, sáng sớm mùa xuân này thật sự là một khởi đầu không hề tệ chút nào.

Hôm nay kẻ bất hạnh rất bất thường. Lúc đan trúc hần bất cẩn bị cửa dứt tay chảy máu, ba năm qua hần chưa hề phạm phải sai lầm như vậy, điều này khiến cho Lưu Đại Phúc kinh hãi kêu cha gọi mẹ, tìm thuốc bột đến băng bó cho hần. Lúc ăn cơm, hần lại bất cẩn làm vỡ hai cái bát, Lưu đại nương sợ tới mức liên tục sờ trán hần, hỏi hần có phải là không khỏe hay không. Hần chỉ có thể lắp bắp liên tục giải thích, sau đó không tự chủ được mà đổ mặt.

Đến buổi tối, hần nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, mãi không thể đi vào giấc ngủ. Cả ngày hôm nay, bên tai hần cứ luôn quanh quẩn giọng nói vô cùng ôn nhu của Trịnh Cẩn. Rất dễ nghe, hần trước kia vẫn luôn nghĩ rằng giọng nói của Tiểu Cửu muội muội đã là êm tai nhất trong trang này rồi, không thể ngờ được rằng lại còn có người sở hữu giọng nói ôn nhu động lòng người đến thế.

Còn cả cái ôm ấm áp kia, hai tay tràn đầy sức mạnh..... Nghĩ đến đây, hần không khỏi lặng lẽ đưa tay ôm mặt, hai gò má nóng như lửa đốt, loại cảm giác tim đập thành thịch này hần chưa từng được trải qua, hần cảm thấy có chút sợ hãi, lại có chút nhớ mong, nhưng nhiều nhất vẫn là cảm giác an tâm. Cái ôm ấm áp của Trịnh tiểu phu tử mang lại cho hần cảm giác cực kỳ an tâm, tựa như..... Tựa như chỉ cần được ở trong vòng tay của Trịnh tiểu phu tử, hần sẽ chẳng phải sợ hãi bất kì điều gì trên đời nữa.

A, tại sao hần lại cảm thấy nhớ mong như vậy, cúi đầu vào trong gối, kẻ bất hạnh liều mạng thầm nhủ rằng mình không được như thế, nhưng chỉ chốc lát sau, suy nghĩ sẽ không tự chủ được mà nghĩ đến Trịnh tiểu phu tử, giọng nói đã ôn nhu đến vậy, bộ dáng của y thì sẽ ra sao nhỉ? Vóc dáng nhất định là rất cao, kẻ bất

hạnh nhớ mang máng lúc mình ngã vào trong lòng của Trịnh tiểu phu tử, đỉnh đầu chỉ mới chạm đến cằm của người ta, ánh mắt y chắc hẳn sẽ mềm mại như nước, trên mặt mang theo nụ cười, là một người tốt.

Cách vách Lưu gia là nhà của Du Y, trong nhà, Trịnh Cẩn cũng đang mất ngủ, khoác áo đi ra khỏi phòng, đứng trong sân nhìn về phía phòng của kẻ bất hạnh, không biết là đang suy nghĩ điều gì, vừa nghĩ vừa nở một nụ cười.

Du Y ngáp dài đi ra từ nhà xí, liếc mắt một cái nhìn thấy Trịnh Cẩn không khỏi nghiêm mặt, xoay người hành lễ.

“Thành chủ, người vẫn chưa ngủ sao?”

Ngày xưa là thiếu thành chủ, giờ đã trở thành thành chủ, Du Y tuy rằng bị phái đến chốn nông thôn xa xôi này để bảo hộ một thiếu niên suốt năm năm qua nhưng tin tức trong thành hẳn vẫn luôn luôn nắm rõ.

Năm năm này, không phải là năm năm tầm thường.

Năm thứ nhất, thiếu thành chủ lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà giành lấy toàn bộ quyền lực trong thành phủ, thành chủ đối với hành động của đứa con mình thương yêu nhất cũng rất kinh ngạc, nhưng lại không hề phản kháng mà giao lại hết cho y, nghĩ muốn dọn đến biệt viện để an dưỡng tuổi già.

Năm thứ hai, thiếu thành chủ bắt đầu cần quét sạch sẽ toàn bộ thế lực chống đối y, những toan tính lạnh lùng của y khiến cho mọi đối thủ đều cảm thấy hoảng sợ, một người còn trẻ tuổi như vậy mà lại quyết đoán hơn xa phụ thân năm đó của y, cứ như vậy khiến cho rất nhiều người duy trì hợp tác.

Năm thứ ba, thiếu thành chủ mời thành chủ phụ nhân và nhị công tử cùng nhau đến ở trong biệt viện, nói rằng muốn họ cùng thành chủ an dưỡng tuổi già, ai cũng biết mục đích của việc này chính là giam lỏng. Tuổi tác của nhị công tử và thiếu thành chủ cũng không cách biệt là mấy, nói bảo dưỡng tuổi già chẳng phải là muốn giỡn chơi hay sao. Thành chủ phụ nhân mang nhị công tử trốn về Lân thành, mượn binh lực nhà mẹ đẻ có ý đồ đoạt lại quyền lực.

Năm thứ tư, chiến tranh nổ ra, trận đầu tiên vừa khởi đầu thì thiếu thành chủ đã liên lạc với liên minh ở các thành lân cận, đánh tan thế lực của thành chủ phụ nhân. Kết quả không cần nói cũng biết, Lân thành khi bị thiếu thành chủ và liên minh của y đánh cho tan tác, thành chủ phụ nhân nhảy xuống giếng tự sát, nhị công tử mất tích, sau lại nghe nói trên đường hẳn bỏ trốn thì bị bọn buôn người lừa bán đi.

Năm thứ năm, thành chủ chết bệnh, thiếu thành chủ chính thức trở thành tân thành chủ.

Thành công cực kỳ huy hoàng, thiếu thành chủ lên nắm quyền chứng tỏ sự quyết đoán sáng suốt của y, nhưng mà, chỉ có vẻn vẹn một vài người biết, thiếu thành chủ sở dĩ gây nên trận chiến đoạt quyền mạo hiểm đến như vậy tất cả là vì một thiếu niên có đôi mắt mù lòa.

Du Y không khỏi dùng ánh mắt khâm phục nhìn Trịnh Cẩn, xưa nay anh hùng đều đấu tranh vì hồng nhan, thành chủ của bọn họ lại một tay che trời vì một thiếu niên, quá mạnh! Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Lưu gia tiểu đệ kia thật sự quá sức đáng yêu, khó trách thành chủ lại xem hắn như bảo bối, không những vì hắn tiêu diệt toàn bộ thế lực độc ác, còn tự tay huấn luyện một con chó thật thông minh. Mà đương nhiên, lời đồn Lưu gia tiểu đệ chính là ngôi sao may mắn linh tinh gì đó hoàn toàn là do Du Y tự ý truyền bá ra bên ngoài.

Trịnh Cẩn quay đầu lại nhìn thấy Du Y, vẻ mặt thoáng nghiêm túc hơn so với lúc trước.

“Hắc Tam, những năm nay đã khiến ngươi vất vả nhiều rồi.”

Du Y không nhận được mà nảy lên ý định vui đùa, nói: “Có ăn có uống còn được vui chơi, làm sao vất vả được, có ở thêm vài năm nữa ta cũng..... A, thành chủ, thuộc hạ thất lễ.” Những năm này đối với hắn thật sự quá êm đềm, trong lúc nhất thời quên đi bốn phận mà hí ha hí hửng.

“Không sao, nơi này cũng không phải là thành phủ, cứ tự nhiên, không cần phải giữ lễ tiết.” Ánh mắt của Trịnh Cẩn không khỏi lại chuyển sang hướng căn phòng của kẻ bất hạnh.

“Thành chủ, hôm nay người đã gặp Lưu gia tiểu đệ?”

Đứng trước vị chủ nhân tối cao này, thấy khuôn mặt y tràn đầy phấn khởi, vẻ nghiêm túc kia vẫn không thể che giấu nổi ánh mắt ôn nhu của hắn, Du Y liền đoán ra hắn là hôm nay y đã gặp thiếu niên mù đáng yêu kia rồi.

“Hắn đã cao lên nhiều.....” Trịnh Cẩn mỉm cười, sau lại nhíu mày, “Nhưng mà thân thể vẫn còn rất gầy yếu, gần như chẳng mập lên được chút nào.....”

Du Y e sợ Trịnh Cẩn đang trách hắn chăm sóc không chu đáo, vội nói: “Thân thể Lưu gia tiểu đệ vốn rất yếu ớt, lại bị ngược đãi vài năm, rất khó để khôi phục, hiện chỉ có thể chậm rãi mà điều dưỡng thôi.”

“Về sau sẽ không để cho hắn phải chịu khổ nữa.....” Trịnh Cẩn thì thảo thờ dài, đáy mắt lại trở nên ôn nhu, “Đúng rồi, về sau ra ngoài cứ gọi ta là Trịnh tiểu phu tử.”

“Vâng.”

*Chú thích:

(1) Chi, hồ, giả, dã (): Đây là bốn hư từ thông dụng trong Hán văn cổ dùng để làm trợ ngữ

11. Chương 11

Ngày kế tiếp, kẻ bất hạnh mang theo cặp mắt đen thui bước ra khỏi cửa khiến cho Lưu đại nương hết hồn nhảy dựng, liên tục hỏi hắn bị làm sao.

“Ban đêm nóng quá nên ta mất ngủ.”

Kẻ bất hạnh ấp úng, không thể không trả lời, chỉ có thể bịa ra một lý do, hắn cũng không dám nói rằng hắn vừa gặp được một nam nhân, chỉ cần nghĩ tới y thân thể đã nóng bừng.

Lưu đại nương chột hiểu ý mà nở nụ cười.

“Thì ra là tiểu đệ đã trưởng thành, Đại Phúc lúc lớn bằng người, ban đêm cũng không ngủ được, cứ trở mình là lại nghĩ đến chuyện..... cưới vợ.”

Bà đem hai chữ ‘cưới vợ’ nói thật lớn khiến cho kẻ bất hạnh đỏ bừng mặt, lắp bắp nói: “Làm gì..... Làm gì có chứ.....”

Lưu đại nương lại càng cười đến hân hoan, kéo kẻ bất hạnh ngồi xuống bên bàn ăn nói: “Mẹ nuôi biết da mặt người mỏng, nhưng mà chuyện này cần gì phải xấu hổ, nam nhân phải nghĩ đến chuyện thành thân, cưới vợ rồi mới được gọi là thành gia, nam nhân đã thành gia mới là người nam nhân trưởng thành. Nhưng người đừng có học theo Đại Phúc ca của người, lấy vợ về một cái là quên luôn bà mẹ này, suốt ngày vây quanh vợ, ngay cả điểm tâm cũng chẳng thêm ăn.....”

“Mẹ nuôi, đó là vì Nguyệt Nhi tẩu sắp sinh con, Đại Phúc ca không phải là cố ý đâu.....” Kẻ bất hạnh còn không biết Lưu đại nương đang giả vờ giận dỗi, cuống quýt biện giải thay cho Lưu Đại Phúc khiến cho Lưu đại nương nhẹ nhàng gõ lên đầu hắn một cái.

“Người không cần phải nói giúp cho hắn, tính tình của con ta ra sao ta còn chưa rõ hay sao.”

Kẻ bất hạnh xoa xoa đầu, ngây ngô nở nụ cười rồi nói: “Mẹ nuôi, Du đại ca tại sao bây giờ vẫn chưa đến. bình thường không phải chỉ cần nghe mùi cháo của người thôi thì sẽ chạy đến đây nhanh hơn cả Tiểu Kim hay sao?”

Con chó lớn đang ăn ừng ực ở cửa đột nhiên nghe thấy tên của mình, dừng lại một chút rồi nhìn kẻ bất hạnh sủa một tiếng, vẫy đuôi không ngừng.

“Nghe nói ngày hôm qua nhà hần có khách, hôm nay chắc hần sẽ không sang đây đâu, thôi cứ mặc kệ hần đi, Du tiểu tử chính là một con quỷ đói đầu thai, đói bụng thì tự nhiên sẽ mò sang đây thôi. Tiểu đệ, ngồi đây, mẹ nuôi muốn thương lượng với người một chuyện.”

“Hả, mẹ nuôi, có chuyện gì người cứ nói.” Kẻ bất hạnh nghiêm chỉnh ngồi xuống, bày ra bộ dạng lắng nghe.

“Tiểu đệ này, mẹ nuôi giờ đã lớn tuổi rồi, sớm muộn gì cũng sẽ không thể chăm sóc người được nữa, người giờ cũng đã mười bảy tuổi, là người lớn rồi. Bắt đầu từ năm trước mẹ nuôi đã nghĩ đến chuyện tìm cho người một người vợ, nhưng mãi vẫn không tìm được một người phù hợp. Hôm qua bác gái có đến đây, Tiểu Cửu nhà họ nhỏ hơn người một tuổi, bộ dạng cũng dễ nhìn, sức lực cũng khá, trọng yếu hơn chính là nàng đót với người rất tốt, thường hay chạy đến nhà chúng ta giúp người tước trúc, ta thấy hai người cảm tình cũng tốt nên muốn giúp người cưới nàng làm vợ, người nghĩ thế nào?”

Kẻ bất hạnh nghe xong ấp úng vài câu, hần hiểu ý của Lưu đại nương, quả thật da mặt hần rất mỏng, chỉ biết ngượng ngùng cúi đầu xuống.

“Chuyện này.... Chỉ cần Tiểu Cửu muội muội không chê ta mù lòa, mẹ nuôi cứ làm chủ là được....”

“Tốt lắm, ta sẽ chạy đi định ngày với bác gái, ha ha.... Nhà của chúng ta sắp có thêm chuyện vui nữa rồi....” Lưu đại nương cười rất vui vẻ, thầm nghĩ chẳng bao lâu sau nàng sẽ có thể được bế đến hai đứa cháu.

“Đại thẩm, có chuyện gì mà trông người lại vui vẻ đến như vậy....” Du Y đứng lúc này vừa bước vào cửa, tò mò hỏi.

“Đương nhiên là chuyện vui của tiểu đệ rồi.... Ủa? Vị này là?”

Lưu đại nương nhìn thấy đằng sau Du Y còn có thêm một người, cách ăn mặc trông giống như phu tử, một thân bố y màu xanh bình thường, dáng người cao thẳng khiến cho áo quần trông thật tinh tươm, nhìn qua có vẻ tràn trề sức sống, đương nhiên điều làm cho Lưu đại nương sững sờ mà ngắm nhìn chính là gương mặt của người này, rất đẹp không cần phải nói rồi, trên mặt còn lộ ra một vẻ cao quý. Đây là người nam nhi từ đâu đến vậy, nếu để cho các cô nương chưa thành thân ở trong trang nhìn thấy chắc chắn sẽ gây nên một cơn chấn động xuân tình.

“Tiểu sinh Trịnh Cẩn.”

Giọng nói ôn nhu này đã xoay quanh trong đầu kẻ bất hạnh suốt một đêm, không thể tưởng tượng được mình đang ở trong nhà vậy mà đột nhiên lại nghe được, nhất thời ngây dại, miệng hé ra tròn tròn, quay sang hướng phát ra giọng nói.

“Sâu cũng sắp bay lọt vào miệng rồi đó....”

Du Y cười cợt trêu chọc, kẻ bất hạnh nghe thấy nhất thời ngượng ngùng mà cúi đầu, hai tai cũng đỏ bừng lên. Du Y nhin không được mà muốn trêu đùa thêm vài câu, đột nhiên lại nhìn thấy Trịnh Cẩn thừa dịp Lưu đại nương không chú ý quay sang lạnh mắt liếc hần một cái, hần lập tức im miệng, thầm nghĩ: Phải ngoan ngoãn, thành chủ đối với Lưu gia tiểu đệ thật sự là để ý, mình giờ không thể như trước kia mà hờ ra là trêu chọc hần được, nếu không thể nào cũng có ngày chết mà chẳng hiểu tại sao.

Nghĩ đến đây, hần vội nói với Lưu đại nương: “Lưu đại nương, vị này chính là tiên sinh dạy học mới vừa chuyển đến, Trịnh tiểu phu tử, hần hiện đang ở tạm trong nhà của ta, ha ha ha.... Người nghĩ xem về sau có nên sắm thêm một đôi đĩa nữa hay không?”

“Thêm một đôi đĩa cũng chẳng phải là việc khó khăn gì, về nhau cứ nhớ chẻ thêm cho đại nương ta một bó củi là được rồi, chỉ là....” Lưu đại nương nghi hoặc nhìn Trịnh Cẩn vài lần, nói: “Chỉ là ta thấy Trịnh tiểu phu tử da trắng thịt trơn, giống như là người đã được hầu hạ quen rồi, cơm rau dưa nhà ta không biết người có thể ăn không?”

Trịnh Cẩn mỉm cười nói: “Đại nương cứ nói đùa, ta chỉ là một người đọc sách, không biết làm việc nhà, gia đình dù có dành dụm tiền nhưng cũng chỉ miễn cưỡng mà qua ngày, làm gì có kẻ hầu người hạ, ngày thường chỉ cần một chén cơm trắng và vài món rau dưa là cũng đủ lắm rồi.”

Y vừa nói vừa che giấu khí thế ở trên người, vốn tưởng rằng người nông dân kém hiểu biết, lại không ngờ rằng một lão bà bình thường lại có ánh mắt lợi hại đến thế. May sao, y vì không muốn kẻ bất hạnh nhận

ra thân phận của mình cho nên đã dành ra một năm để luyện tập cách nói chuyện và điều chỉnh hành vi cử chỉ, nếu không đừng nói là lão bà này, chính kẻ bất hạnh cũng sẽ không để bị y gạt.

Lưu đại nương lúc này lại nhìn Trịnh Cẩn, quả thật cũng giống người đọc sách, lòng nghi ngờ tản đi, cười nói: “Ăn rau dưa là tốt rồi, tất cả ngồi xuống đi, ta mang đồ ăn lên ngay.”

“Đa tạ đại nương.” Trịnh Cẩn hơi khom người, không chút do dự mà đi đến ngồi xuống bên cạnh kẻ bất hạnh.

Kẻ bất hạnh cúi đầu, hai lỗ tai dựng thẳng đứng, cẩn thận lắng nghe từng câu từng chữ của Trịnh Cẩn, giọng nói ôn nhu khiến cho hắn lần thứ hai cảm thấy tê dại, hai bàn tay giấu ở dưới bàn không ngừng vịn vịn, trên khuôn mặt thanh tú đáng yêu đã gần như không tự chủ được mà toát lên biểu tình say mê.

Cảm giác được bên cạnh có người ngồi xuống, bên mũi truyền đến mùi hương khiến cho người khác an tâm, giống như cái ôm ấm áp của ngày hôm đó..... Kẻ bất hạnh đột nhiên hoảng hốt nhảy dựng lên.

“Ta..... Ta ngồi bên này.” Hắn cúi đầu đi đến chỗ ngồi bên cạnh Du Y.

Không hề ngoài dự đoán, Du Y nhận được ánh mắt giết người của Trịnh Cẩn.

“Khụ khụ..... Tiểu đệ, ghế này chật quá, ngồi hai người không được đâu, người cứ qua bên kia ngồi cùng Trịnh tiểu phụ tử đi, y gây người cũng gây, ngồi vừa gọn luôn.”

Kẻ bất hạnh bị Du Y lôi lôi kéo kéo nhét vào trong lòng của Trịnh Cẩn, đương nhiên không thể nhìn thấy trên trán Du Y đã toát ra cả đầu mồ hôi lạnh.

Kẻ bất hạnh giãy giụa muốn đứng lên khỏi lòng ngực của Trịnh Cẩn, hắn không rõ vì cái gì, hắn vốn luôn sợ hãi người lạ nhưng lại chẳng sợ Trịnh Cẩn chút nào, hắn thích cảm giác Trịnh Cẩn ôm hắn, dùng giọng nói ôn nhu trò chuyện cùng hắn, tựa như có ảo giác được mẹ ôm vào trong lòng. Chỉ là tim hắn đập rất nhanh, trên mặt cũng nóng bừng, thân thể từ từ nóng lên khiến cho hắn không tự chủ được mà lo lắng liệu tim mình có khi nào sẽ nhảy từ trong cổ họng ra ngoài hay không, lúc này hắn mới bắt đầu giãy ra.

“Người không thích ngồi cùng ta có phải không?”

Giọng nói của Trịnh Cẩn vang lên ghé vào bên tai hắn, tựa như mang theo vài phần ấm ức, trong lòng kẻ bất hạnh nhất thời mềm nhũn ra, thấp giọng nói: “Không..... Không phải.....”

“Không phải là tốt rồi.....”

Giọng nói của Trịnh Cẩn lập tức lộ ra ý cười thoải mái, buông vòng tay ấm áp ra để cho kẻ bất hạnh ngồi xuống bên cạnh mình, tuy rằng trong lòng y chẳng hề muốn buông ra chút nào, nhưng mà..... Cứ từ từ thì sẽ tốt hơn, miễn cho lại dọa nhóc con thiếu can đảm này sợ hãi.

Du Y gần như đã muốn nghẹn họng nhìn trân trối, con người ôn nhu vô hạn ở trước mắt này chính là thành chủ sao? Là thành chủ? Hắn nhất định đã bị hoa mắt rồi..... Thành chủ lạnh lùng vô tình kia.....

Kẻ bất hạnh vừa mới ngồi xuống, Lưu đại nương đã bưng điểm tâm ra, một bát cháo thơm ngào ngạt, mấy đĩa thức ăn, còn có một mâm bánh màn thầu, cực kỳ đơn giản. Trịnh Cẩn cả đời ăn sơn trân hải vị, thức ăn như vậy làm sao có thể khơi gợi được sự chú ý của y, nhưng hiện giờ y đang ngồi bên cạnh kẻ bất hạnh, điều này khiến y cảm thấy trong lòng như nở hoa, cháo chẳng có mùi vị gì ăn vào miệng cũng thấy ngọt ngào vô cùng.

“Đúng rồi, đại nương, lúc trước người nói có chuyện vui gì vậy?” Du Y ngồi ăn cơm cũng không yên, mới ăn hai miếng đã mở miệng hỏi.

Lưu đại nương vui vẻ nói: “Bác gái nhìn trúng tiểu đệ nhà chúng ta, muốn gả Tiểu Cửu cho tiểu đệ, vừa rồi ta hỏi tiểu đệ, tiểu đệ cũng đã gật đầu đồng ý, việc này thành rồi, ta đang định đi nói chuyện với bác gái, tìm bà mối này kia, chẳng bao lâu sau các người sẽ có thể uống rượu mừng của tiểu đệ rồi.”

“Cái gì?”

Du Y đang uống một ngụm cháo thiếu chút nữa phun ra, trộm nhìn Trịnh Cẩn đã thấy sắc mặt y lạnh lẽo bất định nhìn sang kẻ bất hạnh.

“Khụ khụ..... Đại nương, tiểu đệ tuổi còn nhỏ, việc này sao lại vội vàng thế.”

“Sao lại không gấp cho được, mắt tiểu đệ không tốt, việc ăn uống hằng ngày đều cần có người chăm sóc, sớm tìm cho hần một người vợ thì ta mới có thể yên tâm được.”

Du Y lại trộm nhìn sang Trịnh Cẩn.

Sắc mặt của Trịnh Cẩn càng lúc càng tối đen, nhìn vào đôi mắt của kẻ bất hạnh lại mang theo vài phần thương tiếc và ôn nhu, lén lút ở dưới bàn nắm tay kẻ bất hạnh.

Kẻ bất hạnh vốn đang cảm thấy mình có thể được thành thân với Tiểu Cửu muội chính là chuyện tốt đẹp nhất trên đời này, thành thân xong, hần có thể có được gia đình của riêng mình. Nhưng đột nhiên hần cảm nhận được ánh mắt của Trịnh Cẩn đang dừng trên người hần, trong lòng bỗng nảy sinh một sự bất an khó tả, không khỏi buông dũa, lần thứ hai khẩn trương vặn vẹo tay, không ngờ thỉnh linh bàn tay của hần bị một bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy, hần hoảng sợ, nhưng khi nhận thức được đây chính là tay của Trịnh Cẩn thì mặt hần lại đỏ lên, cúi đầu xuống, nhưng không hề rút tay ra.

Hần thích sự ấm áp này, đã từng trải qua rất nhiều chuyện, những đêm lạnh giá hần thường tránh mình trong bóng tối, khẩn cầu ông trời có thể ban cho hần sự ấm áp này, không thể ngờ rằng ông trời tốt cuộc cũng nghe thấu lời cầu xin của hần, hần thật lòng không muốn buông tay.

Ai di đà phật..... Bồ tát phù hộ.....

Du Y lau mồ hôi lạnh, tiếp tục nói: “Đại nương, mấy ngày trước ta có xem bệnh cho Tiểu Cửu nhà bác gái, thân thể nàng không có khỏe như bộ dạng bên ngoài đâu, nàng..... Có thể chăm sóc nỗi tiểu đệ không?” Nói dối không chớp mắt, hần chính là loại người như vậy đấy.

“Hả? Thật sao?” Lưu đại nương bị một câu nói này của Du Y làm cho lòng kêu lộp bộp, cũng không phát hiện ra hai người Trịnh Cẩn và kẻ bất hạnh đang mờ mờ ám ám ở dưới bàn, “Ngày thường ta thấy nàng rất hoạt bát, tay chân khéo léo, làm việc cũng rất khỏe.....”

“Đại nương, thật ra thân thể nàng có chút bệnh kín, bình thường chẳng ai nhìn ra đâu, đây là chuyện chung thân đại sự của tiểu đệ, phải thận trọng chứ.....”

Du Y tiếp tục buông lời dèm pha, thật sự hần đã động đến tâm tư của Lưu đại nương, có lẽ vẫn là nên kèm chế đã, đừng vì gấp gáp mà cưới về cho con nuôi của mình một người vợ bệnh tật.

“Du tiểu tử, ngày mai ngươi hãy cùng đại nương sang nhà của bác gái thăm một chút.....”

“Vâng, chuyện của đại nương, tiểu tử nhất định sẽ cố gắng hết sức.....” Du Y suy nghĩ, hôm nay đem thuốc đến cho Tiểu Cửu muội muội có nên đem thuốc gì đó khiến cho người ta mất hết tinh thần không nhỉ, tốt xấu gì thì cũng phải phá hỏng chuyện hôn nhân này, nếu không nửa đời sau của hần nhất định sẽ chẳng có ngày nào yên thân.

Ăn cơm xong, kẻ bất hạnh theo thường lệ muốn dắt Tiểu Kim ra ngoài đi dạo, Trịnh Cẩn mượn cơ hội nói: “Đại nương, ta vừa mới đến đây, đối với gia trang còn chưa quen đường, có thể để tiểu đệ đi cùng ta tham quan thôn trang được hay không?”

Lưu đại nương đương nhiên rất vui vẻ mà đồng ý, tiễn hai người đi xong, bà mới kỳ quái thì thầm một tiếng: “Tiểu đệ nhà mình bị mù, không bằng dẫn Tiểu Kim đi còn hơn.....” Nhưng bà cũng chẳng để bụng chuyện này, thì thầm một lúc rồi cũng quay đầu mặc kệ đi vào.

Kẻ bất hạnh dẫn Tiểu Kim đi ở phía trước, biết Trịnh Cẩn đang theo sát phía sau mình, hần vô cùng khẩn trương, trong đầu miên man suy nghĩ, nhất thời lơ đãng bị Tiểu Kim kéo đi một bước, vấp vào viên đá ở trên đường, ngay lập tức hần lại ngã vào trong lòng ngực ấm áp của Trịnh Cẩn.

“Ngươi thường hay bị ngã đến vậy sao?”

Trịnh Cẩn cười cười ghé vào tai hần ấm áp hỏi, kẻ bất hạnh lập tức đỏ mặt, tránh ra một chút nhưng không ngờ từ dưới chân trái truyền lên một cơn đau nhức, không khỏi kêu đau.

“Trặc chân sao?”

Kẻ bất hạnh chỉ vừa nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, Trịnh Cẩn đã lập tức bế hắn lên, nhìn trái nhìn phải, sau đó nhìn thấy bên đường có một gốc cây khô bị gãy, y đặt kẻ bất hạnh ngồi lên đó rồi ngồi xổm xuống hỏi: “Chân nào bị đau?”

“Ta..... Ta.....”

Kẻ bất hạnh lấp bắp, còn chưa nói xong đã cảm thấy giày bên chân trái của mình bị cởi ra, mắt cá chân được một bàn tay ấm áp bao bọc, vừa nhẹ nhàng vừa mạnh mẽ nắn chân cho hắn, khiến cho đau đớn của hắn dần dần tan biến.

“Đã không..... Không..... Không còn đau nữa.....” Cũng không biết là qua bao lâu, kẻ bất hạnh mới lấp bắp nói: “Cảm ơn.....”

Trịnh Cẩn lưu luyến không rời buông mắt cá chân của kẻ bất hạnh ra, kẻ bất hạnh không làm việc lao động tay chân nặng nhọc, lúc bình thường đều giấu kín mình dưới lớp quần áo nên da thịt rất mềm mại, khiến cho y càng không muốn buông tay. Mang giày vào cho kẻ bất hạnh xong, Trịnh Cẩn lại nắm chặt lấy tay hắn.

“Người thật không thể khiến cho người ta yên lòng được..... Cứ để ta nắm tay người đi.....”

Kẻ bất hạnh đỏ mặt nhưng lại không giẫy ra, ngoan ngoãn để cho Trịnh Cẩn nắm tay, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng, ấm áp này còn lan tỏa khắp toàn thân hắn.

“Chúng ta đến xem trường học được không?”

Trịnh Cẩn nhìn thấy hắn vẫn ngoan ngoãn hệt như năm năm về trước, nhưng trên mặt đã không còn biểu cảm sợ hãi nữa mà là đỏ bừng rất tự nhiên, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười ngượng ngùng mà gật đầu.

“Trịnh..... Tiểu phu tử, trường học nằm ở phía tây thôn trang.” Giọng nói cũng lộ ra nét ngượng ngùng.

Trịnh Cẩn dừng bước, quay đầu nói, “Gọi ta là Cẩn, được không? Sau này ta cũng sẽ gọi người là Văn Đại Nhi, Văn Đại Nhi mới là tên của người, tên này, chỉ có hai chúng ta mới được gọi, có được không?”

“..... Cẩn!” Kẻ bất hạnh chần chờ một chút, nhẹ nhàng gọi một tiếng. Người này hẳn là có thể tin tưởng và dựa dẫm, đối xử với hắn ôn nhu như vậy, mới chỉ gặp mặt có hai lần hắn đã bắt đầu quyến luyến vòng tay ôm ấp ấm áp của y.

“Văn Đại Nhi.....” Trịnh Cẩn đáp lại một tiếng, hai bàn tay nắm lấy nhau, không tự chủ mà nắm lại thật chặt. Cả đời này, y sẽ không bao giờ buông tay hắn ra nữa.

Ánh mặt trời buổi sớm tà tà chiếu xuống mặt đất, trên con đường nhỏ hẹp lúc này có hai bóng hình thật dài, gần bó chặt chẽ với nhau.

Lũ trẻ trong trang nghe nói có một phu tử mới đến đây, vô cùng hiếu kỳ, một đám kéo nhau chạy đến xem, nhìn thấy Trịnh Cẩn tuổi còn trẻ, tướng mạo lại đẹp đến không nói nên lời, nhìn không được mà vây quanh y lúu rúu hỏi thật nhiều vấn đề. Trịnh Cẩn vậy mà lại rất kiên nhẫn trả lời bọn chúng, may mắn là Du Y không có ở đây, nếu không chỉ sợ hắn sẽ lại tưởng rằng bầu trời sắp đổ mưa máu.

Kẻ bất hạnh đứng bên cạnh Trịnh Cẩn trước mặt mười mấy đứa trẻ, bàn tay vẫn nắm lấy nhau, lúc đầu còn có chút ngượng ngùng nhưng khi nghe được giọng nói của Trịnh Cẩn, hắn lại dần dần mê muội, chờ đến lúc Trịnh Cẩn giải tán hết đám trẻ y mới nhận ra kẻ bất hạnh gần như đã ngủ gục ở trong lồng ngực của mình rồi.

Đêm qua mất ngủ sao? Nhìn hai đôi mắt đen to tròn của kẻ bất hạnh, Trịnh Cẩn cưng chiều mỉm cười, bế kẻ bất hạnh về nhà. Vừa đi hắn vừa suy nghĩ: Có thể yên tâm mà ngủ trong lòng mình, bé con hình như là đã thích y rồi, ở chung nhiều hơn chút nữa nhất định y sẽ có thể khiến cho hắn hoàn toàn ỷ lại vào y, chỉ có điều việc hôn nhân kia..... Vẫn là phải nhanh chóng giải quyết thì hơn, bé con là của y, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện cướp lấy hắn từ trong tay y.

Vấn đề hôn nhân của kẻ bất hạnh làm cho Trịnh Cẩn phiền não suốt đêm, nhưng không ai ngờ được, ngày hôm sau Lưu đại nương còn chưa đi tìm bác gái thì bác gái đã tự mình tìm đến cửa rồi, bà xấu hổ mà nói với Lưu đại nương: “Lưu đại tẩu, thật sự rất xin lỗi, chuyện mà chúng ta đã nói hôm qua coi như thôi đi,

Tiểu Cửu nhà chúng ta sức khỏe không được tốt, chỉ sợ rằng tương lai sẽ không chăm sóc được tiểu đệ nhà người.”

Lưu đại nương ngạc nhiên một hồi lâu, việc này đương nhiên không thể nói hai lời, hôn sự cứ như vậy mà chẳng đâu vào đâu. Cách vài ngày sau, bỗng thấy Tiểu Cửu cô nương dù không bị bệnh gì cũng chạy đến nhà tìm thầy thuốc Du Y, bà liền hiểu được, cô nương nhà người ta là có lòng với Du Y, trước kia hay chạy đến nhà của kẻ bất hạnh là vì cô nương người ta mặt mỏng, ngượng ngùng không dám trực tiếp đi tìm Du Y, suốt ngày quanh quẩn bên kẻ bất hạnh chỉ là vì muốn ôm cây đợi thỏ, bởi vì ngày nào Du Y cũng đến nhà bọn họ dùng cơm.

Về sau Lưu đại nương vẫn tiếp tục xem xét tìm một người vợ thích hợp cho kẻ bất hạnh, nhưng vì tình huống của kẻ bất hạnh quá đặc thù, trong lúc nhất thời thật sự không thể tìm được người phù hợp. Tuy vậy lại thành ra tiện lợi cho Trịnh Cẩn, mỗi ngày y đều cùng kẻ bất hạnh tản bộ, chưa đến nửa năm, hai người đã thành ra như hình với bóng.

Hôm nay, Trịnh Cẩn dạy học xong, vừa ra khỏi cửa thì trời lại đổ mưa, đang muốn chạy ù ra bên ngoài thì lại thấy kẻ bất hạnh đang đứng dưới mái hiên cùng với Tiểu Kim, y chạy nhanh đến kéo người vào trong nhà nói: “Người tại sao lại đứng ở ngoài này? Quần áo ướt hết cả rồi, cẩn thận kéo bị cảm lạnh mất.” Nói rồi y cởi áo mình ra khoác thêm lên người của kẻ bất hạnh.

Kẻ bất hạnh giờ cái ô trong tay lên nói: “Trời mưa, ta mang ô đến cho người.”

Miệng của hắn mấp máy, ánh mắt cũng đỏ hồng, giọng nói lại yếu ớt, Trịnh Cẩn ngay lập tức phát hiện ra hắn có vấn đề, vội hỏi: “Làm sao vậy? Người khóc sao?”

Kẻ bất hạnh lại càng mếu máo, một hồi lâu mới chịu nói: “Du đại ca nói rằng vài ngày nữa.... Người sẽ quay về nhà sao?”

Trịnh Cẩn nhất thời hiểu ra, bật cười xoa xoa hai gò má của kẻ bất hạnh, nói: “Người không nhớ sao?”

Đôi mắt của kẻ bất hạnh lại đỏ thêm vài phần, khẽ ừ một tiếng.

“Lần này ta đi, có thể sau này sẽ không quay trở lại đây nữa, người sẽ còn nhớ đến ta chứ?”

Đôi mắt của kẻ bất hạnh đột nhiên trợn to, nước mắt tựa như suối chảy mà tuôn trào, hắn còn chưa nói nửa lời, chỉ bằng bộ dạng này thôi đã khiến cho Trịnh Cẩn đau lòng không chịu nổi, vội vàng lau nước mắt cho hắn.

“Người đừng khóc, đừng khóc, ta chỉ nói đùa với người thôi, chờ ta xử lý chuyện nhà xong sẽ lập tức quay lại đây ngay.”

Kẻ bất hạnh hít hít mũi, nói: “Người không thể không đi được hay sao? Ta sẽ rất nhớ người.”

“Ta không thể không quay về được, trong nhà hiện đang còn rất nhiều việc.” Trịnh Cẩn không nhịn được lại xoa xoa hai bên gò má của kẻ bất hạnh, một câu “Ta sẽ rất nhớ người” kia làm cho y thoải mái từ đầu đến chân, lâng lâng như đang được bay lên trời.

“Người sẽ đi bao lâu?” Kẻ bất hạnh mếu máo, bàn tay gầy gao nắm chặt lấy cổ tay áo của Trịnh Cẩn, ngón tay đều trắng bệch hết cả lên.

“Ít nhất cũng phải một, hai tháng, ta sẽ gấp rút xử lý, sớm đi sớm về, người ở đây ngoan ngoãn chờ ta, được không?”

“Không được.” Nước mắt kẻ bất hạnh lại rơi xuống, “Trước kia cha mẹ ta cũng nói rằng chỉ cần ta ngoan ngoãn, bọn họ làm việc xong sẽ quay lại đón ta, nhưng mà bọn họ không hề.... không hề quay lại, Trương lão bá nói rằng bọn họ đã gạt ta, bọn họ sẽ không quay về nữa.”

“Ta sẽ không gạt người, thật đấy, thật sự không hề lừa người, hãy tin tưởng ta....” Chân tay Trịnh Cẩn luống cuống, cảm giác này cũng chỉ đối với kẻ bất hạnh y mới có thể biểu lộ ra. “Hay là, người cùng ta trở về....”

“Được.”

Trịnh Cẩn lấp bắp kinh hãi, không thể tin vào đôi tai của chính mình.

“Văn Đại Nhi, người, người đồng ý theo ta trở về?”

Đây nghĩa là sao vậy?

“Phải.”

Kẻ bất hạnh rất khẳng định mà gật đầu.

“Tại vì sao? Người có biết..... Ta đang muốn hỏi người rằng người có biết là ta đối với người..... Văn Đại Nhi, ta thích người..... Khụ..... Ta vẫn chưa từng nói, nhưng mà..... Người..... Ta.....”

Trịnh Cẩn nói năng cực kỳ lộn xộn, ở Lưu gia trang, kẻ bất hạnh và y suốt ngày như hình với bóng là bởi vì kẻ bất hạnh hiểu rõ ở nơi này sẽ không có ai làm hắn bị tổn thương, cho nên kẻ bất hạnh có thể buông lỏng tâm trạng đề phòng. Y biết, ở trong lòng kẻ bất hạnh, đối với con người ở bên ngoài Lưu gia trang hắn vẫn còn vô cùng sợ hãi. Đây cũng chính là nguyên nhân mà y bỏ lại thành phủ ở sau lưng, một mình đi vào Lưu gia trang chứ không phải là trực tiếp mang hắn trở về thành.

Mà hiện tại, kẻ bất hạnh lại đột nhiên đáp ứng quay về cùng y, nguyên nhân của việc này làm cho trái tim Trịnh Cẩn gần như muốn nổ tung.

“Người sẽ bảo vệ ta, có đúng không?” Kẻ bất hạnh nhẹ giọng hỏi.

Hắn cũng không phải là người không hiểu chuyện đời, cho đến bây giờ hắn biết rất rõ bản thân đã không thể rời xa được cái ôm ấm áp của Trịnh Cẩn, hắn biết rằng Trịnh Cẩn giờ đã là một người vô cùng trọng yếu ở trong lòng hắn, không thể lại để mất đi, hắn muốn thử bắt lấy y.

“Đúng vậy, ta sẽ bảo vệ người, không bao giờ..... để cho người bị tổn thương nữa..... Vĩnh viễn không bao giờ.....”

Trịnh Cẩn mạnh mẽ kéo kẻ bất hạnh vào trong lồng ngực, gắt gao ôm lấy hắn thì thào nói lên lời hứa.

Ba ngày sau, Trịnh Cẩn mang theo kẻ bất hạnh rời khỏi Lưu gia trang. Bọn họ ngồi trên một chiếc xe ngựa, người đánh xe đương nhiên là Du Y, hắn chủ động nói rằng muốn đưa bọn họ đi đường, thực chất là không dám để cho Trịnh Cẩn tự mình đánh xe, chuyện này nếu để cho người khác biết được, hắn chẳng phải sẽ bị đám thị vệ kia ăn tươi nuốt sống hay sao.

Trong xe, kẻ bất hạnh đang nằm trong lồng ngực của Trịnh Cẩn, nước mắt lưng tròng. Lúc rời đi, Lưu đại nương ôm lấy hắn khóc lớn, vốn bà kiên quyết không đồng ý để cho kẻ bất hạnh đi cùng Trịnh Cẩn, nhưng ngày hôm qua lão Trương đột nhiên từ trong thành đến thăm bọn họ, kéo Lưu đại nương vào trong phòng thì thăm gì đó, cuối cùng Lưu đại nương đỏ mắt đi ra, không phản đối nữa.

Trịnh Cẩn ôm lấy kẻ bất hạnh, vừa thay hắn lau nước mắt vừa cười nói: “Đừng khóc nữa, người khóc sắp lứt luôn rồi đó, nếu người luyến tiếc gia đình đại nương, ta mang người trở về là được rồi.”

“Không cần!” Kẻ bất hạnh lập tức phản đối, rồi chọt nước mắt lại lưng tròng.

“Vậy thì đừng khóc nữa, chẳng qua một, hai tháng sau chúng ta cũng sẽ quay lại đây thăm bọn họ mà.” Trịnh Cẩn dỗ dành, trên mặt lại cười thật tươi.

Kẻ bất hạnh càng vui sâu vào trong lồng ngực của Trịnh Cẩn, buồn bã nói: “Ta nhớ bọn họ.”

Giờ còn chưa đi khỏi Lưu gia trang được mười dặm, cảm tình trong con người nhóc con nhà y đã thật là phong phú, Trịnh Cẩn bật cười, đột nhiên cảm giác được kẻ bất hạnh cứ cọ đi cọ lại trên người y, thân thể không khỏi căng cứng, cảm thấy có một ngọn lửa đang dần bốc lên, y vội vàng đè thân thể kẻ bất hạnh lại, khàn giọng nói: “Đừng động đây, đêm qua người nhất định là đã mất ngủ rồi, ngoan, ngủ một chút đi.”

“Ta không ngủ được.” Kẻ bất hạnh lại cọ cọ.

Này, chết tiệt..... Trịnh Cẩn gần như muốn kêu trời, nửa năm nay y và kẻ bất hạnh vành tai chạm tóc mai (1), làm sao có thể không nảy sinh dục vọng, nhưng vì ngày thường chỉ có nhẹ nhàng ôm ấp, y lại sợ kẻ bất hạnh phản cảm nên khi thân thể có chút phản ứng sẽ ngay lập tức tránh đi. Chỉ là lúc này đây, tên Du Y đáng giận kia lại không hề đứng đắn mà chuẩn bị một cái xe ngựa chật hẹp chỉ chứa đủ một người, y ngồi

ở bên trong tìm không ra được một kẽ hở, hơn nữa y làm sao có thể để cho kẻ bất hạnh khó chịu, chỉ đành biết gắt gao ôm lấy hắn vào trong ngực, không có ý định buông tay.

“Cẩn, người tại sao lại không nói gì cả vậy?” Kẻ bất hạnh vươn tay, lướt từ ngực lên trên mặt của Trịnh Cẩn, “A, mặt của người sao lại nóng như vậy, người bị bệnh sao? Du đại ca, Du....”

Trịnh Cẩn lập tức bịt miệng hắn lại, cười khổ nói: “Không phải, ta không bị bệnh, người đừng gọi hắn.”

Màn xe mỏng manh làm sao ngăn được giọng nói, Du Y nghe xong đã sớm hiểu ra, vừa đánh xe vừa cười một mình, thiếu chút nữa đã lăn xuống.

Kẻ bất hạnh rốt cục cũng chịu ngồi yên, lại đem mặt vùi vào trong lồng ngực của Trịnh Cẩn, len lén nở nụ cười. Hắn làm sao lại không hiểu được thứ nóng rực đang chạm vào thắt lưng hắn kia là cái gì? Đây cũng không phải là lần đầu tiên, từ lần đầu phát hiện ra hắn mới hiểu những cái ôm của Trịnh Cẩn dành cho hắn là có ý nghĩa tình cảm gì, ban đầu hắn cũng thật sự sợ hãi nhưng ngày qua ngày, sự ôn nhu của Trịnh Cẩn làm cho hắn cảm thấy rất an tâm, những kí ức khủng bố cũng dần dần tan biến.

Cho nên, hắn nguyện ý trở về cùng Trịnh Cẩn, hiện giờ hắn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi, chỉ là ngưỡng ngưỡng không dám nói ra mà thôi nên chỉ có thể dùng những động tác thật nhỏ để làm ám hiệu.

Cẩn, có đôi khi người phản ứng thật sự quá chậm chạp đó, hi hi....

Ánh nắng ấm áp chiếu thẳng vào xe ngựa, xuyên vào bên trong khiến cho cả thùng xe trở nên oi bức, thỉnh thoảng từ ngoài cửa xe có vài cơn gió thổi vào, an ủi lấy con người đang phải gồng mình chịu đựng kia. Bánh xe lăn trên mặt đất bùn, phát ra tiếng kêu lộc lộc lộc hòa lẫn với tiếng người trò chuyện, đâu đó còn lẫn vào cả những tiếng cười trong trẻo, theo gió bay đi thật xa, thật xa.

*Chú thích: (1) Vành tai chạm tóc mai (): Ý bảo hai người quấn quýt bên nhau, cực kỳ thân thiết gần gũi.

– HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kha-lien-trung-dich-hanh-van>